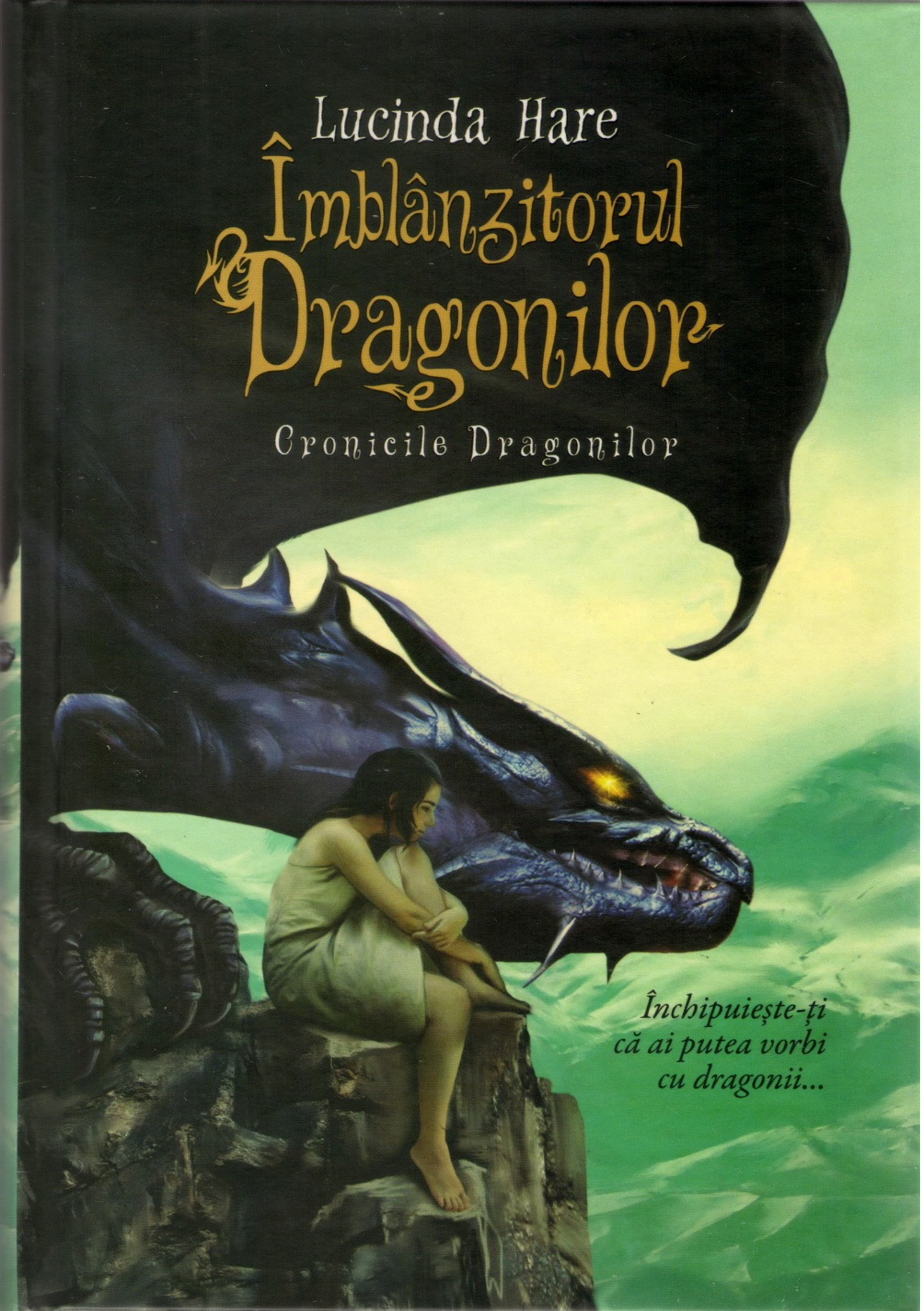

Lucinda Hare
Îmblânzitorul Dragonilor
Cronicile Dragonilor
Închipuiește-ți
că ai putea vorbi
cu dragonii...

Lucinda Hare

Îmblânzitorul dragonilor

Cronicile Dragonilor

Titlu original: The Dragon Whisperer

Traducere: Ioana Opaiţ
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florenţa Simion
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare: Ioana Cristea
ISBN: 978-606-600-626-2

Editura Litera, 2012

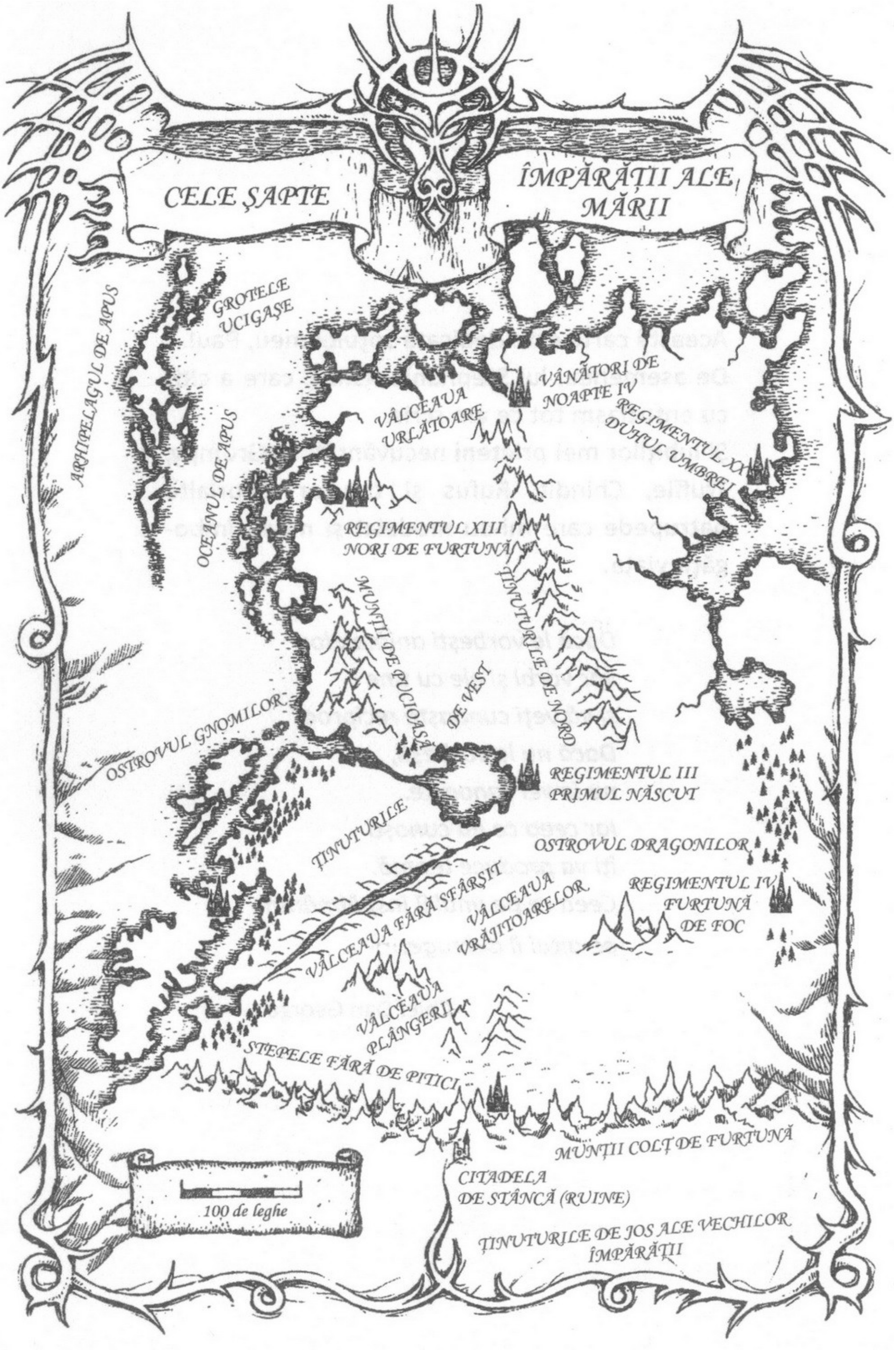
Cuprins

Această carte este dedicată soţului meu, Paul. De asemenea, lui Stephanie Ashby, care a citit cu entuziasm tot ce am scris.

Şi iubiţilor mei prieteni necuvântători: Grumpy, Truffle, Chindit, Rufus şi tuturor celorlalte patrupede care mi-au modelat şi mi-au îmbogăţit viaţa.

Dacă le vorbeşti animalelor,
vor vorbi şi ele cu tine
şi vă veţi cunoaşte reciproc.
Dacă nu le vorbeşti,
nu le vei cunoaşte.
Iar ceea ce nu cunoşti
Îţi va produce teamă.
Ceea ce pe unul îl înspăimântă
pe altul îl distruge.

Chief Dan George

CELE ȘAPTE
ÎMPĂRĂȚII ALE MĂRII
ARHIPELAGUL DE APUS
GROTELE UCIGAȘE
OCEANUL DE APUS
VÂLCEAUA URLĂTOARE
VÂNĂTORI DE NOAPTE IV
REGIMENTUL XI DUHUL UMBREI
REGIMENTUL XIII NORI DE FURTUNĂ
MUNȚII DE PUCIOASĂ
ȚINUTURILE DE NORD
DE VEST
OSTROVUL GNOMILOR
REGIMENTUL III PRIMUL NĂSCUT
ȚINUTURILE
OSTROVUL DRAGONILOR
VÂLCEAUA FĂRĂ SFÂRȘIT
VÂLCEAUA VRĂJITOARELOR
REGIMENTUL IV FURTUNĂ DE FOC
VÂLCEAUA PLÂNGERII
STEPELE FĂRĂ DE PITICI
MUNȚII COLȚ DE FURTUNĂ
100 de leghe
CITADELA DE STÂNCĂ (RUINE)
ȚINUTURILE DE JOS ALE VECHILOR ÎMPĂRĂȚII

Prolog

Flacăra din vârful celui mai înalt turn al castelului abia se mai zărea prin ninsoarea ce cădea ca turbată. Ferindu-şi ochii de furtună cu palma, gnomul îşi scutură scânteile aduse de vânt de pe mantaua îngheţată şi se întoarse în curte, continuându-şi veghea.

Cuibărit în blana grea de urs, începuse să moţăie, când, dintr-odată, zăpada care se cernea în jurul lui se porni să dănţuiască şi să se învolbureze. Vântul urla, iar suflarea lui aproape că îl lua pe sus, ridicându-l în picioare. Gnomul clipi, scuturându-şi zăpada din sprâncenele groase şi zbârlite. Privi către cer. Între zidurile donjonului, aerul sclipea şi strălucea asemenea chiciurii. Zăpada din faţa lui era bătătorită, parcă strivită de o greutate de neînchipuit.

Deasupra lui, negru pe fundalul viscolului, se profila ameninţător un dragon uriaş; din coastele lui enorme se înălţau aburi îngheţaţi. De pe spinarea creaturii coborî iute un bărbat tânăr, înveşmântat într-o armură neagră solzoasă, bătută cu ţepi, aidoma celei care acoperea dragonul.

— A venit vremea?

— Stăpâne conte, rosti gnomul îngenunchind, moaşele spun că vremea va sosi curând.

Călăreţul se întoarse către Tunet, dragonul său, care îşi freca botul uriaş şi negru de umărul lui.

— Tunet, să mă aştepţi, îi ceru el, după care o luă cu paşi mari spre castel, cu gnomul pe urmele lui.

Afară, vântul îşi schimbase direcţia spre sud, gonind norii de pe cer şi dezvăluind lumina celor două luni gemene. În liniştea care se aşternea, un nor de dragoni sălbatici se ivi pe cer. Unul dintre ei se lăsă în jos, măturând zăpada de pe acoperişul abrupt, împodobit cu frontoane, al vechiului castel, şi îşi încleştă pintenii de un gargui. Curând fu urmat de altul, apoi de al treilea, până când fiecare acoperiş şi horn, fiecare turn şi parapet erau înţesate de dragoni. Apoi

creaturile îşi înălţară capetele şi începură să cânte.

Sunetul nepământean vibra în văzduh, făcându-i pielea ca de găină tânărului conte, care se învârtea agitat prin odaia slab luminată de mai jos. Cântecul trecu iute de hotarele până la care l-ar fi putut urma urechea omenească. În Vâlceaua Vrăjitorilor, o haită de lupi porniţi la vânătoare de elani se opri din goană, luând-o către castelul îndepărtat. Un urs adâncit în hibernare fornăi neliniştit în vizuina lui; mult mai sus, deasupra peşterii, o lespede de zăpadă se desprinse cu zgomot pe panta Muntelui Magului Adormit, prăvălindu-se la vale.

Clopotele băteau, vestind crucea nopţii, iar vremea se preschimbă uşor în miezul iernii. Abia se stinsese ultimul dangăt, când un plânset spintecă văzduhul; era ţipătul voinic şi limpede al unui prunc, plin de viaţă nouă.

Tânărul se întoarse către uşa deschisă. Gnomul se aţinea la câţiva paşi în spatele său. Moaşa ieşi din odaia facerii, purtând în braţe un ghemotoc înfăşurat în scutece. În spatele ei, în patul mare, cu stâlpi, bărbatul întrezări o femeie care zăcea liniştită şi nemişcată, sprijinită pe perne de damasc.

— Stăpâne, îi grăi moaşa, făcând o plecăciune şi întinzându-i pruncul care plângea, ai o fiică.

— Şi mama ei? întrebă contele, cu glasul răguşit de teamă. Cum se simte mama ei?

— Se simte bine, stăpâne, dar acum doarme. A fost o naştere anevoioasă. Are nevoie de odihnă. Spiţerul se îngrijeşte de ea.

La auzul acestor cuvinte, încordarea păru să dispară din umerii laţi ai bărbatului. Primind copilul în braţe, privi în ochii lui căprui care îi oglindeau pe ai săi. Zâmbi, zgândărindu-şi cicatricea abia vindecată, care se întindea, tremurătoare, de la frunte până la bărbie.

Moaşa şovăia.

— Stăpâne, vei duce copila la loc ferit?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— O voi duce la Domul Dragonilor. Nimeni nu trebuie să prindă de veste care îi e obârşia.

— Stăpâne, cu toţii am jurat credinţă doamnei noastre. Să n-ai teamă. Niciunul dintre noi nu va sufla o vorbă despre ea sau despre copilă.

Bărbatul se îndepărtă în grabă, luând ghemotocul înfăşurat în blănuri, iar gnomul îl urmă îndeaproape.

Ajuns în curtea castelului, se opri. Dragonii ce adăstau pe ziduri îi ţintuiau cu priviri arzătoare. Nici omul, nici gnomul nu mai văzuseră vreodată asemenea lucru. Totul era învăluit într-o tăcere ciudată, de parcă întreaga lume îşi ţinea răsuflarea.

Gnomul se uită la copilă şi încremeni. Ochii care păruseră căprui la lumina lumânării străluceau în întuneric cu o irizaţie aurie, neomenească.

— Domnia Ta!

În vocea servitorului se strecurase o teamă superstiţioasă.

Bărbatul se aplecă şi el asupra copilului, şi răsuflarea i se tăie o clipă, iar aerul îngheţat îl arse parcă pe gât. Îşi înălţă apoi capul, privind în ochii mari şi aurii care îl cântăreau de sus, pe el şi micuţa-i povară.

Tunet îşi lăsase în jos capul împlătoşat şi cerceta fetiţa. Scâncetul ei încetă deodată şi copila gânguri încântată. Pumnişorii ei atingeau botul catifelat al uriaşului aplecat asupra ei.

— Bine te-am găsit, micuţo…

Glasul adânc, tunător al dragonului se rostogoli în mintea copilei, care îşi întinse braţele ca să îmbrăţişeze fiinţa aceea uimitoare, atât de stranie şi totuşi atât de cunoscută.

— Bine te-am găsit, Dănţuitoarea Dragonilor… Limba lui albastră îi mângâia pielea, ca o ţesătură aspră şi fierbinte. *Vino, micuţo…*

Coada uriaşă, înspinată, care împărţise moartea printre nenumăraţi goblini, alunecă încet în faţă, încolăcindu-se în jurul fetiţei, şi o luă cu gingăşie din braţele tatălui ei. O clipă, bărbatul rămase împietrit de uimire, apoi un zâmbet fugar îi lumină chipul frumos. Strecurându-se cu sprinteneală printre platoşele imense de pe spinarea dragonului, contele încălecă iute, aşezându-se în şaua lui,

după care îşi luă fiica în braţe. Gnomul ajunse şi el la locul lui obişnuit, în spatele stăpânului său, lipit de una dintre platoşe, cu securea dublă odihnindu-i-se la picioare.

— Să mergem!

Învelindu-şi bine copila în mantie şi ţinând-o strâns în braţe, bărbatul apucă hăţurile.

— Către Domul Dragonilor!

Dragonul, un Negru Imperial, se înălţă fără un sunet în văzduhul nopţii. Nici nu trecuseră bine de zidurile crenelate ale castelului, că silueta zburătoare dispăru în beznă şi călătorii se făcură nevăzuţi, iar vântul stârnit de aripile dragonului le şterse urmele din zăpadă, ca şi cum n-ar fi fost nicicând.

Capitolul 1
Culcuşul dragonilor de luptă

— *O sa te doară...* îl preveni Quenelda, în timp ce capul dragonului o împungea uşor, învăluind-o în răsuflarea lui fierbinte.

Fata îi vorbea în gând, cum e doar felul dragonilor.

— *Durerea e un fleac, Dănţuitoarea Dragonilor,* se grozăvi dragonul din seminţia Dinte Ascuţit, dezgolindu-şi colţii galbeni. *Sunt puternic. N-am trecut eu oare prin mai multe bătălii decât numără anii tăi?*

— *Da,* zâmbi Quenelda, *aşa e...*

Fetiţa subţiratică era căţărată pe piciorul solzos, dar sări sprintenă pe suportul circular de metal de lângă culcuş. Dându-şi la o parte din ochi şuviţele blonde rebele, strigă cu îndrăzneală către gnomul care stătea încălecat pe coada ruptă a dragonului.

— E gata.

— Hmmm... mormăi neîncrezător Tangnost Strânsoare de Urs, gnomul care era mai-marele dragonilor contelui Rufus DeWinter, în timp ce se opintea. Acum! strigă el peste umăr, cu glasul aspru, adânc, înăbuşit de viziera coifului. Pe Pământul Dintâi, trage!

În spatele său, un ucenic speriat se supuse, trăgând cu toată puterea de lanţurile scripetelui. Roţile unsuroase scrâşniră, zalele zăngăniră, iar lanţul se înălţă centimetru cu centimetru. Încetul cu încetul, scripetele care sprijinea coada retezată a dragonului îşi ridică povara de la pământ, dând la iveală fractura deschisă.

Gnomul scrâşni din dinţi. Palmele asudate îi alunecau în mănuşile grele. Strângând iar pumnii, se opinti din toate puterile. Şi osul rupt alunecă la locul lui, cu un pârâit puternic, urmat îndată de urletul de durere al dragonului.

Din instinct, Tangnost se aplecă, în vreme ce focul alb şi fierbinte şerpuia în jurul lui, căutând înfometat o spărtură în armura lui plină de funingine. Flăcările izvorâte din botul

dragonului Dinte Ascuţit numit Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus se răspândeau în jurul culcuşului, iar apoi, mugind şi zăngănind, se bulucirä de-a lungul ţevilor şi al coşurilor, croindu-şi drum în aerul răcoros al zorilor. Apoi focul se stinse şi doar zidurile adăpostului de bătălie mai răspândeau o lucire roşie în întuneric. Cărămizile încinse băteau spre roz, începând să se răcească.

În sfârşit, treaba fusese dusă la capăt. Tangnost răsuflă uşurat, regretând însă de îndată gestul. Chiar filtrat prin masca grea, aerul dogoritor îi pârjoli gâtlejul şi-i stoarse lacrimi din unicul ochi. Tuşi, apoi clătină din cap, înciudat de propria neghiobie.

Dragonii de luptă grav răniţi erau de obicei ucişi pe loc. Şi pe bună dreptate, cugetă gnomul cu amar. Să vindeci un animal rănit era o treabă tare anevoioasă, dar să oblojeşti un dragon de luptă ţâfnos şi carnivor, învăţat să pârjolească, să spintece şi descăpăţâneze, putea să te scoată din minţi. Îi zguduia până şi lui nervii, căliţi în optzeci de ani de experienţă, dintre care şaizeci şi cinci petrecuţi pe câmpul de luptă, înainte ca securea unui goblin să-l schilodească. Era de-a dreptul o sminteală, chiar dacă dragonul de luptă costase cinci mii de guinee de aur şi fusese nevoie de cinci ani ca să fie dresat.

Toată lumea ştia asta, cu excepţia unei anumite domniţe înveşmântate într-o tunică de piele mult prea largă, în pantaloni băieţeşti peticiţi şi cu cizme zburătoare grele, o domniţă încăpăţânată, în ai cărei ochi căprui se citea o hotărâre nestrămutată.

— *Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus, te doare* întrebă politicos Quenelda, fără să-l ia în seamă pe ucenicul îngrozit care tremura în cizme.

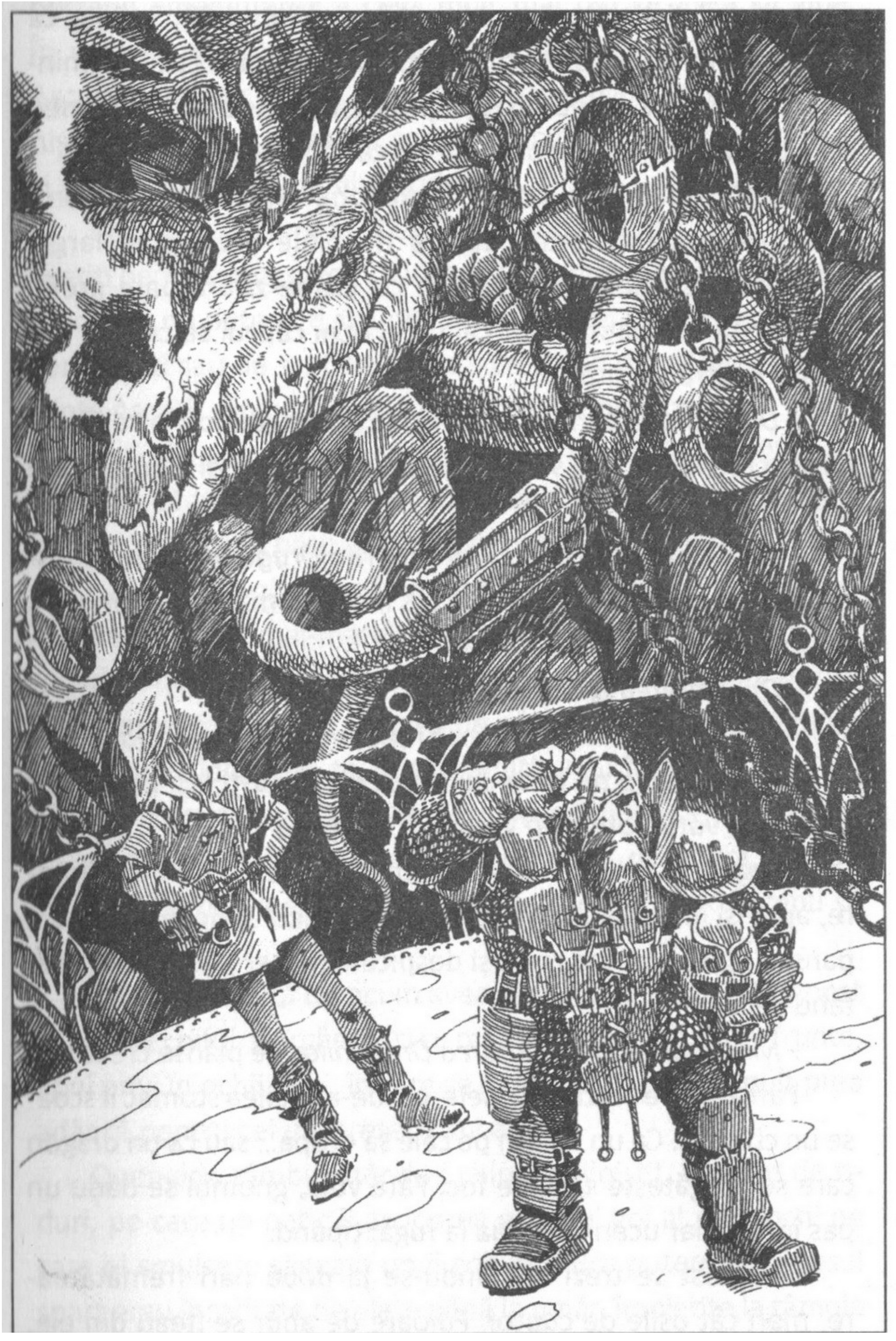
— *Coada-mi pulsează, Dănţuitoarea Dragonilor…* recunoscu Două Înghiţituri; fumul albicios încă i se mai ridica din nări, vălătucindu-se furios.

— *Dar durerea ascuţită…?*

— *Din ce în ce mai slabă, însă rana mă arde şi mă mănâncă.*

— *Am să-i dau de veste lui Un Ochi. Să nu-ţi laşi*

greutatea

pe părţile vătămate câtă vreme te oblojim.

Dragonul de luptă suflă cu putere în semn de încuviinţare, apoi îşi întoarse capul solzos către piticul şi ucenicul care îi pansau coada. Limba roşie şi despicată în trei ţâşni afară, gustând aerul.

— *Mi-e foame, Dănţuitoarea Dragonilor,* se plânse creatura.

Parcă spre a-i întări spusele, cel de-al treilea stomac îi scoase un chiorăit. Ca un vulcan pe cale să erupă… sau ca un dragon care se pregăteşte să sufle foc. Fără voie, gnomul se dădu un pas înapoi, iar ucenicul o luă la fugă, ţipând.

Tangnost se trezi holbându-se la două nări fremătătoare, mari cât uşile de cuptor. Fuioare de abur se iţeau din ele, purtând ameninţarea a ceva mult mai rău ce avea să vină. În spatele nărilor, ochii roşii de reptilă ai dragonului Dinte Ascuţit pândeau fiecare mişcare a gnomului cu un interes neliniştitor. Un strop de salivă corozivă picură dintre colţii galbeni şi căzu sfârâind pe metalul podelei.

Tangnost încremeni. Cei din seminţia Dinte Ascuţit erau vestiţi pentru arţagul lor. Ucideau la cea mai mică provocare şi de obicei nu puteau fi struniţi decât de stăpânul de care fuseseră legaţi sau de scutierul care îi crescuse din găoace. Iar un Dinte Ascuţit rănit era de două ori mai primejdios.

Fără să cunoască gândurile sumbre ale lui Tangnost, Quenelda îşi dădu drumul la pământ, alunecând pe piciorul solzos al dragonului, şi îl bătu afectuos cu palma pe un solz.

— *Nu, nu! N-ai voie să-i mănânci!* îl mustră fetiţa, în timp ce se apropia de mai-marele dragonilor tatălui ei. *Trebuie să-ţi legăm coada şi să o punem în atelă ca să nu se frângă, dar ce a fost mai rău a trecut. Îţi vom da să mănânci din nou înainte să plecăm. Odihneşte-te, Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus.*

— *Vise frumoase, Dănţuitoarea Dragonilor.*

Şi dragonul de luptă se aşeză în cuibul de piatră, iar solzii uriaşi de pe umerii săi scoaseră un clinchet când începu să toarcă mulţumit.

Gândindu-se că de-acum avea să fie în siguranţă, Tangnost îşi scoase coiful, ştergându-şi cu mănuşa sudoarea de pe frunte, apoi privi în ochii fetei, în care se citea o cunoaştere mult prea adâncă pentru cei unsprezece ani ai ei.

Quenelda zâmbi văzându-i chipul neliniştit, brăzdat de riduri, pe care un petic îi acoperea găvanul gol al unui ochi pe care i-l smulsese săgeata unui goblin. Falca puternică şi nasul spart erau încadrate de plete până la umăr, împletite la tâmpla dreaptă într-o cosiţă de războinic, după felul clanului său. Dintre toţi servitorii tatălui ei, Quenelda îl iubea cel mai mult pe legendarul îmblânzitor de dragoni. Contele era mai mereu plecat la război, în fruntea Gărzii Dragonilor, corpul său de oaste cel mai puternic, aşa că Tangnost îi fusese ca un părinte. Oricât ar fi fost de copleşit de treburi, bătrânul îşi găsea mereu răgaz pentru ea, răspunzând nenumăratelor ei întrebări cu răbdare şi umor, ascultând-o cu toată seriozitatea, ca şi cum părerile unui copil ar fi avut cu adevărat însemnătate pentru el.

Acum, că fata crescuse, îi îngăduia adesea să-l însoţească în timp ce îşi făcea tura, mai ales când era vorba de cazuri dificile, cum fusese acesta. Profesor sever şi exigent, Tangnost era şi drept, căci mai-marele dragonilor avea o inimă caldă sub armura grea. Ucenicii şi scutierii se temeau de piticul cu un singur ochi, dar Tangnost era un erou în ochii lor; faptele lui de vitejie, săvârşite de-a lungul anilor petrecuţi în trupa Sfărâmătorilor de Oase, unul dintre regimentele Gărzii Dragonilor, erau printre poveştile cele mai cerute în nopţile de iarnă. Asemenea Queneldei şi tatălui ei, contele Rufus, Tangnost iubea cu pasiune dragonii şi celelalte creaturi pe care le avea în grijă.

— Cred că am trecut peste ce a fost mai rău, dar rana…

Scuturând din umeri, Quenelda îşi lepădă tunica grea, scăldată în sudoare.

— Două Înghiţituri spune că îl arde, Tangnost. Ce vrea să zică asta? îl întrerupse ea, în timp ce-şi sufleca mânecile cămăşii cu broderie fină, mânjind-o cu funingine.

— E otrava care-ncepe să se răspândească.

Tangnost intră iute în pielea profesorului fetei contelui.

— Trebuie să avem grijă ca rana să nu se infecteze. Vezi umbra asta de un albastru-întunecat, care şerpuieşte pe sub solzi, apoi se-ntinde de la ruptură asemenea unei rădăcini?

Quenelda dădu din cap, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Miroase-o, îi ceru gnomul.

Încruntată, Quenelda se aplecă şi, cu băgare de seamă, adulmecă aerul fierbinte, încreţindu-şi îndată nasul, de scârbă.

— A ce miroase?

— A ceva dulceag, lipicios... ca un fruct stricat.

Tangnost încuviinţă.

— E începutul unei infecţii. De asta îl arde rana, de asta e aşa de greu de stăpânit. Armele spiriduşilor sunt murdare, iar unele sunt otrăvite. De asta ne temem de ele, căci ni se-ntâmplă să ne dăm duhul la câteva săptămâni după vreo bătălie. Dacă nu-l oblojim la vreme şi infecţia se-ntinde, Două Înghiţituri îşi va pierde coada, îi va putrezi. După asta nu-şi va mai putea ţine echilibrul, nu va mai putea alerga, darămite să mai şi lupte. Uite!

Piticul luă un vas greu de spiţerie de pe un raft mai de jos, îi scoase capacul, apoi i-l întinse Queneldei.

— Ce-i aici, fătucă?

Quenelda băgă un deget înăuntru şi mirosi. Îşi încreţi faţa, de parcă şi-ar fi muncit mintea, şi frecă amestecul grunjos între degete.

— Mătrăgună... pisătură de scoarţă de copac... lumină-de-lună... puţină buruiana-mărului?

Tangnost încuviinţă ursuz.

— Da.

Ce-ar fi s-o punem mai departe la-ncercare? se gândi.

— De ce tocmai amestecul ăsta?

Fata nu şovăi.

— Pisătură de scoarţă de copac pentru ca rana să se închidă şi să se vindece. Mătrăgună ca să scoată infecţia. Lumină-de-lună pentru vioiciune şi buruiana-mărului, să scadă durerea.

— Bine. Mai-marele dragonilor dădu din cap, mulţumit. Bine.

De când o ştia gnomul, Quenelda nu scăpase niciun prilej în care să-l privească pe el şi pe scutierii lui la treabă. O ştergea de lângă dădaca şi profesorii ei şi apărea din senin în adăpost, liniştită, cu ochii strălucind de concentrare, numai ochi şi urechi, în timp ce scutierii învăţau legendele ţesute în jurul dragonilor şi felul în care trebuiau îngrijiţi. Toţi cei cinci fii ai lui Tangnost muriseră în bătălii, iar el o iubise ca pe o fiică din prima clipă când o ţinuse în braţe.

Odată, pe când era încă foarte mică, dispăruse din camera ei. După ce răscoliseră disperaţi tot Domul Dragonilor, căutând-o prin grajdurile uriaşe, prin adăposturi şi padocuri, o găsiseră dormind în cuibul dragonilor de luptă, încovrigată sub aripa ocrotitoare a dragonului tatălui ei, Tunet Nor de Furtună al III-lea. Fetiţa părea să nu aibă nici urmă de teamă de aceste creaturi ucigaşe, nici de zbor, iar ele nu se atingeau nici măcar de un fir de pe capul ei.

Foarte curând, Quenelda începu să explice tuturor cum se simt dragonii, ba chiar şi ce gândesc. Mai-marii grajdurilor zâmbiseră îngăduitor: mulţi copii spuneau că pot vorbi cu animalele. Micuţii sporovăiau mereu cu prieteni închipuiţi, aşa că nu dăduseră prea multă atenţie aiurelilor fetiţei. Dar contele şi mai-marele dragonilor luaseră seama la vorbele ei.

La cinci ani, Quenelda îi anunţase că Răzbunătorul Vis Rău avea o indigestie cumplită în cel de-al treilea stomac din pricină că mâncase prea mulţi goblini pe jumătate putreziţi; stăpâna adăposturilor nu o ascultase, iar vânturile trase de dragon culcaseră la pământ jumătate dintre cuiburile cu ouă. Apoi, la şapte ani, spusese că Apus Scuipă Foc avea o fractură, chiar dacă felcerul o declarase sănătoasă. Dragoniţa de luptă rănită îşi confirmase reputaţia belicoasă când se năpustise asupra fierarului care lucra la un solz nou şi asupra celor doi ucenici, lăsând în urmă, pe duşumele, trei grămăjoare de cenuşă şi trei pete unsuroase, care nu se curăţaseră decât după luni de frecat şi spălat.

Ca urmare, în curând, îmblânzitorii şi fierarii de la Domul Dragonului începură să plece urechea atunci când Quenelda le împărtăşea ceea ce afla. Fără îndoială, fetiţa se pricepea la dragoni. Doar Tangnost, îmblânzitorul-şef al contelui, bănuia cam cât de mare era harul fetei, dar nu suflase nicio vorbă nimănui.

— Tangnost?

Nerăbdătoare, Quenelda îl trase de cosiţa de războinic, un obicei din copilărie. Îl privea întrebătoare.

— Hmmmhmmm, îşi drese gnomul vocea, ruşinat că fusese surprins visând cu ochii deschişi.

Puse atent vasul la picioarele fetiţei, ascunzându-şi cu grijă emoţia. Dacă bănuielile lui se adevereau…

— Unge cu un strat gros, îi spuse, aparent ursuz, în timp ce mintea îi lucra cu repeziciune. Ştii ce ai de făcut.

Quenelda se apucă să trebăluiască, iar gnomul se întoarse către tânărul ucenic, blestemând în gând faptul că aveau atât de puţini oameni, încât era silit să lucreze cu tinerei fără experienţă şi neîncercaţi.

— Scoate-ţi coiful! zbieră Tangnost, iar puştiul, şi aşa agitat, sări de doi coţi în sus. Fă-te folositor! Rădăcină, băiete, adă o găleată de smoală şi un linguroi din cazan. Vezi să fie fierbinte.

— Da, domnule, sări ucenicul, gata să-şi îndeplinească sarcina.

— Nu mai tândăli! mugi Tangnost, în vreme ce piticul vânjos se spetea clătinându-se sub greutatea căldării de smoală. N-avem toată ziua la dispoziţie! Hai odată, băiete, hai odată! Hai să vedem dacă ai învăţat ceva în primul an pe care l-ai petrecut la Domul Dragonilor. Ai grijă cu smoala aia! îl avertiză, căci găleata se înclinase primejdios de mult, iar smoala ameninţa să-i stropească cizmele. Băiete, dacă vrei să ajungi iscoadă, ca tatăl tău, mai ai multe de învăţat despre dragoni. Şi acum, rosti mai-marele dragonilor, privindu-şi ucenicul în ochi, uşor, aşa cum ţi-am arătat.

— Da, domnule, d… croncăni Rădăcină.

Teama îi încleiase atât de tare gura, încât nu putea înghiţi şi începuse să asude din belşug sub armura grea,

stânjenitoare.

Tatăl lui Rădăcină era unul dintre cei mai buni slujbaşi ai contelui. Era o meserie primejdioasă – sarcina lui era să dea de urma grupurilor războinice ale spiriduşilor –, dar care îi aducea iscoadei onoruri şi privilegii. Datorită părintelui, unicul său fiu fusese primit ca ucenic la Domul Dragonilor. Puţini gnomi de rând puteau spera să ajungă ucenicii unuia dintre cei mai mari îmblânzitori de dragoni ai timpurilor. Rădăcină scrâşni din dinţi. Nu trebuie să-şi dezamăgească tatăl, n-o să lase să se întâmple una ca asta. Nu-şi va da în vileag frica de dragoni; îl speriau de moarte. Şi totuşi, uneori îşi dorea să fi ales o slujbă mai tradiţională; de exemplu, să fi devenit ucenicul unui vânător de şobolani.

Nu îl liniştea prea tare faptul că nu se aflau în faţa dragonului, în faţa unor colţi de un metru şi a unui cuptor încins. Nu, pe Rădăcină nu-l liniştea deloc faptul că se ocupa de coada dragonului. Pe când avea patru ani, văzuse cum un soldat fusese decapitat cu o simplă şfichiuire a unei cozi înspinate. Capul oşteanului săltase de cinci ori, oprindu-se în cele din urmă la picioarele băiatului.

Inima lui Rădăcină bătea nebuneşte. Aerul era înfiorător de încins, iar gâtul îi era iască. Sudoarea îi curgea în pârâiaşe pe sub armură, adunându-i-se în cizme. Se simţea vlăguit. Îşi scoase o mănuşă ca să-şi şteargă broboanele de transpiraţie de la tâmple. Cu o mână tremurătoare, încercând să alunge amintirea capului desprins de trup, înmuie pensula în smoală. Mărgelele brăţării de scoici îi zăngăniră la încheietură pe când ridica pensula.

Quenelda se uita nerăbdătoare cum întindea ucenicul smoala fierbinte. Cât de încet era! Şi ce prost lucra! Vârfurile şuviţelor împletite şi împodobite cu mărgele aproape că intrau în găleată. De ce nu intervenea mai-marele dragonilor? Şi ea i-ar fi putut arăta băiatului cum se face.

— Quenelda, făcu Tangnost, întorcându-se să plece, cu armura zăngănind, mă duc să verific un caz de indigestie acută. Stai cu ochii pe flăcău! Când termină cu smoala, cheamă-mă să punem atela.

Rădăcină era neîndemânatic din cauza emoţiei. Lucra prost şi îşi dădea prea bine seama de asta. Furişă o privire către fata contelui, al cărei păr era adunat în spatele urechilor mici şi ascuţite. Era mereu tare batjocoritoare, iar acum se încrunta la el, cu buzele strânse dezaprobator, abia aşteptând să facă o greşeală ca să-i poată arăta cum se face. De ce nu purta armura? Oare nu se temea că dragonul ăsta arţăgos avea să o pârjolească?

Clopotele uriaşe din clopotniţa Domului bătură Ora Cocoşului care Cântă. Afară, un cocoş îşi drese glasul, pregătindu-se să vestească o nouă zi. Munciseră întreaga noapte! Nu era de mirare că ajunsese la capătul puterilor.

Quenelda oftă zgomotos şi începu să bată din picior, nerăbdătoare, făcând să sune cataramele cizmelor de zbor. Ritmul lor îi zgâria nervii lui Rădăcină. Molipsindu-se de agitaţia fetei, coada lui Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus se mişca nervoasă.

Rădăcină încremeni. Smoala picura pe podele.

Se uită cum, cu spatele la el, Quenelda se îndrepta spre dragon să îl liniştească. Cât de încrezătoare era! Până şi glasul ei nobil îl făcea pe ucenic să tresară.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Quenelda oftă cu zgomot şi se întoarse.

— Dar mişcă-te odată, îl îndemnă ea, dându-şi exasperată ochii peste cap.

Băiatul tresări şi scăpă pensula în găleată, iar smoala fierbinte îi stropi mâna goală, arzându-l. Rădăcină îşi înăbuşi un strigăt.

— Iute!

Fata contelui îl duse repede pe băiat la troaca de apă, dând ocol dragonului. Trăgându-l cu putere de armură, îi băgă braţul până la cot în apa îngheţată.

— C-ce faci?

Gnomul aproape că plângea de durere.

— Dacă vrei să lucrezi cu dragonii de luptă, îl repezi Quenelda, ai face bine să-nveţi cum să-ţi oblojeşti arsurile. Apa rece îţi va potoli înţepăturile. Ţine mâna aici!

Scotoci prin unul dintre buzunăraşele centurii de zbor,

scoţând de acolo un mic flacon de sticlă.

— Dă-mi mâna, îi porunci înţepat.

Silindu-se să-şi ascundă durerea, el întinse mâna.

— Ţţ, ţţ, făcu dezaprobator Quenelda. N-ar fi trebuit să-ţi scoţi mănuşa. Cred că asta ţi-a fost învăţătură de minte.

Dosul şi degetele mâinii stângi îi erau carne vie. Pielea băşicată deja se desprindea. Într-adevăr, aşa cum îi spusese fata, apa rece îi domolise durerea. Iar amestecul verde şi vâscos era alinător, cu toate că nu-i potolea focul care îi ardea obrajii. Rădăcină scrâşni din dinţi. De ce se purta mereu cu el de parcă ar fi fost un copil?

— Asta ar trebui să-ţi stingă arsura.

Quenelda întinse alifia într-un strat gros, apoi desprinse o fâşie din bandajul dragonului cu pumnalul ei în formă de seceră, bandajând strâns mâna ucenicului.

— Ai grijă să mergi mâine la infirmerie, să se uite la rană.

Pe urmă îşi puse flaconul la loc înapoi în centură.

— O să se vindece repede. Alifia asta e foarte bună pentru regenerarea solzilor. D…

— Regenerarea solzilor? chiţăi Rădăcină, fără să se poată stăpâni, şi îşi privi îngrozit mâna.

În niciun caz nu-i trebuia să-i mai crească şi solzi!

— Dar – continuă Quenelda, fără să ia în seamă întreruperea –, ai grijă să cureţi rana, altfel se infectează.

— M-mulţumesc, domniţă Quenelda…

Băiatul se pierdu în bâlbâieli, dar ea îi întoarse spatele. Se auzeau paşi zăngănind pe podul de afară.

— De ce n-ai întins încă smoala? mugi Tangnost, făcându-i pe cei doi să tresară.

Quenelda şi Rădăcină schimbară stânjeniţi un zâmbet, înainte de a se întoarce la dragonul rănit.

Peste o jumătate de ceas, mai-marele dragonilor examină aprobator atela de fier care ţinea strâns coada dragonului şi se declară mulţumit. În sinea sa, abia îşi putea stăpâni încântarea. Riscase mult: nu doar reputaţia sa, ci şi viaţa. Jucase la noroc, ar fi spus mulţi dacă ar fi ştiut adevărul, dar fata contelui nu îl dezamăgise niciodată, iar el

nu hotărâse pripit.

— Ocroteşte-o pe Quenelda cu preţul vieţii! Învaţ-o tot ce ştii, îi poruncise contele când îl numise pe Tangnost mai-mare peste dragoni. Ca şi cum ar fi fiul şi moştenitorul meu, sortit Ostrovului Dragonilor. Dar fă totul în secret, să nu bage nimeni de seamă. Dragonii o îndrăgesc şi o ocrotesc. Au fost de faţă la naşterea ei. Cine ştie ce vrea să-nsemne asta?

Aşa că gnomul îi dăduse fetei pe ascuns învăţătură, aşa cum făcuse şi cu contele. Iar ea îşi depăşise tatăl în măiestrie. Era cât se poate de mândru de ea, ca de propria-i fiică. Dacă ar fi fost cel dintâi născut al contelui, şi băiat pe deasupra, acum ar fi fost în drum spre Ostrovul Dragonilor. În schimb, toţi îşi închipuiau că izbânzile ei erau de fapt ale lui şi era mult mai sigur să se creadă astfel.

Se gândi iar la dragonul de luptă. Ce reuşită! Bineînţeles, dacă reuşeau să scape de infecţie…

Ca şi cum ar fi simţit agitaţia gnomului, Două Înghiţituri Şi Te-ai Dus îşi undui gâtul lung şi întoarse capul ca să le cerceteze munca; lumina lămpii lucea molcom pe solzii lui roşii şi galbeni.

Pe ciocanul lui Thor! Tangnost înghiţi în sec, în timp ce adrenalina îi năvălea în sânge. Cum putea să fie Quenelda atât de sigură că dragonul nu avea să-i transforme în cenuşă, altfel decât dacă nu vorbea cu făptura? Până atunci nu crezuse cu adevărat că ar fi cu putinţă aşa ceva, nu îndrăznise să creadă că acest copil le putea vorbi acestor creaturi măreţe, că putea să le şoptească.

La urma urmei, alţii puteau comunica într-un fel cu dragonii; până şi el putea vedea imagini nedesluşite, putea simţi cu mintea emoţii puternice, ca toţi fierarii dragonilor, ca toţi îmblânzitorii. Stăpânii Dragonilor din Gardă se legau de dragonii lor şi zburau ca o singură făptură, dar aşa ceva se întâmpla abia după ani de zile petrecuţi împreună. Dar acum… acum credea că era posibil. Oare de ce altceva se va putea dovedi în stare, cu timpul, această fetiţă?

În ceea ce priveşte războiul, urmările ar fi de lungă durată. Dragonii de luptă mureau mai repede decât puteau

fi înlocuiţi. Negrii Imperiali se înmulţeau o dată la şapte ani; cei din neamul Dinte Ascuţit depuneau un singur ou. De la moartea bătrânului conte, goblinii năvăleau necontenit, din ce în ce mai numeroşi. Dacă puteau vindeca dragonii răniţi, trimiţându-i înapoi la luptă, atunci posibilităţile erau nesfârşite! Şi scripetele pe care Quenelda îl sugerase pentru dragonul rănit – va trebui să stea de vorbă cu vărul Odin din Ostrovul Dragonilor, ca să vadă dacă fierarii puteau făuri ceva asemănător…

— Gata, Tangnost?

Quenelda se întinse graţioasă ca o pisică şi luă o duşcă zdravănă din plosca de piele, apoi i-o întinse gnomului.

Tangnost dădu din cap.

— Am terminat.

Bău recunoscător, turnându-şi apoi apă pe grumaz, să se răcorească. Străbunii lui coborâseră din munţii aspri ai deşertului Vechilor Împărăţii, aşa că nu suferea din cauza arşiţei din adăpostul dragonilor, precum ceilalţi. Cu toate astea, fusese o noapte lungă şi înăbuşitoare.

Ştergându-şi mustaţa şi înapoindu-i fetei plosca, se întoarse către ucenicul său:

— Băiete, treci în hamac! Pari ostenit.

Se încruntă văzând cum puştiul, cu un aer nefericit, se împleticea pe trepte şi îşi dori ca, în lipsa tatălui său, să aibă el ceva mai mult timp pentru învăţătura flăcăului.

Un dragon din apropiere suflă foc, trimiţând o rafală de aer fierbinte prin cuiburi. În timp ce focul se stingea în semiîntuneric, Quenelda îşi frecă tâmplele îndurerate. Duhoarea de sulf şi de ulei pentru solzi, amestecată cu oboseala, îi dăduse o durere de cap. Cele trei stomacuri ale lui Două Înghiţituri mugiră din nou înfundat, amintindu-i de promisiunea făcută.

— Îi e foame.

Tangnost rânji.

— Am observat! Ăsta-i semn foarte bun. Îndată ce coada îi va fi vindecată, va putea vâna din nou. Pân-atunci, nu ne rămâne decât să-i creştem puterile cât putem de mult.

Marwood? răcni Tangnost.

— Domnule?

Lăsând jos două căldări pline pe jumătate cu cărbune, un servitor dădu fuga la chemarea lui.

— Dă-i mai mult de mâncare! Încă un elan şi un cazan de pucioasă în plus. Vom vedea cum se simte peste câteva zile.

— Da, domnule!

Tangnost se uită la fetiţa din faţa lui. În lumina tremurătoare şi slabă a torţelor, văzu cum chipul Queneldei, plin de funingine, era mânjit de unsoare şi de praf de pucioasă, iar părul năclăit de sudoare şi încâlcit i se lipise de cap, de parcă înotase în şanţul de apă. Aşa cum îi zâmbea acum, aducea mai degrabă a grăjdar decât a fiică de conte! Şi mai şi puţea! Nu era de mirare că domniţele de la curte, bogat înveşmântate, vorbeau scandalizate despre năravurile ei!

Scăldat în sudoare în armura murdară, Tangnost îşi trecu o mână prin părul negru, presărat pe la tâmple cu fire argintii, gândindu-se că nici el nu arăta mai bine. Îi întoarse fetei zâmbetul din toată inima. Quenelda îi semăna tare mult tatălui său – iubea aventura şi avea o voinţă de fier, iar zborul cu dragonii i se potrivea ca o mănuşă. Nu era de mirare că se arăta hotărâtă să-i calce tatălui său pe urme şi să devină războinic în Garda Dragonilor. Un ţel cutezător, dar pe care avea prea puţine şanse să şi-l împlinească. Încă de la începuturile Academiei, din veacul Hermelinei Viclene, nicio femeie, în afara celor de sânge regesc, nu pusese piciorul în Ostrovul Dragonilor, darămite să se avânte spre cer pe un dragon de luptă.

Cei doi coborâră osteniţi pe podul din mijloc. Tangnost privi în jur şi oftă. Al Treilea Război cu Goblinii, care nu se mai sfârşea, secerase dragonii de luptă din grija lui. De la începutul campaniei de primăvară din acel an, încă trei padocuri din grajdul seminţiei Dinte Ascuţit zăceau nefolosite. Acei dragoni, împreună cu echipajul de zbor, nu aveau să se mai întoarcă acasă. Iar numărul celor ce dispăreau creştea aproape lună de lună.

Observând privirea resemnată a mai-marelui peste dragoni, Quenelda se cutremură de scârbă. Toată lumea ştia că pentru goblini carnea de dragon era o delicatesă, iar din oasele de dragon îşi făceau armuri tare preţuite; goblinii credeau că ele îi făceau invulnerabili la armele vrăjitorilor şi la atacurile dragonilor.

Clătinând din cap, Tangnost intră în odaia cu harnaşamente, unde îşi schimbă platoşa grea de ceramică, punându-şi o cămaşă de zale, tunica de piele, cizmele cu ţinte. Apoi îşi luă armele.

Ameţită de oboseală, Quenelda ieşi din grajdurile dragonilor de luptă, în lumina răsăritului. Aerul tăios şi rece o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost udată cu o găleată cu apă, trimiţându-i fiori de plăcere pe şira spinării. Privi în sus, către lunile rotunde care străluceau aurii în cerul ce se lumina cu repeziciune. Peste două săptămâni, când secerile gemene ale lunilor vânătorului se vor înălţa pe cer, tatăl ei avea să se întoarcă acasă.

Ardea de nerăbdare.

Quenelda crezuse că Tangnost glumea când îi propusese să oblojească împreună cu el un dragon de luptă rănit care îşi strivise stăpânul când se prăvălise sub atacul goblinilor. Fiara, cuprinsă de dureri cumplite, sufla foc către oricine se apropia la mai puţin de cincisprezece metri; însă totul se schimbase când sosise mai-marele dragonilor contelui, urmat de Quenelda. Dragonul se liniştise pe dată, îngăduindu-le să se apropie destul de mult ca să-i poată cerceta rănile.

Quenelda se gândea că avusese tare mult noroc. Gnomul putea face orice cu dragonii. Nu era de mirare că însuşi Hugo Mătrăgună, Marele Maestru, îi oferise un adăpost atunci când fusese schilodit şi trebuise să părăsească regimentul Sfărâmătorilor de Oase. Dar Tangnost alesese să rămână alături de contele său, la Domul Dragonilor, unde faima sa de mai-mare peste dragorii îi depăşise în curând legendarele fapte de arme.

Iar acum, poftim! Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus avea să trăiască, avea să mai lupte. Unul dintre dragonii de luptă

preferaţi ai tatălui ei avea să se întoarcă la război. Nici măcar cei din Ostrovul Dragonilor, cu înalta Magie şi cu Magia lor de Luptă, nu izbutiseră să săvârşească o asemenea faptă! Cu Tangnost profesor şi cu tatăl ei conducător al Gărzii Dragonilor, cu siguranţă va izbândi ceea ce nicio altă fată nu reuşise: o să prindă unul dintre mult-râvnitele locuri de la Academia de Luptă a Gărzii Dragonilor din Ostrovul Dragonilor!

Capitolul 2
„Fiecare, fiecare,
Să azvârle în căldare.”[1]

Jos, în temniţele castelului, sub apele întunecate ale unui lac, strălucirea crescândă a zilei trecuse neobservată. Singura lumină venea de la o mică torţă fumegoasă, duhnind a seu de oaie. În flacăra ei slabă se întrezărea o siluetă înveşmântată într-o mantie neagră, care mânuia un toiag întins deasupra unui cazan.

Era înconjurat de flăcări galbene-purpurii care, în loc să lumineze, păreau să înghită lumina. Simboluri ciudate şi creaturi înspăimântătoare erau ţesute pe mantia-i şi pe glugă, contopindu-se şi despărţindu-se în scânteierile materialului.

Nu arunca nicio privire către apa care picura din tavanul boltit al încăperii, nici spre leşurile gnomilor proaspăt ucişi, încătuşaţi de pereţii închisorii. Ochii lui scrutau nerăbdători doar cazanul. Licoarea era groasă ca smoala, iar fumul galben se ridica în şuviţe întortocheate ca algele mării.

Era aproape gata! Îi mai trebuia un singur ingredient.

Se îndepărtă de amestecul otrăvitor, luând torţa aprinsă din locaşul ei de pe perete. Îşi croi drum pe duşumeaua alunecoasă a temniţei, intrând într-unul dintre tunelurile ce păreau fără sfârşit. Aerul îngheţat mirosea puternic a sare; lanţuri grele zornăiau prin întuneric, umbre mari, cenuşii se mişcau în beznă. Ridică torţa. Lumina dansă, pâlpâi şi prinse reflexia a zeci de ochi. Ochi strălucitori de dragon.

Scrută gânditor dragonii îngroziţi, fără să bage în seamă urletele sfâşietoare care izbucneau din toate părţile. Încercările făcute erau promiţătoare, deşi se pierdeau foarte mulţi dragoni în timpul lor. Începuse demult, cu dragonii de stepă, un soi mic, vânjos, folosit în iernile aspre din nordul îndepărtat. Dar aceştia se hrăneau cu ierburi şi

---

[1] *Macbeth*, William Shakespeare, actul al IV-lea, scena I, p. 133, ediţie bilingvă, editura Pandora, Târgovişte, 2002 (n. tr.).

aveau o fire blândă, aşa că experienţele îi erau limitate. Foarte iute, avusese nevoie de alţii. Avea trebuinţă de dragoni carnivori.

Puţini dintre aceştia mai trăiau în sălbăticie, iar cei aflaţi în viaţă erau ocrotiţi. Doar câţiva mai supravieţuiau, departe de braconieri, în cele mai ascunse şi mai întunecoase sălaşuri şi în cuiburile pitite în munţii cei mai înalţi.

Prin urmare, dragonii de rasă din ţinuturile montane şi din insule începuseră să dispară din cuiburi şi din grajduri, dar, fiindcă îi lua din locuri izolate şi cum numărul celor răpiţi era destul de mic, nimeni nu se neliniştise până acum. Iar cum cel de-Al Treilea Război cu Goblinii era pe cale să intre în al treilea veac, Breasla Vrăjitorilor avea alte treburi pe cap decât dispariţia câtorva dragoni.

Alegea cu grijă, căuta doar dragonii cu anumite caracteristici, cu o anumită fire. Ştia exact ce fel de dragoni voia şi unde îi putea găsi. Făcuse experienţe cu cei mai mici, din neamul Viperelor, Şerpilor şi Viespilor, folosind Magia Neagră de Maelstrom[2] ca să-i preschimbe şi să-i deformeze după nevoile sale, creând ceva nou; ceva brutal şi întunecat; un dragon care să poarte goblini. Numise neamul ăsta nou Spinare Ascuţită. În curând, aveau să fie puşi la încercare în bătălie, împotriva Gărzii Dragonilor. Dar încă mai rămânea un soi de dragoni de care nu se putea atinge, de care nu îndrăznea să se atingă, cel puţin pentru moment: Negrii Imperiali, ultimii dintre dragonii nobili din Vremurile Apuse.

Uriaşi şi negrăit de puternici, Negrii Imperiali aveau o trăsătură pe care niciun alt dragon nu o mai avea: stăpâneau o magie puternică, numai a lor. Doar ei puteau crea un văl care îi ascundea vederii, iar deocamdată nu izbutise să pătrundă tainele acestei magii.

Până în acea clipă mult visată însă, avea acolo un alt dragon, o corcitură între Vâlcea şi Viperă, singurul care supravieţuise experienţelor. Statura îi era cea a unui erbivor, dar avea mintea şi sufletul unui carnivor. Menise

---

[2] Vârtej, curent puternic de apă (engl.).

creatura unui anumit ţel: să-l ucidă pe Rufus DeWinter, comandantul Gărzii Dragonilor.

Urletele răguşite ale dragonilor îl treziră din visare. Creaturile astea nu aveau să mai trăiască multă vreme. Pielea le era deja ciuruită de bube ce supurau, iar dinţii le putrezeau; licoarea corozivă cu care îi hrănea le muşca din carne, solzii se topiseră, iar pielea uscată de dedesubt se desprindea până la os. Alegând un dragon la întâmplare, îşi ridică toiagul scurt, simbolul şi arma de Mare Mag.

Un fulger albastru străluci orbitor în întuneric, iar dragonul căzu fără simţire la pământ, smulgându-le ţipete neomeneşti tovarăşilor de suferinţă, care încercau disperaţi să-şi rupă lanţurile.

Fără să-i pese de ei, scoase de sub faldurile straiului o armă care străluci cu o lucire rece. Era un pumnal de goblin făcut din os de balenă. Împunse, găurind o arteră. Purpuriu în întuneric, sângele se scurse încet într-un castron din os de dragon. Întors la cazan, turnă acolo sângele vâscos.

Cu o mână tremurătoare, înfometat de licoarea care îi hrănea nebunia, înălţă toiagul, care începu să-i furnice cald mâna. Rune întunecate şi glife şerpuiau de-a lungul lui. Scântei argintii şi albastre ţâşniră din norul negru care atârna deasupra capătului sculptat, apoi se stinseră.

Magul începu să vorbească: rostea cuvinte aspre şi stranii, care se scurgeau prin aerul îngheţat aidoma sticlei topite. Licoarea bolborosi şi îşi preschimbă culoarea, făcându-se de un galben scârbos. El scufundă o ploscă în cazan şi bău cu nesaţ. O clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi puterea năvăli în trupul lui, hrănindu-l, iar magul bău licoarea neagră ca pe un drog, până când puterea ei îi zvâcni în trup.

Însă plătise un preţ mare pentru această putere. Corpul lui, asemenea unui stejar altădată măreţ, era acum putred până în măduvă, mâncat de magia muşcătoare şi de ambiţia lui nesfârşită. Ştia că în cele din urmă avea să plătească totul cu viaţa, dar, până atunci, premiul – coroana – avea să fie curând al lui, fără greş.

Venise vremea să zboare. Mesagerii regali vestiseră că

Garda Dragonilor, împreună cu faimosul ei comandant, aveau să ajungă acasă înainte ca lunile să descrească. Iar el, trădătorul, trebuia să fie acolo, laolaltă cu cei din Breasla Vrăjitorilor, ca să-i întâmpine oficial.

Capitolul 3
Garda Dragonilor

Contele Rufus DeWinter, comandantul Gărzii Dragonilor, se încruntă în timp ce studia cu ochi roşii un teanc de rapoarte. Fruntea îi zvâcnea umflată şi plină de vânătăi, căci un goblin îl izbise cu buzduganul, mai să-i despice coiful în două. Nu dormise de zile bune, iar rana de la picior îl împungea cu o durere ascuţită. Scutierii se aţineau aproape, gata să-i scoată restul armurii ruginite şi îndoite, iar contele tânjea după o baie şi după odihnă, dar mai întâi... mai întâi voia să citească misivele sosite de la răsărit, unde trei regimente ale Gărzii erau gata să înfrângă şase hoarde ale goblinilor, pe care le prinseseră în capcană.

Primind o cană de vin cu mirodenii din mâna unui scutier, contele se îndreptă neliniştit către harta imensă pironită de perete şi, pentru a suta oară, îşi repetă în minte strategia de luptă, căutând vreo slăbiciune, punctul slab care era încredinţat că exista.

Asemenea colţurilor unei stele, şase mari fortăreţe înconjurau şi protejau cele Şapte împărăţii ale Mării şi fiecare dintre ele era apărată de un regiment complet al Gărzii Dragonilor. În inima regatului, în Vâlceaua Vrăjitorilor, se afla Ostrovul Dragonilor, ostrovul-fortăreaţă unde, cu multe mii de ani în urmă, luase fiinţă garda. Tot acolo se afla şi regimentul Primul Născut. La nord-vest de regat, plutind deasupra hăurilor îngheţate ale oceanului, se aflau sutele de insule care alcătuiau Arhipelagul din Soare-Apune, sălaşul spiriduşilor.

Contele Rufus îşi trecu ostenit mâna prin părul castaniu, murdar de sângele închegat şi de mizeria a două săptămâni de campanie. Simţea că se pregătea o furtună, şi încă în mai multe privinţe. Trăia vremuri tulburi. Ceva se schimbase; o simţea prea bine, aşa cum simţea prima zăpadă în vântul ce vestea sosirea timpurie a iernii.

În lunile trecute, treisprezece hoarde de goblini loviseră

în acelaşi timp zeci de aşezări de pe coastă, înaintând spre interior mai mult ca oricând, pentru a ataca oraşele întărite. Zeci de sate aflate pe insule fuseseră nimicite, iar locuitorii – măcelăriţi. Zvonuri care nu se adeveriseră cu totul şi unii martori şopteau despre creaturi înfometate şi diforme care ieşeau noaptea din grote, la vânătoare. Dar cel mai mult îl îngrijora faptul că printre morţii din încleştările recente iscoadele găsiseră războinici din diferite triburi. De când ieşiseră la iveală din ceţurile mărilor, cu mii de ani în urmă, triburile goblinilor se luptaseră între ele la fel de aprig precum luptau împotriva Stăpânilor Dragonilor. Era slăbiciunea lor cea mai mare. Prin urmare, cum de ajunseseră acum să se unească?

Mulţi credeau că goblinii erau doar disperaţi, după chinurile îndurate în unul dintre cei mai friguroşi şi mai cumpliţi ani din istorie. Dar contele se îndoia. Instinctul îi spunea că tot acest haos avea de fapt un rost anume. Însă ce însemna asta?

Până şi un orb putea să-şi dea seama de distrugerile lăsate în urmă de goblini acolo unde se strecurau altădată din mare nevăzuţi, la adăpostul întunericului. Aşezările de pescari fuseseră incendiate, recoltele – arse, iar fumul negru, înecăcios le trăda prezenţa de la cincizeci de leghe, aproape invitând Garda Dragonilor să-i prindă. Regimentele Gărzii luptau de-a lungul şi de-a latul munţilor şi insulelor, iar caravanele cu provizii ajungeau tare greu, împotmolite în noroi. Dacă vremea se înăsprea, în curând dragonii nu aveau să se mai poată înălţa şi atunci goblinii aveau să fie în avantaj.

Contele Rufus se încruntă, masându-şi capul cuprins de durere. Luat în parte, fiecare raport era destul de îngrijorător, împreună, sugerau existenţa unui plan comun, scheletul unei strategii. Dar cine mâna triburile de goblini şi cu ce scop? Contele cântărea plin de bănuială tot ce ştia. Încă de la început, nu prea voise să-şi cheme de la răsărit cele două regimente rămase, oricât de mare ar fi fost nevoia. Atacurile coordonate erau, oarecum, prea… evidente. Se temea de trădare, aşa că îşi trimisese dragonii

spre nord-est, dincolo de munţi, departe de cele mai aprige încleştări.

Era totuna. Iscoadele plecate în recunoaştere cu Negri Imperiali, apărate de puterea acestor dragoni de a se face nevăzuţi, raportaseră că foarte mulţi goblini se deplasau noaptea, la adăpostul vremii rele, din lac în lac, spre câmpiile răsăritene, nepăzite. Alţii, iviţi din mare, înaintau în susul râului.

Atacurile de la apus erau o diversiune, o încercare de a atrage Garda departe de fortăreţele din nord, lăsând fără apărare câmpiile răsăritene, foarte populate. Acolo se aflau destui dragoni şi mâncare încât să potolească foamea hoardelor nesăţioase de goblini, înainte să-şi înceapă hibernarea.

Din cartierul general de pe Ostrovul Dragonilor, contele Rufus trimisese întregul regiment Vânători de Noapte IV în căutare, cu poruncă să scoată goblinii din vizuini şi adăposturi, folosind toate Viperele şi Dinţii Ascuţiţi. Regimentul XIII Nori de Furtună îşi dusese jumătate din efectiv spre răsărit, plecând de la fortăreaţa din Vâlceaua Urlătoare, ca să le taie goblinilor retragerea către mare, lăsându-le liberă doar o trecătoare în munţi. Dincolo de munţi, în câmpii, regimentele XX Duhul Umbrei şi IV Furtună de Foc erau în aşteptare. Capcana avea să se închidă în curând. Cel puţin şaizeci de mii de goblini aveau să fie nevoiţi să înfrunte Garda Dragonilor în luptă dreaptă şi aveau să-şi piardă viaţa, astfel că mult mai puţine creaturi se vor înmulţi în primăvara viitoare. Atunci, de ce nu se simţea în apele lui?

Poate pentru că o mină din Munţii de Pucioasă fusese atacată cu două săptămâni în urmă, urmată imediat de o a doua şi o a treia din apropiere. Distrugerea lor afecta grav aprovizionarea cu pucioasă a trei fortăreţe, printre care se afla şi Ostrovul Dragonilor, mai ales acum, că se apropia şi iarna. Era esenţial să se facă provizii înainte ca iarna să-şi intre de-a binelea în drepturi, făcând imposibilă călătoria. Fără pucioasă, dragonii de luptă nu puteau sufla foc şi, în cele din urmă, aveau să moară.

Cei mai buni oameni ai lui erau deja pe câmpul de luptă, pregătindu-se de înfruntare, aşa că însuşi contele dirijase căutarea cu cinci divizii ale Negrilor Imperiali de pe Ostrovul Dragonilor, susţinute de Vampirii regimentului din Vâlceaua Urlătoare, şi lăsase în urmă trupele de atac terestru – Dinţii Ascuţiţi, Viperele şi Şerpii. Avea nevoie de repeziciune şi de furişare, mai degrabă decât de forţă pură. Plănuise să-i surprindă în câmp deschis, convins că ştia care mină urma să fie atacată. Dar ceea ce ar fi trebuit să fie o operaţiune de rutină fusese cât pe-aci să se transforme într-un dezastru.

O încleştare cu o ceată prădătoare de mercenari îi încetinise pe neaşteptate. Erau la zece leghe distanţă, când un fulger orbitor, urmat de o explozie asurzitoare, sfâşiase întunericul nopţii, aruncând în aer jerbe de piatră şi de ţărână. Explozia omorâse toţi războinicii care se aflau în faţă, culcând la pământ pădurea din jur pe o depărtare de cincizeci de leghe. Dacă nu ar fi întârziat, toţi luptătorii ar fi fost ucişi. Soldaţii spuneau că scăpaseră de explozie printr-un noroc. Şi tot un noroc fusese că goblinii nu ştiau cât de nesigură era pucioasa şi cât de uşor se putea aprinde, aşa că se aruncaseră singuri în aer.

Şi totuşi… comandatul Gărzii Dragonilor nu credea în coincidenţe. Fără nepreţuita pucioasă, dragonii de luptă aveau să se îmbolnăvească şi să moară. Cu toate că nu avea nicio dovadă, bănuiala lui era că fusese o capcană atent urzită şi întinsă fără milă. De-ar fi izbândit goblinii, Garda ar fi fost demoralizată, ar fi rămas fără conducător şi fără destulă pucioasă ca să-i ajungă până la primăvară. Faptul că muriseră zece mii de goblini nu însemna nimic. Triburile îşi permiteau să mai piardă încă de zece ori pe atâta, iar pierderile nici nu s-ar fi observat. Iar dacă se pregătea într-adevăr o ambuscadă menită să-l răpună, oare viitoarea bătălie de la răsărit nu era, la rândul ei, tot o capcană?

Continuându-şi zborul mai departe spre miazănoapte, pe o vreme cumplită, contele văzuse cu ochii lui urma distrugerilor, cale de sute de leghe, înaintând spre miazăzi

şi spre răsărit, spre câmpiile semănate, foarte populate. Plutise pe deasupra vâlcelelor şi văilor, pe unde goblinii trecuseră cu nicio săptămână în urmă. Locurile erau pustii, lipsite de viaţă, presărate cu scheletele albite de soare ale elanilor, urşilor şi lupilor, ale tuturor fiinţelor care nu fugiseră îndeajuns de repede încât să scape de roiul cotropitorilor. Şi atunci de ce îl întorsese pe Tunet, de ce îşi întorsese din drum garda personală, luând-o spre sud-vest, înapoi, către fortăreaţa care încăleca trecătoarea Vâlcelei Urlătoare, spre poarta spre sud şi Ostrovul Dragonilor, acolo unde duşmanul nu se mai aventurase niciodată?

Contele Rufus trimisese patrule în toate direcţiile, dar iarna venise mai devreme decât se aşteptase. Trăsnetele şi ploile torenţiale transformaseră drumurile şi trecătorile în mlaştini primejdioase, în care se împotmoleau oşteni şi dragoni deopotrivă. Apoi se lăsase brusc gerul, iar apa îngheţase peste noapte. Viscole înspăimântătoare împiedicau zborul. Când răsăreau lunile, erau acoperite de nori, iar mâzga lăsată de goblini nu putea fi văzută decât la lumina lor palidă. Una câte una, patrulele se întorseseră. Nu observaseră nici urmă de duşman prin vâlcelele de sus, prin stepe, nici în insulele de apus, de parcă s-ar fi întors în mare. Dar dragonii şi oamenii nu puteau vedea prea multe. Nu puteau privi în adâncurile imenselor peşteri subterane, nici în adăposturile din munţi şi din mlaştini care îi apărau pe goblini. De asta avea contele nevoie de iscoade. Sarcina lor era printre cele mai primejdioase: trebuiau să-i găsească pe goblinii ascunşi adânc sub pământ. Iscoadele plecaseră cu trei săptămâni în urmă şi se întorseseră toate, mai puţin una: Scoarţă de Stejar.

Soarele apusese într-o cascadă de foc. Ceţurile mişcătoare înghiţeau ultima geană de lumină în Vâlceaua Urlătoare, în timp ce umbrele şi frigul deveneau una. Deasupra, pe piscurile muntelui, bătea un vânt amarnic. În vreme ce apăreau primele stele, un dragon mic şi alb îşi luă zborul, plutind încet în jos pe panta muntelui, ca o umbră pe zăpadă. O siluetă micuţă se afla în şa. Bidiviul şi

călăreţul aterizară într-un şanţ plin de bolovani, în apropierea unui râu subteran vijelios, care ţâşnea din munte. În aceeaşi clipă, dragonul căpătă culoarea bolovanilor şi se făcu nevăzut.

Scoarţă de Stejar, mai-marele iscoadelor contelui Rufus, descălecă uşor şi îşi scoase gluga greoaie. Era înveşmântat într-o amestecătură de blănuri, piei şi ţesături aspre, care îl făceau greu de văzut chiar şi la lumina zilei. Purta nenumărate punguţe şi instrumente ciudate atârnate de bandulieră şi de cingătoarea de zbor. Chipul oacheş, asprit de vreme, al piticului era ascuns în spatele unei măşti, iar ochii lui se îngustară gânditor în vreme ce scruta vâlceaua lungă care i se întindea dinainte.

Departe, spre răsărit, luminile fortăreţei clipeau în întuneric. Spre miazănoapte, şiruri unduitoare de soldaţi însoţeau o caravană cu minereu preţios de pucioasă. Se întindeau cale de zece leghe de-a lungul drumului militar care ducea de la stepe, prin vâlcea, până la fortăreaţa măreaţă care încăleca trecătoarea înaltă. Scoarţă trecuse pe deasupra lor cu două zile mai înainte, zburând destul de aproape ca să poată vedea carele uriaşe împotmolite până deasupra roţilor în mlaştini şi escortele militare de Vipere şi de Şerpi chinuindu-se să înainteze prin pământul mocirlos. Avea să mai treacă cel puţin o săptămână până să ajungă la fortăreaţă, la loc sigur.

O patrulă de Vampiri trecu pe deasupra, la o aruncătură de băţ, fără să-l vadă nici pe el, nici pe dragonul său. Asemenea tuturor dragonilor folosiţi de iscoade, îndrăgitul său Umbra Lunii era din seminţia Micilor Cameleoni, un dragon mic şi iute, care putea să ia culoarea oricărui loc. Scoarţă îşi întoarse privirea către panta muntelui de deasupra sa, cercetând cu luare-aminte defileul abrupt, în căutarea celei mai mici urme de goblin. De o săptămână cerceta răbdător vâlceaua întinsă, fără să găsească vreo urmă a duşmanului viclean, dar cuvintele contelui îi răsunau mereu în minte.

Găseşte-i, îi poruncise acesta. *S-au ascuns în pământ. Ceva se schimbă. Încrede-te în instinctele tale, căci mă tem*

că încearcă să ne înşele în privinţa adevăratelor lor intenţii.

Nimeni nu găsise sălaşuri de goblini în Vâlceaua Urlătoare, dar asta nu însemna că nu existau. Pentru a mia oară, goblinii dispăruseră în pământ, zăpăcindu-şi urmăritorii. Instinctul îi spunea însă iscoadei că erau pe undeva pe-aproape. Căuta de zile întregi, dar nu găsise nimic. Atinse talismanul de lemn de la gât, o figurină cioplită grosolan, pe care i-o dăruise fiul său, Rădăcină, de Yule[3] trecut. Umbra unui zâmbet îi trecu în priviri. Tare mai tânjea să se întoarcă la Domul Dragonilor, să vadă cum se descurca fiul lui.

Undeva, jos, un elan uriaş şi turma lui tresăriră brusc; aburul se ridica din nările fremătânde ale masculului, în vreme ce scurma neliniştit pământul rece. Un pui care abia dacă avea trei luni tremura înspăimântat, iar behăitul său de alarmă plutea în aerul nemişcat. Încremenit în loc, Scoarţă privi stâncile şi pietrişul de jos. El nu era în bătaia vântului, prin urmare, ce anume speriase turma?

Apoi, prima lună apăru din spatele coamei muntoase şi lumina ei argintie scăldă vâlceaua. Iscoada îşi duse la ochi luneta, plimbând-o încet peste stânci şi grohotişuri. Acolo! Abia dacă se zărea o sclipire de-a curmezişul stâncilor ce-şi scoteau colţii din despicătura de sub el, cu toate că apa le ştergea deja. În curând, nu avea să mai rămână nicio urmă.

Ocolind bolovanii uriaşi, atent la grohotişul alunecos, Scoarţă se mişca iute şi liniştit, coborând tot mai adânc în şanţ. Se aplecă, atinse mâzga strălucitoare, iar când îşi ridică mâna degetele îi erau lipicioase. Goblinii trecuseră pe acolo cu foarte puţin timp în urmă!

Cu inima bubuind, iscoada cercetă locul, căutând vreo crăpătură sau vreo peşteră care să ducă în măruntaiele muntelui. Pipăind, coborî încet pe lângă cascada asurzitoare, examinând cu atenţie albia.

— Ah!

Se aplecă după un os albit ce se iţise din zăpada topită. Era gol pe dinăuntru, sculptat cu semne şi cu puncte

---

[3] Yule, veche sărbătoare scandinavă a solstiţiului de iarnă (n. red.).

tribale; o suflătoare spartă, cum au goblinii. Îşi continuă căutarea, găsind câteva săgeţi împrăştiate; le cercetă cu grijă, să nu le atingă vârfurile otrăvite. Goblinii se aflau într-adevăr în Vâlceaua Urlătoare... pe undeva prin preajmă.

Precaut, se strecură mai sus, în adâncul întunecat al şanţului, cu râul la stânga lui. Ceaţa rece plutea în aer, acoperindu-l cu perle de gheaţă. Creştetul celei de-a doua luni se înălţă încet deasupra lanţului muntos, constelaţiile se iviră pe cer, dar iscoada tot nu putea găsi intrarea în munte. Simţea gustul amar al dezamăgirii. Nu voia să înşele aşteptările contelui Rufus.

Apoi, dintr-odată, înţelese. Rămăsese un singur loc unde nu căutase. Cum de nu se gândise până atunci? Făcându-şi curaj, se căţără pe bolovani şi se aruncă în cascadă.

— Ahhh!

Şocul îl făcu să tremure şi îi tăie respiraţia. Forţa imensă a apei îl îngenunche şi îl udă până la piele în numai câteva clipe. Se târî înainte, precum un crab, încercând să găsească un loc ferit, să se agaţe cumva de lespezile netede de piatră. Mâzga lăsată de goblini îi mânjea mâinile şi genunchii, în vreme ce se zvârcolea ca un somon, încercând să se salte împotriva apei. Apa îl copleşea, greutatea ei aproape că îl acoperea. Până la urmă, trăgându-şi răsuflarea şi pufnind, răzbătu prin perdeaua de apă.

Sunetul râului care ţâşnea din munte îl asurzea. Scoţându-şi masca, îşi şterse apa din ochi şi aşteptă să se obişnuiască cu întunericul. Lumina subţire şi argintie a lunii se strecura de afară, îndeajuns ca să poată vedea mâzga groasă ce acoperea lespezile de piatră de jos.

— Vasăzică aşa! exclamă el încetişor, mulţumit că instinctul nu-l înşelase.

La dreapta lui, în stâncă, se deschidea o crăpătură mai întunecată, destul de înaltă şi de lată pentru goblini. Fără şovăială, se strecură prin ea în adâncul muntelui.

Un tunel săpat grosolan cobora iute, pierzându-se în beznă. Mâzga i se lipea de călcâiele cizmelor. Tunelul se ramifica. Scoţând din teacă pumnalul legat de cizmă,

Scoarţă zgârie o rună în piatră. Trase adânc în piept aerul stătut şi coborî mai departe, încet, pe nesimţite, asemenea unui râs aflat la vânătoare, cu urechile ciulite să audă orice zgomot neaşteptat, cu ochii căutând capcane în întuneric.

Goblinii urau iscoadele care îi duceau pe luptătorii Gărzii Dragonilor în bârlogul lor. Scoarţă de Stejar nu putea să se lase prins. Dacă le cădea în labe, nu avea să aibă parte de o moarte uşoară. Goblinilor le plăcea la nebunie să ucidă, iar Peşterile Ucigaşe ale Arhipelagului de Apus îşi meritau cu prisosinţă numele.

Tunetul apei se transformă treptat într-un huruit îndepărtat, vibrând prin stâncă. Oase de animale care fuseseră ronţăite de colţi ascuţiţi zăceau aruncate pe jos. Solzul de dragon lumina cu o strălucire rece. Tunelul se ramifica din nou şi din nou, iar la fiecare dintre bifurcări, Scoarţă scrijelea o rună ca să-şi însemneze trecerea, binecuvântându-şi vederea atât de bună pe timp de noapte, care profita de fiecare geană de lumină şi care făcea din pitici nişte iscoade atât de bune pe sub pământ.

În vreme ce se adâncea în inima muntelui, se făcea din ce în ce mai frig. Locul tunetului apei fu luat treptat de tăcere. Apoi, în sfârşit, o strălucire slabă, fosforescentă se năluci prin tuneluri. Scoarţă descoperi că era blocat de bolovani prăvăliţi. Nicio creatură nu trecuse pe acolo de zile bune, dar putea simţi mirosul de goblin în aerul care răzbătea din faţă. Se întoarse şi alese un alt tunel, în aceeaşi direcţie.

Dintr-odată, un puţ se căscă în faţa lui. Se opri şi ascultă. Zgomotul apei bolborosind se auzea din ce în ce mai clar. Acolo unde era apă, erau şi goblini. Scoţând de la cingătoare un ţăruş de metal şi un ciocan, descolăci o sfoară subţire, o pironi şi se lăsă iute în jos. Mugetul apei crescu, apoi văzu torentul în faţa ochilor, prăvălindu-se în curgerea lui tainică.

Sssssssssss… Fâşâitul sinistru răsuna încet prin tuneluri. Nu era diferit de şoapta vântului prin crâng, dar perii de pe ceafa iscoadei se ridicară, trimiţându-i fiori reci pe şira spinării. În faţă se întrezărea o sclipire slabă,

aproape ca aceea a lunii, străpungând bezna; duhoarea de peşte stricat îi izbi nările.

Apa se prăvălea furioasă, blocându-i trecerea şi lăsându-i doar o crăpătură zimţată la stânga. Se strecură pe acolo. Acoperişul de piatră se apleca spre podea, aşa că în curând fu silit să se ghemuiască, apoi să se târască în patru labe. Se strecură mai departe cu grijă, prin crevasa neagră, pipăind în jur cu degete care îl dureau de frig. Strălucirea verde şi şoapta fantomatică erau tot mai aproape.

În cele din urmă, Scoarţă nu mai putu înainta printre lespezile de piatră, aşa că se lăsă să alunece într-o parte. Respirând încet prin mască, îşi potoli bătăile inimii, înainte de a merge mai departe. Pocnetele şi foşnetele îl asurzeau. Aproape că dăduse de ei!

Ssssssssssss...

Mai înaintă câţiva centimetri şi o peşteră uriaşă i se dezvălui dinaintea ochilor. Aproape că i se opri respiraţia din cauza mirosului de peşte şi de gunoaie. Aşteptă răbdător în umbră, în timp ce veşmintele ude se întăreau pe el, iar muşchii îl dureau. Totuşi, goblinii nu conteneau să vină.

Erau cu toţii împlătoşaţi până-n dinţi. Apărători de piept şi coifuri sclipeau în lumina rece şi înfiorătoare. Unii purtau măşti înfricoşătoare şi armuri sculptate din oase albe. Cu toţii aveau arme de temut: buzdugane şi bice cu ţepi, săbii spiralate, suliţe şi arcuri. Pe Scoarţă îl străbătu un fior de frig şi se mişcă uşor. Muşchii îngheţaţi îi tremurau şi îl dureau de încordare. Până şi cizmele lui, unse cu grăsime de urs, erau leoarcă. Şi totuşi, goblinii tropăiau necontenit pe lângă el.

Pe pitic îl cuprinse groaza. Nu era doar o ceată de iscoade, nici măcar o bandă de mercenari; probabil că erau o hoardă întreagă, dacă nu chiar două sau trei. Mai era însă un lucru pe care contele ar fi vrut să îl ştie, dar, ca să îl afle, trebuia să ajungă mai aproape. Inima îi bubuia în urechi în vreme ce se strecura către buza unui afloriment de piatră. Încet, foarte încet, ieşi din umbrele ocrotitoare în lumina verde, scârboasă.

Cu ochii mijiţi, scrută tatuajele gnomilor, diferenţele subtile între bijuterii şi arme care deosebeau cele treisprezece triburi. Cei care purtau suflători cu săgeţi ucigaşe; cei care luptau doar cu plase şi suliţe. Numără opt triburi diferite. Contele avusese dreptate: triburile se uniseră. Oare cel din mijlocul lor era cârmuitorul? Goblinul uriaş, vânjos, care stătea în mijlocul peşterii?

— Galtekerion… Galtekerion… Galtekerion…

Goblinii îi sâsâiau numele în cor, iar creatura din mijlocul lor ridică o mână cu degete palmate, ca să-i potolească.

— Pregătiţi-vă de atac! Vom lua prin surprindere Garda Dragonilor în trecătoarea Vâlcelei Urlătoare. Mai întâi, fraţii noştri le vor momi trupele atacând convoiul cu pucioasssă, apoi atacăm fortăreaţa. Victoria e de partea noasssstră!

Peştera răsună de sâsâieli cumplite, în timp ce goblinii strânşi laolaltă tropăiau de încântare la gândul unei ambuscade.

Inima piticului i se zbătea în piept. Garda avea să fie atacată, şi încă în scurt timp.

— Trebuie să-i spun contelui! îşi şopti Scoarţă în barbă.

Bum… bum…

Centimetru cu centimetru, începu să se tragă înapoi, făcându-se una cu întunericul ocrotitor, şi îşi sili muşchii amorţiţi să îi dea ascultare. Dar hainele îngheţate i se lipiseră de piatră! încercă să nu intre în panică, însă răsuflarea i se auzea tot mai tare în aerul rece. Până la urmă, ţesătura cedă. În sfârşit, se eliberase! Dar când dădu să se întoarcă, auzi un şuierat. Un goblin tânăr era ghemuit aproape de el, ca o siluetă abia conturată pe strălucirea ce venea din peşteră. Capul i se mişca dintr-o parte în alta, în timp ce gusta aerul, plimbându-l pe deasupra papilelor sensibile din cerul gurii. Doi ochi lucitori se întoarseră să cerceteze întunericul în locul unde Scoarţă stătuse ascuns.

Iscoada îşi ţinu răsuflarea.

Sssssssssssss…

Auzi sâsâitul mânios şi nesigur al creaturii, apoi un croncănit ascuţit de încântare îi răsună din gâtlej. Alţi tineri goblini săriră pe aflorimentul de piatră unde stătuse

ascuns, amuşinând şi adulmecând. Bicele şi suliţele zdrăngăneau pe scuturi; ritmul tobelor se schimbă. Vânătoarea începuse! Timpul furişării trecuse.

Disperat, Scoarţă se îndepărtă în grabă. Se zbătea încercând să înainteze, pipăind cu degetele marginea tunelului, până când deschizătura începu să se lăţească.

Dum! Dum!

Se ridică împleticit, zgâriindu-se cu creştetul de tavan. Pipăi cu degetele lichidul cald şi lipicios care i se scurgea încet pe faţă. Inima i se zbătea nebuneşte. Sânge! Dacă goblinii nu ştiau încă unde se afla, aveau să afle curând. Erau nişte prădători şi puteau simţi mirosul de sânge în aer sau în apă de la mare distanţă. Dacă îi apuca nebunia, nimic nu avea să-i împiedice să-l găsească şi să-l rupă bucăţică după bucăţică. O luă la fugă nebuneşte. Abia dacă se oprea la răscrucea tunelelor, căutându-şi runa cu degete îngheţate şi năpustindu-se în alt tunel. Din spate îl urmăreau tropăitul picioarelor cu degete unite de membrane şi croncănitul aţâţat al goblinilor.

În cele din urmă, ajunse la frânghie. Încleştându-şi degetele, încercând să-şi recapete simţirea, începu să se salte în sus. Doar ce ajunsese pe buza puţului şi se târâse pe pământul solid, când auzi croncăneli demente răsunând de jos. Tăie iute frânghia; ştia că asta îi va încetini prea puţin, dar avea arme de vrăjitor să-i oprească. Scoase dintr-un buzunar un fel de minge de mărimea unei nuci şi îi dădu drumul în puţ, după care o luă la sănătoasa, numărând în gând.

— Unu, doi, trei…

Îşi duse mâinile la urechi, închizând ochii. Urmă o strălucire ca de fulger.

BUM!

Al doilea fulger fu urmat de o altă explozie.

BUM!

Urechile lui Scoarţă îi ţiuiau. Aşteptă până când strălucirea orbitoare se stinse. Arma asta oprea orice creatură aflată la mai puţin de cincizeci de paşi de detunătură, spărgându-i timpanul şi împiedicându-l să mai

vadă ceva noaptea. Clătinând din cap, se grăbi mai departe, dar întunericul îl dezorienta, iar când ajunse la un grup de cinci tunele ce se ramificau din potecă, nu mai ştiu pe care s-o apuce. *Gândeşte!* Închise ochii, îngăduind simţurilor să preia controlul. Era vremea să-şi asculte instinctul. Se duse, pe rând, către fiecare dintre cele cinci intrări, până când simţi un curent de aer proaspăt care venea dinspre una dintre ele. Rugându-se disperat ca tunelul să nu se ducă înapoi şi să dea nas în nas cu goblinii porniţi în urmărire, se aruncă prin deschizătura îngustă.

Crrraaaaaccc!

Goblinii erau chiar în spatele lui. Inima îi tresări văzând triunghiul zdrenţuit de cer, presărat cu stele. Libertate!

Însă aproape că îl ajunseseră din urmă. Luând încă o minge de metal din bandulieră, piticul o lăsă să cadă spre goblinii care îl urmăreau şi aşteptă bubuitura.

BUM! Explozia înălţă un zid de aer fierbinte prin tunel, care îl aruncă afară din munte. În sfârşit, era liber. Înghiţea lacom aerul curat al nopţii. Unde se afla? Cascada se prăvălea la dreapta lui. Probabil că Umbra Lunii trebuie să fie chiar deasupra lui.

— *Umbra Lunii! Umbra Lunii!*

Glasul îi răsuna subţiratic în liniştea nopţii. Oare îl auzea prin mugetul apei? Peste câteva clipe, dragonul coborî în picaj către el. Era în siguranţă!

Şi apoi, brusc, săgeata i se înfipse în grumaz, făcând parcă să-i ia foc capul de durere. Şocul îl aruncă în genunchi. Pe urmă, siluete fantomatice se înălţară dintre stâncile de deasupra şi săriră către el, croncănind încântate. Cu fiecare salt pe care îl făceau, distanţa care îi despărţea de el se micşora tot mai tare.

— Trebuie să fug… Trebuie să-l previn pe conte… Trebuie să previn…

Se simţea deja dezorientat, iar vederea i se înnegura. Se împiedică şi căzu greoi la pământ. Sudoarea îi şiroia pe trup, iar mişcările îi deveniseră sacadate. Nu mai avea mult timp. Sufocându-se, întinse mâna către dragon.

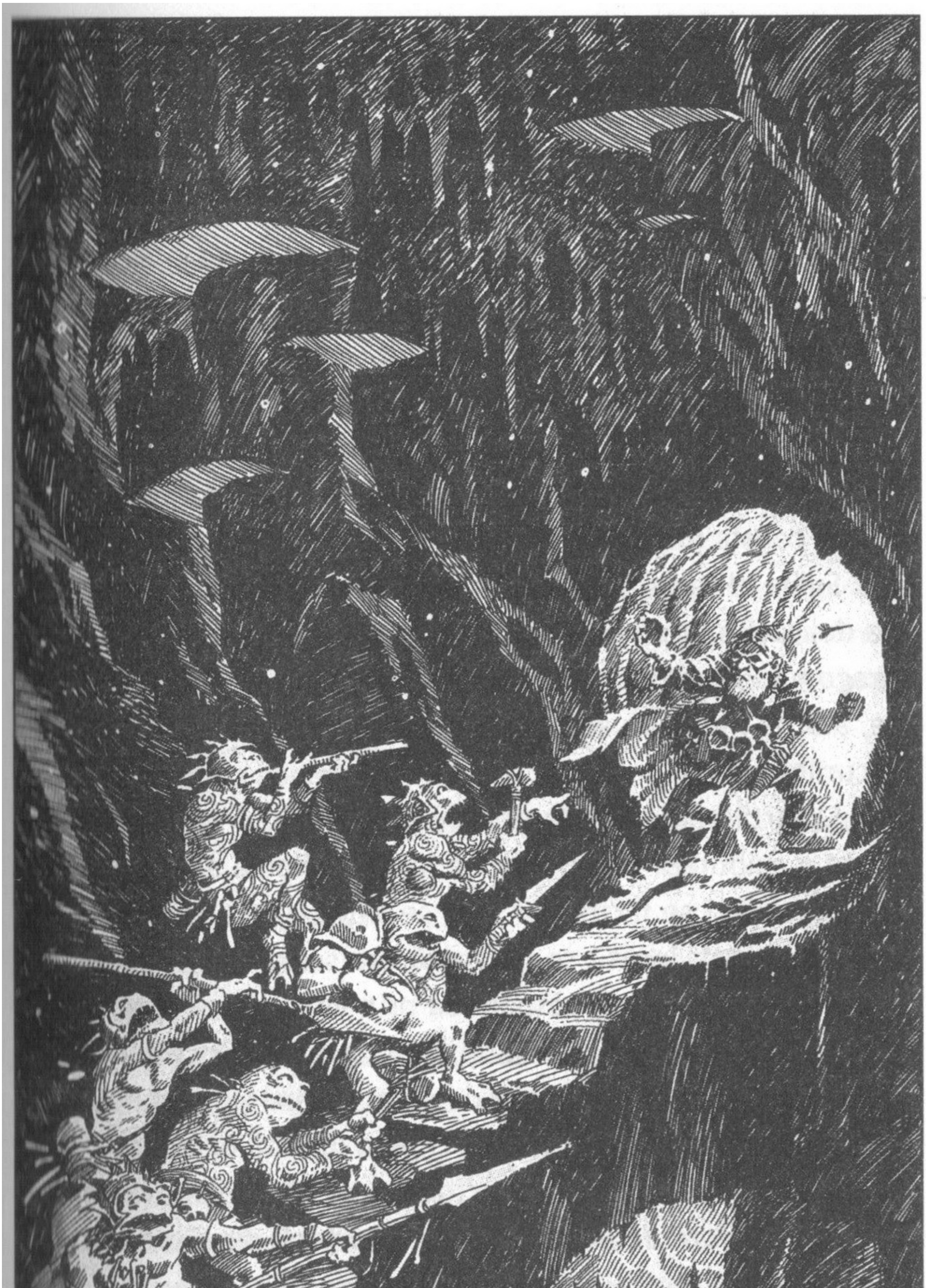
— Umbra Lunii, taci…

Luând frâiele, îşi ridică piciorul în scară, încovoindu-se de durere când fu cuprins de primul spasm. În câteva clipe aveau să-l ajungă din urmă.

Zzzzzzzing! Săgeţi şi ţepuşe zburau pe lângă el, sfărâmându-se în aşchii mortale când se izbeau de pietre.

— Uşurel, fetiţo…

Piticul se agăţă de oblânc şi se săltă în şa, exact când o

ţepuşă i se înfigea în piele. Se prăbuşi cu faţa pe gâtul dragonului, încolăcindu-şi în jurul lui braţele care îi zvâcneau. Era cuprins de un tremur amarnic, iar dinţii îi clănţăneau.

— H-h-hai, fetiţo… t-t-trebuie… trebuie să-l previn… pe conte.

Sforăind, femela dragon se înălţă în văzduh, cu puterile sporite de teamă. Pe măsură ce se înălţa, pielea îşi schimba culoarea, luând-o pe cea a cerului întunecat, până când se făcu nevăzută. Gonind din ce în ce mai iute, se repeziră în jos pe coasta muntelui, spre fort – dar nu îndeajuns de repede. Suliţe şi ţepe şuierau prin aer. Una străpunse membrana delicată a aripii drepte, iar a doua se înţepeni în spinarea dragonului, care scoase un ţipăt şi, pentru o clipă îngrozitoare, atârnă moale în aer; după aceea trecu dincolo de bătaia arcurilor goblinilor.

Scoarţă zărea fortăreaţa în faţă; strălucirea roşie-fierbinte a cuiburilor dragonilor de luptă îl chema acasă pentru ultima oară. I se făcuse iar frig, se simţea atât de îndurerat şi de îngheţat, încât i se părea că era sculptat în piatră. Pe măsură ce otrava i se răspândea prin vene, până şi respiraţia îi devenea anevoioasă. Umblând cu mişcări încete la harnaşament, scoase o rachetă de semnalizare şi o aruncă din toate puterile în sus. În câteva clipe o lumină explodă roşie, alungând întunericul cu avertizarea ei: *Primejdie! Primejdie! Cer salvare de îndată!* Spera că oştenii din Gardă îl vor găsi repede…

Trei Vampiri împlătoşaţi se iţiră din întuneric în jurul lui, dar gnomul rănit şi dragonul lui se prăbuşeau, învârtindu-se necontrolat. În cele din urmă, femela dragon se izbi de pământ, aruncându-l din şa. Îşi auzi oasele gâtului trosnind şi urlă când piciorul i se sfărâmă sub propria greutate. Apoi întunericul îl învălui.

Înainte să se scufunde în nesimţire, Scoarţă de Stejar deschise ochii încleiaţi. Auzea glasuri agitate, îngrijorate, vedea umbre iţindu-se din întuneric, purtând torţe pâlpâitoare. Îl izbi curentul de aer iscat de aripile unui

dragon. Gemu, simţindu-şi piciorul sfărâmat prins sub dragonul care se răcea.

O voce strigă în limba aspră a gnomilor:

— Aici! E aici!

Iscoada deschise gura, dar nu putea scoate niciun cuvânt. Dinţii îi clănţăneau atât de cumplit, încât i se sparse un dinte, totuşi fălcile îi rămâneau încleştate. Încercă să-i apuce de braţ, să le spună ce se întâmplase.

— E iscoada contelui!

— Dă-i la o parte dragonul! E prins sub el… dragonul e mort.

— Scoate-i săgeata…

— Nu, e zimţată.

— Şi otrăvită!

— Prea târziu… Dacă o scoatem, moare. A pierdut mult sânge. Anunţaţi-l pe conte… La o parte! Aşezaţi-l pe mantia mea!

— Uşor…

O voce groasă înjură.

— Uşor! Să-i fie cald. E rece ca gheaţa.

Pe urmă simţi că e ridicat şi aşezat pe spatele unui Negru Imperial.

— Eşti la loc sigur.

Un Sfărâmător de Oase îl acoperi stângaci cu mantia lui.

— Rezistă, Scoarţă de Stejar…

Aripi uriaşe îl înălţară cu blândeţe către cerul nopţii. Stelele ţeseau fire de argint în vreme ce zburau pe deasupra zidurilor, îndreptându-se către fortăreaţă. Leşină iarăşi, iar când se trezi, era culcat pe o saltea de paie. Opaiţele luminau stins; restul odăii era învăluit în umbre.

Ardea de febră, iar din trupul lui zdrobit se ridicau aburi. O cârpă umedă îi şterse fruntea.

— Scoarţă? Mă auzi?

Glasul vraciului venea parcă din mari depărtări, iar degetul rece îi verifica pulsul neregulat pe gât.

— Soseşte contele. Rezistă, Scoarţă!

Paşi repezi se apropiau şi cineva îşi lăsă armura să cadă cu zgomot pe podeaua cu dale de piatră. O santinelă

salută, lovindu-şi pumnul de pieptarul de piele. Doi paşi, zăngănitul unor pinteni, apoi contele apăru lângă el.

— Scoarţă…

Vocea atât de cunoscută, acum împovărată de grijă, era mai aproape.

Gnomul încercă să-şi salte capul, dar nu fu în stare. Capul i se clătina dintr-o parte într-alta, căutându-l orbeşte pe conte. Luând mâna iscoadei într-ale sale, comandantul Gărzii Dragonilor se întoarse întrebător către felcer.

Bătrânul clătină din cap.

— Stăpâne…

În glas i se citea amărăciunea.

— Stăp…

Scoarţă de Stejar îşi adună ultimele puteri.

— S-s-stă-p-p-â-n…

Fu cuprins de un spasm atât de cumplit, încât îşi arcui spatele şi zvârli din picioare, apoi spinarea i se încordă.

— A-ai avut dreptate. Două hoarde…

Vocea i se stingea.

— Opt triburi, unite sub acelaşi conducător… Două hoarde…

— Un singur conducător?

Devenind foarte atent, contele se aplecă înspre iscoadă.

— Da, stăpâne. Îl cheamă Galtekerion. A-a-au găsit o cale prin măruntaiele munţilor; chiar în clipa asta… goblinii coboară din… trecători şi defilee… se adună la adăpostul umbrelor. Cred că se vor… năpusti asupra caravanei cu provizii de pucioasă.

Gnomul luă o gură de aer chinuită.

— Opt t-t-triburi, stăpâne… D-d-dar fortăreaţa… noi suntem… a-a-devărata lor ţintă.

Gemu, căci muşchii îi fuseseră cuprinşi din nou de spasme. Respira sacadat.

— V-v-vor să ne epuizeze trupele înainte de a ataca fortăreaţa. O s-o atace c-chiar înainte de răsăritul soarelui, când ne vom… vom…

— … aştepta mai puţin, îi sfârşi contele vorba, privind către unul dintre stăpânii dragonilor, care aştepta la uşă

porunca lui.

Dacă duşmanul izbândea, aveau să dea foc pucioasei şi să cotropească fortăreaţa. Ar fi fost o lovitură îndoită pentru Gardă Dragonilor.

— Zbor de luptă, porunci contele. La arme, îndată! Vreau ca într-un ceas toţi Imperialii să fie complet pregătiţi, înarmaţi şi împlătoşaţi. Acum! Ridicaţi dragonii! Treziţi-i pe toţi! Suntem atacaţi.

Vestitorul contelui o zbughi din cort. Sunetele de alarmă ale cornului răsunară limpezi, despicând tăcerea. *Adunarea! Adunarea! Adunarea!*

Piticul auzea cum se împărţeau ordine; uluirea şi neîncrederea din vocile care răspundeau răzbăteau până la el.

— Închideţi de îndată poarta dinspre miazănoapte! Trimiteţi soldaţii să-i anunţe pe paznicii caravanei, adunaţi-i şi pe Vampiri! Pe toţi!

În barăci, soldaţii săreau din hamace, înşfăcându-şi cămăşile de zale, armura şi armele. Sfărâmătorii de Oase tropăiau prin curte către suporturile de aterizare pentru dragoni.

Scoarţă auzi glasul contelui poruncind încă ceva, dar, în mintea lui, vorbele îşi pierduseră orice noimă. Sunetele cornului sfâşiară iarăşi noaptea. Falca îi căzu scrâşnind într-o parte. Bezna se rotea şi se zvârcolea în jurul lui, trăgându-l în genune. Picioarele îi zvâcneau, lovind necontrolat.

— Ţineţi-l, uşor! ordonă contele.

Dintr-odată, puterile îl lăsară. Acum se putea odihni… îl prevenise pe conte… Dar un chip plutea în faţa ochilor săi. O lacrimă i se rostogoli pe obraz când îşi dădu seama că nu avea să-şi mai vadă fiul vreodată.

— F-f-f… m-m-m… R-r…

Contele se aplecă să-i asculte şoapta.

Îi era din ce în ce mai greu să respire, ca şi cum o greutate strivitoare i-ar fi zdrobit pieptul.

— Rădăcină… fiul… meu… se chinui din nou.

— Nu-ţi face griji pentru el, spuse blând contele, ţinându-i

capul în poală. Îl vom aduce în casa mea şi vom avea grijă de el. Îţi jur.

— Stăpâne...

Scoarţă zâmbi, apoi, cu un pocnet, spinarea i se frânse şi aerul îi părăsi plămânii cu un ultim suspin.

Comandantului Gărzii îi scăpă un blestem, dar nu era vreme de jelit. Lăsându-i uşor capul să se odihnească pe salteaua de paie, contele Rufus sări în picioare.

— Aduceţi-mi coiful şi toiagul!

Scutierii alergară către armură şi arme. Purtătorul de steag desfăşură flamura şi îşi urmă stăpânul, să se pregătească de bătălie.

— Zbor de luptă! Zbor de luptă!

— Hai, hai, mişcaţi-vă!

— Zboară, Tunet! îşi îndemnă contele dragonul, stând ridicat în scări, cu toiagul de bătălie pregătit.

— Zboară, bătrâne!

Aripile formidabile se mişcară în sus şi în jos. Contele simţi puterea uriaşă mişcându-se sub el când Tunet îşi ridică picioarele din spate şi îşi înălţă aripile. Aburul ţâşnea din nările imense şi flăcări purpurii i se prelingeau pe limbă, căci dragonul abia aştepta să se arunce în bătălie. Împrejurul lor, dragonii mai uşori şi mai iuţi se înălţau deja deasupra crenelurilor şi a zidurilor. Tunet se ridică în văzduh, cu aripile-i uriaşe pregătite deja pentru lovituri.

Vum...

Vum...

Dragonul de luptă se întoarse către apus. Peste tot, pe întreg cuprinsul fortăreţei, Imperialii se ridicau în văzduh, dispărând în noapte, cu tunetele izbucnind de sub aripile lor.

În acea clipă, primul val de goblini se ivi din întuneric, iar săgeţile începură să se abată aidoma unei ploi negre.

Capitolul 4
Întoarcerea acasă

Ding! Dong!

Quenelda se trezi brusc din somn. Dangătul unui clopot îşi răspândea ecourile prin tot Domul Dragonilor. Clipi, îndepărtându-şi de pe pleoape ultimele rămăşiţe ale somnului. Oare cât era ceasul? Focul murise în vatră şi doar jarul mai licărea stins, dar nicio geană de lumină nu se iţea de după draperia împodobită cu tapiserii.

Ding! Dong!

Ciuli urechile, ascultând. Nu era clopotul care vestea ora. Era clopotul din turnul de veghe! Cu un zâmbet fericit, aruncă blănurile cât colo şi sări la fereastră, deschizând obloanele. Iatacul fu pe dată năpădit de aerul îngheţat şi de sunetul vocilor groase.

Ding! Dong!

Probabil că farul din Ostrovul Dragonilor fusese aprins! Garda Dragonilor şi tatăl ei se întorceau acasă. Spărgând pojghiţa de gheaţă care se prinsese în ligheanul cu apă de spălat, Quenelda îşi cufundă mâinile în apă şi îşi stropi faţa. Se îmbrăcă în fugă, tremurând, şi se înfăşură apoi grăbită într-o mantie grea.

Îşi luă centura de zbor şi ocheanul, coborî în fugă scara de piatră a Domului Dragonilor, se strecură în holul de la intrare şi trecu de Sfărâmătorii de Oase care păzeau uşile masive de stejar. Repezindu-se pe treptele acoperite de chiciură, se îndreptă spre locul unde donjonul străvechi dormea ascuns în beznă.

În inima Domului, vreo zece suporturi rotunde de zbor pluteau în întuneric, ca nişte meduze legănate de curentul mărilor. Proptelele firave ale podurilor de aterizare, macaralele şi cuiburile se întrezăreau fantomatice în lumina pâlpâitoare a torţelor. Nevăzute în beznă, în spatele lor atârnau pendulurile uriaşe de contragreutate şi ancorele. Undeva sus, suportul de aterizare al tatălui ei era priponit şi

pregătit pentru întoarcerea contelui. Într-acolo se ducea acum Quenelda.
Soarele ajunsese la zenit când începură să se zărească: şase escadroane de Negri Imperiali, escortate de Vampiri şi Vipere; flamurile de luptă fluturau zdrenţuite în urma lor. În mijlocul formaţiei zbura contele Rufus DeWinter, călare pe Tunet Nor de Furtună al III-lea, urmat de garda lui personală, grupată în formă de V.
Quenelda aruncă o privire către zarva obişnuită de la sol: oamenii din întregul Dom alergau spre donjon în timp ce peste ei treceau umbrele dragonilor sosiţi în valuri, care acopereau lumina soarelui.
După ce plonjaseră de la nouă sute de metri înălţime, deasupra lacului, dragonii şi încetiniseră viteza de zbor întins, care era de patruzeci de noduri, şi acum se apropiau dinspre vest, cu o viteză de nouă noduri. Mulţimea izbucni în urale, iar sunetul lor se ridică firav de dedesubt.
Opt… şapte… şase… cinci noduri.
Quenelda cunoştea pe de rost fiecare mişcare, fiecare comandă, ca şi cum ar fi aterizat odată cu ei. Unul câte unul, dragonii se opriră, cu aripile umflate în vânt ca nişte pânze, tendoanele şi nervii pocneau de încordare.
Patru noduri…
Cozile se mişcară cu zece grade înspre tribord, ca să compenseze vântul pieziş.
Trei noduri…
Penajul de pe spinarea Viperelor se înfoie, încetinindu-i şi mai mult.
Două noduri…
Labele din spate se iviră de sub pântecele dragonilor.
Un nod…
Muşchii se încordau, pe măsură ce preluau de la aripi greutatea imensă. Aterizare…
Bum…
Aripile se întinseră cu o mişcare fluidă, ghearele cu pinteni se răsfirară, iar Negrii Imperiali ai contelui executară o aterizare perfectă; ghearele lor cuprinseră cu uşurinţă plasa punţii de aterizare. Peste o clipă, labele din

faţă atinseră şi ele pământul. Oamenii comandantului aterizară în urma lui. Suporturile abia dacă se clătinară uşor, absorbind şocul dragonilor împlătoşaţi care aterizau unul după altul.

Bum...

Peste tot în donjon, dragonii de luptă coborau, iar curentul iscat de aripile lor stârnea rafale învolburate, al căror vâjâit se amestecase cu huruitul greu al aterizării. Quenelda privea cu jind cum călăreţii căliţi în bătălii îşi călăuzeau cu măiestrie dragonii spre suporturile de aterizare; îşi închipuia că se afla cu ei în aer, întorcându-se dintr-o misiune primejdioasă.

Bum...

Tendoanele uriaşe se încordară când aripile se lăsară desfăcute la pământ. Soldaţii se desfăceau din legături şi descălecau.

Quenelda ţâşni, strigând:

— Tati! Tati!

Ocolind căpeteniile care încercau să o oprească, se năpusti pe podul de aterizare, tropăind pe plasa de metal.

— Tunet! Tunet! îl strigă Quenelda în gând.

Auzindu-i glasul, dragonul împlătoşat în armura cea grea îşi întoarse capul. Fetiţa se năpusti spre el, căţărându-se pe aripa întinsă, mai să-i dărâme în graba ei pe oştenii de la sol.

— Dănţuitoarea Dragonilor!

Vocea melodioasă a lui Tunet Nor de Furtună al III-lea îi umplu mintea; ochii galbeni ai creaturii sclipeau.

— Mă bucur să te văd din nou! Fie ca vântul să zboare de-a pururi sub aripile tale... o salută el cu glasul mut.

— Tunet! Fie să zbori de-a pururi printre stele!

În timp ce urca ultimele trepte ce duceau către tatăl ei, vârful limbii negre şi aspre o linse cu duioşie. Împrejurul lor, Sfărâmători de Oase, felceri şi armurieri descălecau osteniţi; mulţi erau răniţi. Dragonii care îi purtau pe cei grav răniţi aterizau cu un nivel mai jos, unde chirurgii şi spiţerii alergau cu tărgi.

— Tati! Tati!

Armura de piatră neagră îl acoperea pe conte din cap până-n picioare, mulându-se pe trupul lui ca o a doua piele, împodobit cu coarne şi colţi, aidoma lui Tunet, părea jumătate dragon, jumătate om. Auzind strigătul Queneldei, capul ascuns sub coif se întoarse spre ea, vorbindu-i cu glas bărbătesc.

— Răţuşco!

Contele se ridică în şa să-şi întâmpine fiica.

Ţipând încântată, fata se azvârli în braţele lui deschise, agăţându-se strâns de el.

— Ce dor mi-a fost de tine, tati!

Contele o luă de umeri şi o depărtă puţin, zâmbindu-i.

— Slăvit fie Pământul Dintâi, ce bine-mi pare că te văd! Jur că te-ai mai înălţat cu cinci centimetri!

Quenelda făcu un pas înapoi, dându-şi seama abia atunci în ce hal era părintele ei. Armura îi era murdară, presărată cu urme de arsură şi găurită de arme. Mirosul metalic de magie încă plutea în jurul lui. Văzu îngrozită că jilţul călăreţului era lovit: metalul legat prin vrajă era îndoit şi ars. Toiagul de bătălie, rămas în şa, era plin de funingine.

— Vai, tati!

Fata îşi îmbrăţişă încă o dată părintele, bucurându-se că nu era rănit prea grav.

— Răţuşco! protestă contele. Lasă-mă să-mi scot coiful.

Quenelda îi surâse fericită, dar când faţa contelui se ivi de sub coif, strigătele de bucurie i se stinseră în gâtlej şi fetiţa icni îngrozită.

Chipul frumos al contelui era supt şi galben ca ceara; cicatricea tremurătoare se iţea ca balele de melc sub funingine şi murdărie. Ochii înroşiţi o priveau dintr-o claie de păr neîngrijit şi zburlit. O faşă înfăşurată în jurul capului mustea însângerată; tot plină de sângele scurs dintr-o ureche sfâşiată era şi legătura din jurul gâtului.

— Tati…?

Quenelda întinse o mână, gata să-i atingă obrazul mânjit. Nu se poate ca tâmplele lui să fie cărunte! Sigur e murdar de noroi. *Tatăl meu e invincibil,* gândi înverşunată. *Tatăl meu e campionul reginei şi Lordul Comandant al celor mai*

temute regimente din ţară!

Contele îi citi îngrijorarea pe chip.

— Goblinii au atacat fortăreaţa din Vâlceaua Urlătoare. A fost o luptă sângeroasă, dar am învins. Hai, răţuşco – o îndemnă el, încredinţându-şi toiagul unui scutier şi întinzându-se înţepenit –, să mergem înăuntru. Mă dor oasele de la atâtea ceasuri câte am petrecut în şa. O baie fierbinte şi haine curate e tot ce-mi…

Dar se prăbuşi ca secerat înainte să-şi isprăvească vorba.

Abia în clipa aceea Quenelda pricepu că pata întunecată de pe piciorul lui nu era rugină.

— Să vină un doctor! strigă înnebunită. Tatăl meu e grav rănit!

Capitolul 5
Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus

Rădăcină aştepta tremurând în mantia subţire, iar ochii lui înroşiţi şi obosiţi cercetau nerăbdători cerul, acolo unde se legănau suporturile de aterizare. Teama muşca din el, înnodându-i măruntaiele. Niciun dragon nu mai aterizase, încă de la jumătatea Ceasului Râsului Furişat. Paznicii duceau răniţii de la suporturi la barăcile spitalului; gnomul se dusese acolo de câteva ori, până când un felcer îl certase că le stătea în cale.

Vântul se înteţea, azvârlind praful peste curtea de paradă. Câţiva soldaţi osteniţi se îndreptau către familiile lor, nerăbdători să se aşeze la prima masă caldă după atâtea zile. Rădăcină le aţinu neliniştit calea, iar când le adresă întrebarea pe care o pusese de zeci de ori, disperarea îi făcu glasul să tremure:

— T-tatăl meu... Mai sunt dragoni care trebuie să sosească? L-a văzut cineva pe tata? L-a văzut cineva pe S-s-scoarţă de Stejar? Una dintre iscoadele contelui Rufus DeWinter?

Ostaşii frânţi de oboseală clătinau din cap, mulţi aproape că nu-l auzeau. În cele din urmă, un căpitan cu braţul prins într-o atelă grosolană se opri lângă băiat, care nu-şi putea lua ochii nici de la cămaşa de zale ruginită, nici de la securea îndoită. Starea jalnică a soldatului îl înspăimânta mai mult decât orice cuvinte.

— Băiete, nimeni altcineva nu se mai întoarce acasă, îi spuse căpitanul, cu voce blândă. Noi suntem cei din urmă. Am pierdut mulţi oameni.

Rădăcină încremenise, de parcă ar fi fost dăltuit în piatră.

Curtea se golea.

Tăcere.

Nu ştia cât rămăsese acolo, cu mintea golită de orice gând, cu pumnii încleştaţi. Pe deasupra lui se fugăreau umbre. Cu mâna streaşină la ochi şi inima bubuindu-i de

speranţă, Rădăcină privi plonjonul unui dragon, dar până şi el îşi dădea seama că nu era un dragon de luptă. Escortat de patru gărzi luxos înveşmântate, dragonul alb purta cunoscuta flamură cu viperă roşie pe fundal negru, însemnul Marelui Maestru, care sosea să-i ureze bun-venit contelui.

Tătuca murise. Era singur pe lume. Ce-o să facă de-acum? se întreba piticul. Unde să se ducă? Gândurile îi muriseră toate. Nici măcar nu se putea urni din loc. Goblinii îi răpiseră şi ultimul părinte rămas în viaţă. Avea doar şase ani când o hoardă îi măcelărise satul. Culegea alune şi zmeură în pădure când atacaseră, şi el fusese singurul supravieţuitor dintre cei o sută cincizeci de gnomi paşnici. Auzind urletele, se ascunsese în desişuri până la lăsarea nopţii, prea speriat ca să facă vreo mişcare. Într-un târziu, când zorile aruncau umbre cenuşii, alungând bezna nopţii, se strecurase spre sat, unde îşi găsise mama şi fraţii zăcând ca nişte păpuşi stricate în rămăşiţele năruite ale casei lor. Trei zile mai târziu oştenii din Garda Dragonilor îl găsiseră murdar, flămând şi îngheţat şi îl duseseră la tatăl său îndurerat, care se afla în Domul Dragonilor. Iar acum, creaturile astea scârboase îi uciseseră tatăl; oare ce avea să se aleagă de el?

— Un însoţitor care să zboare *cu* mine? Pe dragonul meu?

Quenelda se îndepărtă de fereastra din donjonul Domului; abia dacă îi aruncase o privire de sus lui Rădăcină, măsurându-l cu o curiozitate plictisită. Acum îşi privea tatăl uluită, cu gura căscată. Tangnost făcu o plecăciune şi părăsi odaia, cu un zâmbet jucăuş sub mustaţă.

— Dar de ce, tati?

Uşile grele se închiseră. Se întreba ce îi spusese Tangnost tatălui ei în ceasul când ţinuseră sfat doar ei doi.

— Pot să zbor foarte bine şi singură. N-am nevoie de un însoţitor, iar acum ai venit şi tu acasă. Am să zbor cu tine, nu-i aşa?

Un cazan cu ierburi îl învăluia pe conte într-un nor de

abur aromitor, aşa că fetiţa nu-i putea vedea chipul. Feşe şi şomoioage însângerate zăceau pe podea la picioarele lui, mânjite – ca şi piciorul lui – cu iod galben. Cam pe când se înnoiau lunile, un goblin îl muşcase de pulpă şi de coapsă. Cicatrici proaspete îi presărau braţele şi pieptul. Pe Quenelda o trecu un fior. Probabil că el şi Tunet fuseseră la capătul puterilor, dacă goblinii izbutiseră să se apropie îndeajuns încât să-l rănească.

— Răţuşco, începu contele strâmbându-se de durere, în vreme ce bătrânul chirurg îi cosea muşchii piciorului, ţâţâind ca o mamă grijulie la vederea oblojelilor de mântuială făcute de felcerii militari. Trebuie să mă îngrijesc de o grămadă de treburi militare şi de-ale Breslei – şi da, mă poţi însoţi uneori –, dar nici măcar tu, fata mea, nu poţi pune piciorul în Ostrovul Dragonilor decât dacă eşti primită acolo în calitate de cadet.

Contele primi încântat din mâna unui servitor o cupă aburindă de vin amestecat cu mirodenii.

— Iar asta nu se poate întâmpla decât peste doi ani, când împlineşti vârsta. Şi încă nu ştiu sigur dacă vei deveni cadet, îmi pare rău, răţuşco, dar între timp – o privi el în ochi trebuie să mă întorc în Ostrovul Dragonilor îndată ce se reuneşte Breasla.

— Dar de ce, tati? întrebă Quenelda, cumplit de dezamăgită. Garda rămâne în fortăreţe pe timpul iernii, nu?

Contele îşi urmă vorba, de parcă n-ar fi auzit-o.

— Ai nevoie de un însoţitor când zbori. Pământul mi-e martor că am încercat să găsesc o doică sau o femeie care să poată veni cu tine.

Îşi clătină capul întristat.

— Dar cele mai multe femei nu vor nici măcar să se-apropie de un dragon. Mai ştiu şi că poţi întrece în zbor orice însoţitor şi aproape orice altceva… zâmbi el, ca să-şi îndulcească vorbele. O, da, mi-a ajuns la ureche că tare îţi mai place să batjocoreşti şi să scapi de orice însoţitor pe care ţi-l găseşte Tangnost. De aceea, de acum înainte vei avea grijă de una singură de dragonul tău; în felul ăsta n-o să mai poţi scăpa de el. Şi de-acum îţi voi da pe cineva

care, spre deosebire de alţi tineri, nu va fi prea mândru să zboare în spatele tău şi nici nu-ţi va îngădui să-ţi faci de cap.

— Dar, tati, nu am n…

— Quenelda, oftă exasperat contele, am hotărât. Nu mai eşti un copil. Cine-a mai auzit ca o domniţă să iasă fără însoţitor, darămite fără o escortă, aşa cum îi şade bine rangului său? Mai ales o domniţă care călăreşte singură un dragon… îmbrăcată în pantaloni de călărie… şi cu cizme de piele cu catarame, se încruntă el. Din pricina războiului, n-am fost un tată bun. Nu mai dau pe acasă, te-am lăsat în voia ta. Asta nu avea prea mare însemnătate când erai mică, dar acum eşti o tânără domniţă. Mă rog, adăugă contele, cu un zâmbet strâmb, *ar trebui să fii o* domniţă şi se cuvine să ai un însoţitor, potrivit rangului tău. Multe fete de vârsta ta deja sunt la curte.

— Dar, tati!

Quenelda ştia cât de copilăreşti îi sunau cuvintele, iar asta o înfuria şi mai rău. Aproape că bătu din picior de mânie.

— O să mor la curte! Sugrumată în corsete şi în rochii, trăncănind despre modă, ceremonii nesfârşite… Darcy, fratele meu, adoră prostiile astea; el e mereu la curte! Mie nu mi-ar plăcea. Sunt sigură. Nu vreau în veci să fiu o domniţă!

Cu pumnii încleştaţi, Quenelda se încrunta, ţintuind cu privirea, fără să le vadă, hărţile cu vectori de vânt şi schemele cu nori de deasupra mesei din biroul părintelui ei. Îşi muşcă limba; nu voia să aducă vorba despre bârfele şi vorbele urâte care umblau pe seama ei, despre vorbele pe seama neştiutei sale mame, care îi amărau neîncetat vizitele la curte.

— Nu vrei să fii domniţă? o necăji tatăl ei. Dar eşti o domniţă. Te-ai născut domniţa Quenelda Katriona DeWinter. Dar atunci ce vrei?

— Vreau să ajung stăpân al dragonilor, tată, la fel ca tine! Vreau să fac parte din Garda Dragonilor şi să zbor pe Negrii Imperiali!

Înverşunarea răspunsului fetei îl uimi.

— Am crezut… Quenelda ezită. Mă gândeam că, de vreme ce Tangnost m-a lăsat să-l ajut cu Două Înghiţituri, poate că te răzgândeşti şi mă laşi să mă înscriu în Ostrovul Dragonilor acum, înainte de a împlini vârsta. Mă gândeam…

— Răţuşco…

Contele se săltă într-un jilţ înalt, aflat lângă foc, sprijinindu-şi pe un scăunel piciorul rănit.

— Ceea ce a izbutit Tangnost cu ajutorul tău e incredibil şi sigur că-i va impresiona pe cei din Academie. *Chiar mai mult decât ai crede,* adăugă în gând. Dar, îi repetă el sever, chiar dacă profesorii de la Academie sunt de acord şi te primesc, chiar dacă vor vrea să accepte o fată, trebuie să aştepţi să împlineşti vârsta la care un cadet poate intra în Academie. Motivul e întemeiat. Ca să ajungi călăreţ sau navigator în Garda Dragonilor, trebuie să înveţi mai întâi noţiunile de bază de magie, runele şi vrăjile. Toate îţi sunt de trebuinţă ca să înveţi istoria militară, să lupţi cu multe arme, să înţelegi strategiile şi tacticile gnomilor, manevrele, ştiinţa armelor, zborul de noapte, înalta Magie şi Magia de Luptă. Teoria e nesfârşită, iar examenele sunt fără de număr.

Se opri şi îşi cercetă fiica; aidoma unei pisici sălbatice încolţite, ochii îi scăpărau şi îşi încleştase maxilarele. Ochii contelui se îngustară. Cât de mult crescuse! Colţuroasă, ca un puiandru de lup abia crescut. Iar chipul ei… cât de mult semăna cu cel al mamei sale…

Contele Rufus îi înfruntă privirea.

— Ştiu că nu-ţi place disciplina şi că nu te omori deloc nici cu învăţatul. De câte ori te-ai dus să zbori în loc să înveţi? I-ai făcut pe toţi profesorii să-şi ia lumea în cap. Toţi îmi spun că ai destulă minte ca să înveţi, dar tu eşti disciplinată doar când apare ceva legat de dragoni. Tu…

— Dar…

— … mai ai mult până să primeşti prima baghetă, o avertiză contele. Darămite toiagul de mag. Poţi să zbori, dar asta nu înseamnă că ştii cu adevărat să zbori. Vei fi singura fată din Academie şi va trebui să arăţi că eşti mai

bună ca oricine altcineva. Toţi vor fi cu ochii pe tine, convinşi că ai fost acceptată doar pentru că eşti fiica mea. Obiceiurile vechi mor greu. Mulţi vor dori să dai greş.

— Dar…

— Iar la Academie, adăugă părintele ei, mai blând, luni la rând n-o să vezi nici măcar vârful cozii vreunui dragon de luptă, nicidecum să mai şi călăreşti unul! Crezi că ai să poţi îndura asta?

— Sunt sigură că voi trece examenele, răspunse Quenelda amărâtă. Tot ce trebuie să ştiu e Magia de Luptă şi cum să lupt. Stăpânirea dragonilor e jumătate din ce am de făcut şi eu pot deja să o fac. Pe urmă voi putea să merg la război cu tine, tati. Am aproape doisprezece ani. De-aş fi eu fiul şi moştenitorul tău, nu Darcy, acum aş putea să merg în Ostrovul Dragonilor. Ar fi dreptul meu, indiferent ce vârstă aş avea!

Văzându-şi tatăl încruntându-se dezamăgit când auzi numele fiului său, Quenelda se opri. Cu toate că Darcy dădea rareori pe acasă şi, în general, nu avea timp pentru ea, fata îşi iubea fratele chipeş, în frumoasa lui uniformă; dar nu reuşea să priceapă cum putea cineva să aleagă Cavaleria Palatului în locul gloriei şi tradiţiei Ostrovului Dragonilor. Unicornii erau făpturi minunate, fermecate, dar nu se măsurau nici pe departe cu un Negru Imperial, cum era Tunet. Şi cu toate că erau palpitante, ceremoniile nu aveau nimic comun cu bătăliile. Halul în care Darcy îşi sfidase tatăl era de neînchipuit.

E vina mea, se gândea contele. *Fata îmi seamănă; locul ei e sus, în Cerul Liber, iar eu am încurajat-o. Ce păcat că odrasla cea mai dragă inimii mele nu mi-e moştenitor, ce păcat că nu e băiat, ca să-mi urmeze în Garda Dragonilor! Ar fi mult mai simplu. Am putea să-i dăm învăţătură departe de ochii iscoditori, până când am afla de ce natură e legătura ei cu dragonii. Până când şi-ar ocupa locul care i se cuvine de drept. Nimeni nu ar îndrăzni să crâcnească. Dar aşa, fiind singura fată în Academie, o să atragă priviri nedorite, o atenţie nedorită… totuşi, nu, nu mi-aş schimba copila aprigă nici pe zece băieţi, iar fata trebuie să-şi*

împlinească soarta atunci când va veni vremea…

Contele privi pierdut pe fereastră, spre Domul Dragonilor. O patrulă tocmai se întorcea, coborând către suporturile de aterizare.

Oare să o ţin aici, la Domul Dragonilor – unde nimeni va bănui adevărata obârşie –, sub îndrumarea lui Tangnost, călărind dragonii ca un flăcău? se întrebă bărbatul. *Sau să o trimit deocamdată la curtea reginei? Acolo îi e sortit să ajungă în cele din urmă. Dar dacă eu văd de pe-acum pe chipul ei trăsăturile mamei sale, poate că şi alţii o să le vadă…*

Se încruntă. Câtă nesiguranţă! Războiul împotriva goblinilor se schimbase. Lumea devenise un loc mult mai primejdios…

— Răţuşco, îşi începu el vorba, nu-i poţi lua tu locul fiului meu…

Se opri, intuindu-i dezamăgirea după felul cum îşi ţinea umerii ţepeni, din curba sfidătoare a gurii. Apoi, deodată, se hotărî. *De ce nu? La urma urmei, nici măcar nu eram cu mult mai mare decât ea când am zburat pe primul meu dragon de luptă, cu toate că am fost crescut anume pentru război. Poate că astfel vom afla de ce e în stare fata, poate că nu va mai trebui să hotărâm noi. Iar Două Înghiţituri o va ocroti de orice primejdie…*

— Quenelda, ştiu că poţi zbura. Dar, aşa cum am spus, dacă e să ajungi luptător în Garda Dragonilor, trebuie să ştii mult mai multe. Hai să facem un târg, răţuşcă.

— Ce târg, tati? întrebă Quenelda, precaută.

— Nu-ţi voi mai cere să mergi la curte vreme de încă un an.

Quenelda chiui de bucurie.

— Cu câteva condiţii. Mai întâi…

— Fac orice, tată.

Quenelda era toată numai un zâmbet. Cine ştie ce-i putea aduce un an?

— Orice.

— Mai întâi, îţi vei relua învăţătura cu profesorii tăi. Mă aştept să primeşti prima baghetă magică înainte de mijlocul

verii viitoare. Şi vreau să fii strălucită. Nimic mai puţin, dacă vrei să ajungi în Ostrovul Dragonilor.

Quenelda încuviinţă din cap posomorâtă. Nu îi plăcea ideea să stea închisă în casă, ascultând bolboroselile unor profesori la fel de bătrâni şi de plini de mucegai precum cărţile şi pergamentele pe care le citeau.

— În al doilea rând, pentru propria ta protecţie…

Quenelda scrâşni din dinţi. Părintele ei îi spusese deja că avea să stea în şa alături de un scutier bun de nimic.

Vrând să savureze clipa, contele se opri o clipă, înainte să continue.

— Ţi-l dau pe Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus.

La auzul acestor cuvinte, fata căscă gura de uimire. I se tăiase respiraţia.

— Şi în al treilea rând… continuă bărbatul, prefăcându-se că nu observă agitaţia fetei.

— Tati!

Quenelda sări în picioare, nebună de bucurie, şi se năpusti să-l îmbrăţişeze, cât pe ce să-i lovească piciorul rănit.

— Va fi al meu, tati? întrebă fetiţa, în vreme ce spiţerul se încrunta la ea. Cu adevărat? Un dragon de luptă?

— Da, e al tău. Eu şi Tangnost ne-am pus de acord, i-ai îngrijit rănile şi meriţi şansa asta. Două Înghiţituri te poate apăra mai bine decât zece cete de scutieri şi de soldaţi. Dar mai întâi va trebui să-ţi câştigi dreptul de a-l încăleca. Tangnost şi cu mine am hotărât care vor fi sarcinile pe care trebuie să le duci la îndeplinire. Doar atunci când le vei împlini şi dacă Tangnost va fi mulţumit, vei putea să zbori cu Două Înghiţituri.

— Tati, ce sarcini?

Quenelda ardea de nerăbdare să înceapă. Ce-ar fi dacă peste două luni va putea călări dragonul de luptă în duelurile regale? Închipuirea îi prinsese aripi. Cât de maiestuoşi vor arăta împreună! Cât de…

— Răbdare, răţuşco!

Contele ridică o mână.

— Ca să le duci la bun sfârşit, vei avea nevoie de multă

disciplină. Să zbori pe un dragon de luptă nu e la fel ca zborul pe orice alt fel de dragon. Ştiu că zbori de doi ani şi că ai urcat cu mine pe Tunet încă din pruncie, dar nu ai mai zburat niciodată singură pe un dragon de luptă. Ţi-o fi părând ţie lucru lesne, dar puţini zboară cu ei înainte de a-şi primi sceptrul de mag. Şi asta pe bună dreptate. Dragonii de luptă sunt puternici, trebuie să fii priceput şi măiestru ca să îi stăpâneşti. Poate crezi că, dacă au fost dresaţi, oricine poate zbura pe ei, dar dac-ar fi să cadă pe mâini rele, sunt mortali. Vei începe instruirea sub îndrumarea lui Tangnost, împreună cu scutierii-şefi, dar vei putea zbura cu Două Înghiţituri abia când gnomul îţi va da încuviinţarea. Şi mai am o condiţie, continuă contele, iar fiica lui dădu din cap, în aşteptare. Ţie ţi-e uşor să zbori, după cum îţi e lesne să umbli cu dragonii. Nu eşti prea îngăduitoare cu cei care se chinuie să facă tot ceea ce faci tu cu atâta uşurinţă. Aţâţi scutierii, îi îndemni să săvârşească fapte nesăbuite şi prosteşti. O, da – contele privi chipul plin de vinovăţie al Queneldei –, a venit vremea să înţelegi că pentru mulţi e greu să zboare. Până şi în Ostrovul Dragonilor, puţini sunt cei care pot să zboare cu Negrii Imperiali. Mulţi dau greş.

Quenelda se încruntă. Ce mai avea şi asta de-a face cu ea şi cu Două Înghiţituri? Nu avea să dea greş!

— Un băiat de vârsta ta va zbura cu tine ca însoţitor. Tatăl lui, una dintre cele mai bune iscoade ale mele, a fost ucis de goblini acum două săptămâni.

Fata dădu şovăielnic din cap, neştiind unde voia contele să ajungă.

— Ţi-l voi prezenta în curând. Tu…

În clipa aceea, un ciocănit zgomotos răsună şi un oştean deschise uşa.

— Stăpâne, Marele Maestru aşteaptă.

— O clipă!

Ridicându-se cu greu în picioare, contele se întoarse către fiica sa şi o sărută blând pe creştet.

— Quenelda, vom mai vorbi despre asta. E timpul să mă ocup de treburile Breslei. Te voi chema mai târziu.

Apoi i se adresă oşteanului:

— Pofteşte-l înăuntru, rogu-te!

— Da, stăpâne.

Un bărbat chipeş şi înalt, cu păr negru şi ochi pătrunzători, păşi îndată în odaie, luându-l de braţ pe conte şi îmbrăţişându-l.

— Rufus – vocea lui Sir Hugo era la fel de caldă şi de binevoitoare ca zâmbetul său –, ce bine-mi pare să te văd acasă! Abia vă aşteptam, ca să aflu ce se întâmplă.

Se depărtă, cercetând piciorul bandajat al contelui.

— Eşti rănit, observă Hugo îngrijorat. Deci zvonurile se adeveresc? Aţi fost atacaţi în Vâlceaua Urlătoare?

— Nu-i mare lucru, rânji contele. Dar doare cumplit. Şi avem multe de vorbit înainte ca Breasla să se întrunească.

Marele Maestru văzu că era şi Quenelda în odaie, dar îi făcu pe dată semn să plece. Pe când fata părăsea camera, el şi părintele ei se îndreptau deja către schemele cerurilor şi spre hărţile de campanie împrăştiate pe masa de stejar.

Chiar şi în lipsa contelui, Marele Maestru era un oaspete obişnuit la Domul Dragonilor, iar roba lui colorată, cusută cu fir de aur, şi pălăria deosebită, în cinci colţuri, îi erau bine cunoscute Queneldei. Mereu făcea turul padocurilor dragonilor de luptă, stând de vorbă cu Tangnost la o pipă şi o halbă de bere din iarbă-neagră; el şi mai-marele dragonilor discutau despre pedigriuri şi obârşii, ciorovăindu-se despre meritele unui neam de dragoni sau ale altuia. Se arăta foarte interesat de Darcy, fiul prietenului său, şi îl susţinuse în dorinţa de a face parte din Cavaleria Palatului, înţelegându-i curiozitatea faţă de ceremonii şi de tradiţii. Promisese că, la următoarea sărbătoare a iernii, avea să dăruiască Domului Dragonilor unul dintre unicornii săi aurii atât de preţuiţi, pentru a sărbători ceremonia de învestire a băiatului, clipa când Darcy devenea bărbat şi cavaler. În schimb, pentru Quenelda, Sir Hugo nu prea avea ochi deloc. La urma urmei, nimeni nu ştia cine era mama ei şi era limpede că fata nu avea vreo însemnătate. Dar Marele Maestru nu aflase despre nemaivăzuta ei legătură cu dragonii…

Capitolul 6
Scutierul domniţei Quenelda

Când Tangnost îl dibui în sfârşit pe Rădăcină ghemuit într-un ungher al curţii, un mare ospăţ era în toi în sala de banchet.

— Aici erai, băiete, i se adresă gnomul cu blândeţe. Te-am căutat pretutindeni.

Mai-marele dragonilor privi chipul ud de lacrimi al băiatului şi ochii lui umflaţi.

— Să-nţeleg că ţi-au dat de veste?

Rădăcină dădu din cap fără un cuvânt, temându-se să scoată vreo vorbă, ca nu cumva să îl apuce iarăşi plânsul.

— Tare rău îmi pare, băiete.

În ochiul căprui al lui Tangnost se citea o milă nesfârşită. Cuprinzându-l cu braţele, îl îmbrăţişă, strângându-l la pieptul înveşmântat în cămaşa de zale, deasupra căreia purta pieptarul de piele. Rădăcină se agăţă de el şi izbucni în hohote, simţind în nări mirosul cunoscut de armură ceruită şi de ulei pentru piele.

Totul se întâmplase atât de iute. Nerăbdarea şi bătăile inimii; oamenii care se îmbrânceau ca să poată vedea mai bine aterizarea dragonilor; ţipetele de bucurie ce răsunau în vreme ce soţii, taţii, fraţii şi fiii descălecau şi se îndreptau către braţele primitoare ale familiilor. Spaima ce-i uscase deodată gura, ca şi cum cineva l-ar fi lovit în stomac, când înţelesese că tatăl lui nu avea să se mai întoarcă acasă.

— Tătâne-tău a murit vitejeşte, lovit de o ţeapă otrăvită în vreme ce umbla în recunoaştere… taci, băiete, nu mai plânge…

Gnomul îl ţinu la pieptul lui până îi secară lacrimile, apoi îi întinse o bucată de lână ca să-şi şteargă ochii.

— Dar el şi dragonul lui au izbutit să se întoarcă şi să-i dea contelui de ştire, iar ambuscada a dat greş. A fost un viteaz, iar contele Rufus îl va răsplăti îngrijindu-se de tine. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ceea ce te-aşteaptă. Şi-

acum, continuă Tangnost, aruncându-şi blana de urs peste tânărul care nu se putea opri din tremurat şi îndrumându-l spre bucătării, contele vrea să-ţi vorbească. Dar mai întâi hai să bagi în tine ceva fierbinte, cred că eşti pe jumătate îngheţat.

— M-mie? se bâlbâi uluit Rădăcină, uitându-şi pentru o clipă nefericirea. D-de ce? De ce a-ar vrea contele să-mi vorbească mie?

— O să-ţi spună chiar el, băiete, îi răspunse ursuz Tangnost, silindu-l să se aşeze şi punându-i în faţă un castron de terci aburind şi un colţ de pâine fierbinte. Haide, mănâncă!

Piticul îşi dădu seama brusc că era lihnit. Înghiţi terciul de ovăz aşa de iute, că-şi opări limba. Tangnost îi mai puse o porţie din cazanul uriaş care clocotea pe foc, ba chiar găsi şi o lingură de miere să-i îndulcească mâncarea.

Când băiatul termină de mâncat şi obrajii îi prinseră puţină culoare, mai-marele peste dragoni îi scutură câteva fire de paie din păr şi îi spuse:

— Şi-acum haide, flăcăule! Contele-i un om tare ocupat. Nu-i place să aştepte, iar ospăţul a început deja.

Traversară curtea întunecată, sălile pline cu provizii, apoi trecură prin tunelul care se arcuia sub marea curte interioară, ducând către castel. Rădăcină mai trecuse şi altă dată pe sub bolţile arcuite de lângă turnurile înalte de veghe, trimis cu diferite sarcini de Tangnost. Mai văzuse luminile aurii de la ferestrele înalte, întărite cu fier şi porţile masive de stejar din spatele grilajului, dar nu călcase niciodată înăuntru.

Muntele Domului era pe atât de maiestuos pe cât şi-l zugrăvise el în minte. În centrul lui se afla castelul, cu sălaşul lui alb ca laptele. De-a lungul veacurilor, multe generaţii îi sporiseră frumuseţea. Băiatul vedea pretutindeni armuri şi flamuri cu însemne, îmblânzite de lucirea cristalului, a argintului, a lemnului sculptat şi a tapiseriilor. Holul de la intrare era imens; stâlpi de piatră dăltuiţi în forme complicate se înălţau spre un tavan pierdut în umbre. Locul era înţesat de slujitori, de oşteni şi de ogari

de vânătoare.

Cu gura căscată de uimire, Rădăcină se lăsă condus de Tangnost pe scări. Prin dreptul sălii de ospeţe auziră muzică şi râsete, apoi înaintară pe scara în spirală spre iatacurile contelui, sus, în turn.

La uşă, două santinele îi lăsară să treacă, izbind halebardele în pământ, în semn de salut. Tangnost bătu în uşa incrustată cu fier.

— Intraţi, răsună o voce profundă.

— Hai, băiete, că nu te mănâncă nimeni!

Gnomul îi făcu vânt prin uşile deschise, iar Rădăcină se pomeni într-o odaie luminată de lumânări.

— Domnia Ta, se plecă Tangnost, forţându-l pe pitic să se aplece la pământ, alături de el.

Cu inima bubuind de emoţie, băiatul strecură o privire către contele Rufus.

Şedea într-un jilţ înalt, lângă foc. În spatele lui se afla Quenelda, privind pe fereastră. Cu faţa pe jumătate ascunsă de părul lung, pieptănat, fata se întoarse încruntată către pitic, îşi pusese haine curate, dar lui Rădăcină i se părea că putea fi confundată cu uşurinţă cu un băiat, aşa cum era înveşmântată în tunica albastră, purtând pantaloni şi cizme moi.

Mâinile lui Tangnost se sprijineau încă pe umerii piticului palid. Îl împinse înainte. Rădăcină îşi trase nasul zgomotos. Ştergându-se cu mâneca, îşi aţinti neliniştit privirea în podea.

Contele Rufus îi explică blând lui Rădăcină cum murise tatăl lui într-o încleştare cu goblinii, în Vâlceaua Urlătoare. Scoarţă de Stejar descoperise două hoarde sub munte. Fusese lovit de o săgeată otrăvită, dar izbutise să ajungă la fortăreaţă ca să-i prevină că aveau să fie atacaţi. Datorită vitejiei sale, Garda Dragonilor învinsese, cu toate că bătălia fusese cumplită. Contele jurase să aibă grijă de fiul lui. Iar asta însemna că Rădăcină urma să devină scutierul fiicei sale, Quenelda. Aşa că fata îl va învăţa să zboare cu dragoni. Dacă se dovedea în stare să înveţe, urma să fie numit scutier senior în suita Queneldei, o mare onoare.

El, un biet ucenic, să ajungă scutier? Aşa ceva nu se mai auzise. Santinela de la uşă se foi în loc. Spiţerul îşi scăpă linguroiul în cazan şi tuşi ca să-şi ascundă stânjeneala în vreme ce îl pescuia, blestemând în barbă, căci licoarea îi ardea degetele.

Tangnost părea singurul care rămăsese netulburat de vestea cea grozavă, iar gura îi schiţă un zâmbet, ascuns cu înţelepciune sub mustăţi.

— D-domniţa Quenelda? întrebă Rădăcină îngrozit, iar vorbele îi scăpară înainte să se poată stăpâni. Quenelda îi aruncă o uitătură plină de dispreţ la auzul cuvintelor tatălui său şi se întoarse spre el indignată.

— *El?*

— Domnia Ta…

Mirosind o gâlceavă, Tangnost se aplecă grăbit, apăsându-l spre pământ pe băiatul uluit, apoi ieşiră amândoi din odaie. Spiţerul îi urmă în grabă, apoi veni şi ucenicul său, cărând cazanul. Abia dacă se închisese uşa, când Quenelda se întoarse către părintele său.

— Un gnom? întrebă fata, nevenindu-i să creadă. Un ucenic?

Tatăl ei o privi sever.

— Te deranjează ceva?

— N-am mai auzit ca vreun ucenic să fi ajuns scutier.

— Nici eu n-am mai auzit ca vreo fată să poarte pantaloni şi să călărească dragoni de luptă la unsprezece ani. Tu ai pomenit aşa ceva?

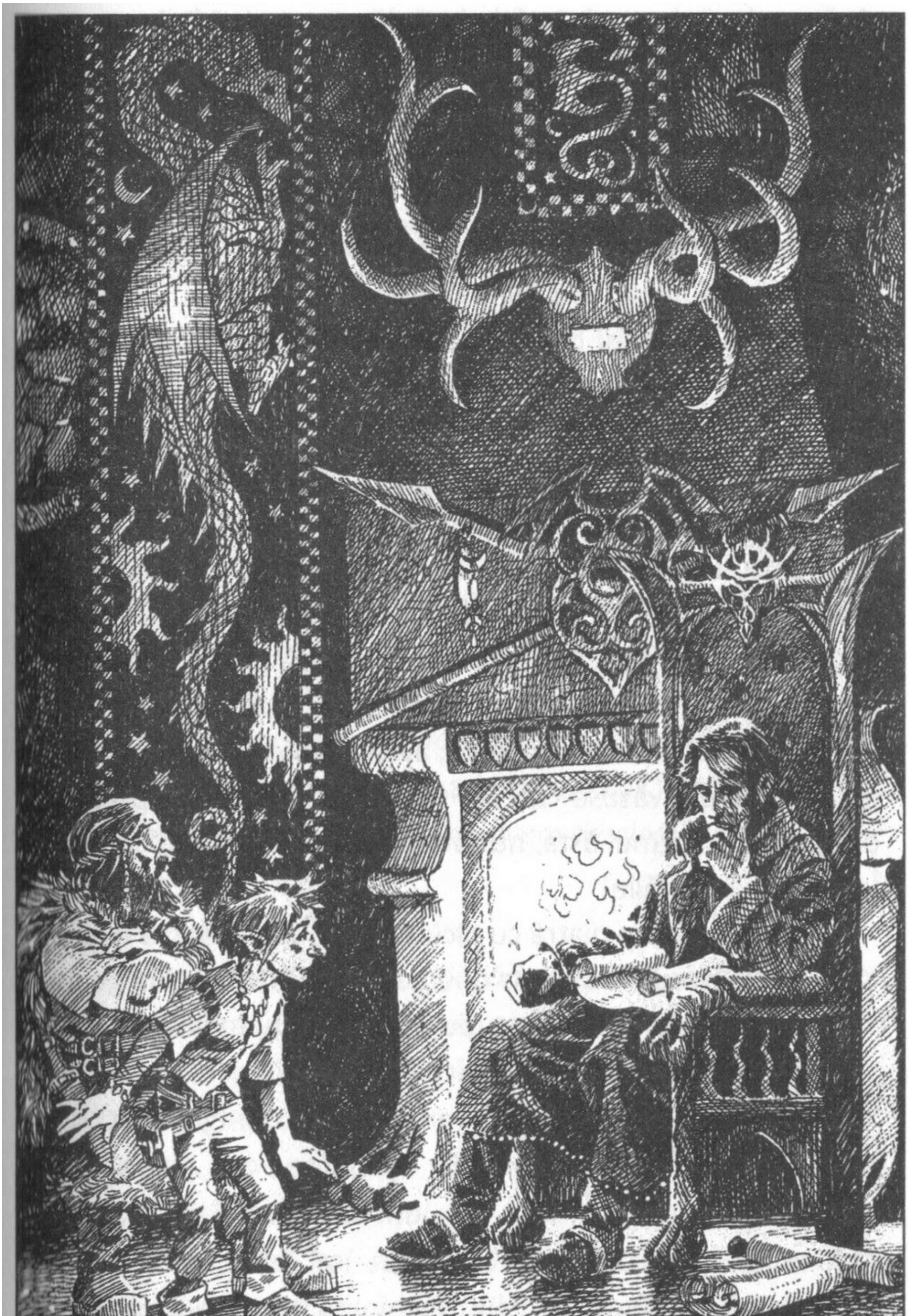
— Dar, tati, de ce un ucenic? De ce el, tati? Nici măcar nu poate să zboare. Abia dacă e-n stare să deosebească un dragon de altul. E…

Se opri din pomelnicul multelor defecte ale lui Rădăcină, bănuind că – într-un fel – căzuse în capcană.

Tatăl ei o privi aprig.

— Întocmai, răţuşco. Dar va învăţa. Va avea cel mai bun profesor dintre toţi. Pe tine! Tu îl vei învăţa să călărească şi să conducă dragoni. Astfel, dacă dă greş, tu vei fi singura pe care va cădea vina. Nu vei zbura mai departe de Domul Dragonilor înainte de a-l fi învăţat şi nu vei zbura cu Două

Înghiţituri până când Tangnost nu e încredinţat că îl poţi

stăpâni. Ne-am înţeles, răţuşcă?

Înfrântă, Quenelda îl săgetă din priviri.

— Da, tată, murmură. Ne-am înţeles.

— Bun. Băiatul îşi poate începe învăţătura chiar acum. Iar eu – oftă contele ostenit – trebuie să merg la ospăţ, apoi să mă ocup de nişte treburi ale Breslei. Şi tu trebuie să-ţi începi ucenicia pe lângă scutieri, aşa că o să ai ce face până mă întorc.

Pe când contele ieşea, Quenelda nu-şi putu opri o strâmbătură. Nu-i ieşise deloc aşa cum se aşteptase. Un slujbaş de rând drept scutier? Scutierul *ei!* Ba, colac peste pupăză, trebuia să se ocupe şi de pregătirea lui. Nu voia să rateze turnirul de iarnă, cea mai atrăgătoare sărbătoare a anului! Dar, dacă voia să părăsească Domul Dragonilor, avea nevoie de Rădăcină. Era o sarcină grea: văzuse cu câtă stângăcie se purta în preajma dragonilor. În ritmul ăsta, nu avea să zboare nicicând cu Două Înghiţituri în bătălie!

Furioasă, lovi o piatră cu piciorul, fără să clipească în clipa când piatra ricoşă în armura unei santinele şi sparse un geam.

— Să am un pitic drept scutier! mormăi Quenelda.

Numai de-ar putea împiedica asta!

Capitolul 7
Manevra Stoner

În dimineaţa următoare, Quenelda era hotărâtă să-şi alunge din minte orice gând legat de Rădăcină. Se duse în grabă la grajduri ca să-l vadă pe mult-iubitul ei Două Înghiţituri şi să-i spună că tatăl ei îi îngăduise să zboare cu el într-o zi.

— *Vom lupta ca o singură fiinţă?* întrebă Dintele Ascuţit, suflând fum alburiu pe nări, cuprins de nerăbdare.

— *Nu. Nu vom lupta. De fapt...* şovăi Quenelda, în timp ce dragonul, dezamăgit, îşi lăsa aripile să cadă. *Doar dacă va fi neapărată nevoie. Doar dacă nu avem de ales...*

— *Dar, poate, într-o zi?*

Quenelda încuviinţă din cap.

— *Vom lupta împreună. Îţi făgăduiesc. Dar* – încercă să-i explice fata – *trebuie să-mi lepăd pielea încă tânără înainte să pot merge la luptă.*

Două Înghiţituri fu mulţumit cu explicaţia asta.

— *Aşa e. E o nesăbuinţă să lupţi înainte să-ţi lepezi pielea dintâi. Solzii îţi sunt încă moi.*

— *Aşa e, solzii îmi sunt încă moi,* încuviinţă Quenelda. *Acum lasă-mă să-ţi oblojesc rănile. Pe urmă o să facem câteva exerciţii.*

În acel moment apăru Tangnost.

— Am terminat inspecţia de dimineaţă. Astăzi am lecţie cu scutierii mai vechi. Mi-am zis că poate vrei să vii să te uiţi. Încercăm o nouă manevră de luptă...

— Care? Manevra Stoner? se înflăcără fata.

Tangonst încuviinţă din cap şi rânji.

Quenelda se îndreptă cu pas vioi către una dintre curţile de pregătire cele mai mari, unde un grup de scutieri de rang înalt stăteau răsfiraţi pe bănci, aşteptând nerăbdători sosirea mai-marelui peste dragoni. Cu toţii erau mezinii unor familii de viţă nobilă, care învăţau arta războiului la

Domul Dragonilor înainte să meargă la Academie; acolo aveau să înveţe tacticile necesare luptătorilor din Garda Dragonilor, în sânul căreia sperau să dobândească renume şi avere.

Quenelda se aşeză în spatele lor. Sosirea ei fu întâmpinată cu nedisimulată curiozitate, cu şoapte şi priviri strecurate pe furiş. Habar nu aveau că fetiţa avea încă din pruncie auzul şi vederea nemaipomenit de ascuţite. Ea îşi înclină capul, ascultându-le cleveteala.

— … chiar aşa! L-a ajutat pe Tangnost.

— Am auzit că a primit în dar un dragon de luptă.

— Ce spui? Să zboare pe el?

— Ei, na! Nu fi caraghios! Are doar unsprezece ani!

— Şi pe deasupra, mai e şi fată!

— Nu mai spune! comentă sarcastic un scutier. E fată. Cine-ar fi zis?

— Fii mai respectuos; e în stare să te întreacă oricând în zbor. Niciun scutier nu se poate ţine pe urmele ei. Numai anul ăsta a schimbat şase!

— Atunci, de-asta e aici! Să-şi aleagă un nou scutier. Să ne privească! Să hotărască singură pe care dintre noi îl vrea!

Câteva capete aprobară.

Quenelda pufni şi îi privi cu ochi critic. Oricare dintre ei era mai bun decât un amărât de ucenic, care nu era în stare să deosebească un dragon de altul.

Pradă neliniştii, Rădăcină aştepta să înceapă prima oră de pregătire. Simţind cum îl măsoară privirea acră a fetei, încercă să se facă mic şi îşi aţinti ochii asupra arenei de antrenamente.

Clopoţeii scoaseră un clinchet şi Quenelda îşi îndreptă atunci atenţia spre dragonii priponiţi de stâlpi în jurul arenei. Judecând după mărimea aripilor şi după lungimea cozilor, fata îşi dădu seama că cei doi dragoni din spiţa Vâlcele erau femele bătrâne. Tangnost le folosea când îi învăţa pe scutieri pentru că aveau o fire blândă. Cel de-al treilea era un dragon de luptă mustăcios şi bătrân, din neamul Viperelor. Avea ochii acoperiţi cu o glugă grea de

piele, împodobită cu clopoţei, ca să stea liniştit. Scutierii fără experienţă făceau greşeli din neatenţie, iar câteodată acestea se dovedeau mortale. Nici măcar dragonii de luptă bătrâni nu le acordau decât rareori o a doua şansă celor lipsiţi de minte şi de noroc.

— Bun, flăcăi, rosti Tangnost. Aţi studiat cu toţii anatomia dragonilor şi felurile în care pot fi stăpâniţi, aţi făcut exerciţii pe dragonul de lemn. Astăzi veţi încerca decolarea de luptă pe un dragon în zbor; cu alte cuvinte, manevra Stoner.

O undă de încântare străbătu grupul: cuvintele gnomului erau întâmpinate cu bucurie şi pe feţele tuturor înfloriră zâmbete.

— Aveţi grijă...

Gnomul se uită urât la ei cu unicul său ochi. Zâmbetele dispărură pe dată. Câţiva băieţi tuşiră stânjeniţi.

— Nu vă gândiţi la glorie! Nu vă gândiţi că trebuie s-o impresionaţi pe fata contelui!

Quenelda rânji. Câţiva scutieri roşiră şi începură să se foiască, încurcaţi, ca şi cum mai-marele peste dragoni le citise gândurile. Unii îi aruncară priviri piezişe.

— Viaţa voastră ar putea să atârne de cât de bine stăpâniţi manevra asta şi de cât de corect identificaţi sunetul cornului care o anunţă, continuă Tangnost. Aşa că nu vă rămâne decât să reuşiţi! Ştiu că puteţi s-o faceţi.

Băieţii dădură din cap entuziaşti.

Când patrulele se ridicau în aer, Quenelda asistase la nenumărate decolări de luptă; fusese de faţă când piloţii şi Sfărâmătorii de Oase se năpusteau pe aripile întinse ale unui dragon de luptă aflat la sol, pregătindu-se pentru decolarea imediată de pe suporturi. Dar nu văzuse niciodată o decolare de luptă de pe un dragon în zbor, poate doar în închipuire sau în visele ei. Poate că Tangnost le va îngădui să se antreneze cu bătrânul dragon de luptă.

Vocea gnomului îi curmă şirul gândurilor.

— După cum ştiţi cu toţii, vestita manevră Stoner şi-a căpătat numele de la unul dintre strămoşii contelui – contele Stoner DeWinter, care a luptat în Al Doilea Război

cu Goblinii. Regimentul lui de dragoni Dinte Ascuţit a fost împresurat noaptea în văgăunile Vâlcelei Fără Ieşire. Dragonii erau priponiţi de stâncile de afară când goblinii au năvălit prin crăpăturile din fundul văgăunilor. Au chemat dragonii, însă doar contele a scăpat, călărind fără şa sau frâie, pe femela lui de luptă, Răzbunarea Negurii, fugind pe deal în jos. Astfel de antrenament avansat, cu dragoni de luptă, se predă doar în Ostrovul Dragonilor, celor care ajung cădeţi. Aici vă antrenaţi cu Vâlcelele.

Pe chipurile scutierilor se oglindea dezamăgirea, dar cea mai supărată era Quenelda. Nu li se îngăduia să se antreneze cu dragoni de luptă. Privi resemnată iepele liniştite.

Simţindu-le dezamăgirea, Tangnost zâmbi mohorât. Scutierii mai aveau o grămadă de lucruri de învăţat. Chiar dacă aveau impresia că le ştiau pe toate, lecţia asta îi va învăţa minte.

— Daţi-mi crezare, îi avertiză, exerciţiul ăsta vi se va părea greu până şi cu o bătrână dragoniţă Vâlcea, darămite cu un dragon de luptă. Şi-acum…

Mai-marele peste dragoni se încruntă, cercetând tribunele din ochi.

— Rădăcină, băiete, unde eşti?

— Aici, domnule!

Quenelda ridică uimită ochii spre colţişorul în care se furişase noul ei scutier, strângând în mâini un corn. Nici măcar nu-l observase. Ochii băiatului erau încă umflaţi şi roşii, dar nici măcar asta nu îi domolea ei supărarea.

Tangnost dădu din cap, apoi strigă spre grăjdarul care şedea lângă bârna cea mai apropiată.

— Hai, băiete! Deznoadă-i sforile şi trezeşte-o!

Căţărându-se sprinten pe treptele înfipte în stâlpul de piatră, grăjdarul desfăcu binişor priponul dragonului aţipit. Ochii apoşi şi purpurii se deschiseră şi îl ţintuiră cu o privire îmbufnată, apoi bătrâna dragoniţă îşi mută atenţia către omuleţii de pe pământ.

EEEeeeawk! EEeeeweeekk!

Dragonul scotea ţipătul bine cunoscut al seminţiei sale,

care se auzea adesea deasupra stepelor înalte, făcându-l pe Rădăcină să sară de pe băncuţa lui, cuprins de spaimă. Quenelda clătină din cap nemulţumită, iar scutierii cei mai apropiaţi izbucniră de-a dreptul în râs. Piticul era cu adevărat jalnic. Cum să-l înveţe să călărească dragoni dacă se purta în halul ăsta? Câţiva tineri îi auziră oftatul de enervare şi îi urmăriră curioşi privirea arţăgoasă, în vreme ce gnomul îl chema pe băiat mai aproape.

— Băgaţi la cap – îi avertiză Tangnost, privindu-i pe fiecare pe rând, sprijinindu-se cu mâna de umărul lui Rădăcină –, în focul bătăliei comandanţii se bizuie adesea pe gornistul lor. În Ostrovul Dragonilor va trebui să învăţaţi pe de rost fiecare apel, şaizeci în cap.

În arenă răsunară murmure. Piticul se posomorî. Şaizeci de apeluri? Şi el abia dacă reuşise să înveţe să cânte un singur semnal.

— Ştiu – adăugă Tangnost, ridicând o mână –, ştiu că vi se pare plicticos, dar n-aţi vrea să vă treziţi împresuraţi de goblini şi izolaţi de restul trupei doar din pricină că nu aţi interpretat corect comanda. Aşa că, pentru început, vom pune la treabă dragoniţa, ca să vă daţi cu părerea despre ritmul ei…

— Sau despre lipsa de ritm, murmură cineva sarcastic, în faţa Queneldei. Amărâta aia mâncată de molii n-are cum să se înalţe! Năpârleşte!

— … şi să-şi încălzească aripile. Amintiţi-vă de teoria dinamicii zborului, de raportul aripilor şi de vectorii eolieni. Hai să vedem cât de atent i-aţi ascultat pe mai-marii grajdurilor şi pe profesorii voştri. Hai, Rădăcină, eşti gata cu goarna?

Băiatul încuviinţă. Repetase în neştire apelul acela în grajd, până când fusese gonit de acolo cu măturile şi cu o găleată de apă murdară. Tangnost hotărâse să-l ia încetul cu încetul cu antrenamentele, dându-i o sarcină pe care să o poată duce la capăt, în ciuda spaimei sale de dragoni.

— Decolare de luptă! Decolare de luptă! răcni Tangnost deodată, iar scutierii tresăriră în bănci.

Chinuindu-se să-şi ţină în frâu emoţiile care îl scuturau în

faţa Queneldei şi a scutierilor de rang, piticuţul trase adânc aer în piept. După un şir de sunete sugrumate, încheiate cu un cârâit, Quenelda se încruntă la el oţărâtă, în timp ce un scutier cu ochi albaştri şi pistruiat îi zâmbea; apoi gnomul reuşi să scoată nişte note mai acătării, deşi puţin cam firave.

Nici bătrâna dragoniţă nu era impresionată. Era cam tare de ureche. Rămase neclintită, clipind somnoroasă, silindu-l pe Rădăcină, roşu la faţă, să mai încerce de două ori înainte să se urnească.

EEEeeeawkkk! Scuturând mânioasă din cap, femela dragon îşi întinse aripile. După câteva bătăi fără vlagă, îşi ridică o labă în aer…

Bum! într-un cor de exclamaţii dezamăgite, dragonul ateriză la loc pe drug cu un bufnet sonor. Câţiva solzi se aşternură la pământ.

Apoi mai încercă o dată. De jur împrejurul arenei, scutierii îşi ţineau respiraţia. Quenelda privea şi ea, îndemnând-o în gând să se înalţe. Oasele bătrâne scârţâiră: dragoniţa se mişca plină de optimism în sus şi în jos, cu aripile pe jumătate întinse.

Jos… sus… jos… sus.

— Desaga aia de oase rablagite nici măcar nu poate zbura! mormăi în barbă unul dintre scutieri.

— De ce nu putem să exersăm măcar cu un mâncător de iarbă, care poate zbura? se întrebă tovarăşul lui. O să arătăm ca nişte proşti călare pe mârţoaga aia!

Quenelda se aplecă în faţă, aruncându-le o privire cruntă.

— Toţi ştiu de ce! sâsâi fata, făcându-i să tresară. Toată lumea ştie că nu putem folosi dragoni adulţi! Avem nevoie de toţi pentru război.

Roşii ca sfecla, scutierii îşi plecară capetele.

— *Zboară, Venerabilă Bunică,* o îmboldi Quenelda, vorbindu-i în graiul Neamului Străvechi. *Zboară…*

Poate că dragonul aşteptase doar o încurajare. Cu un cârâit triumfător, se săltă în aer. Aproape că se prăbuşi între bănci, prăbuşindu-se vreo doi metri, dar în ultimul moment se salvă, bătând cu disperare din aripi. Înălţându-

se încet, făcu turul arenei, apoi lunecă în jos, spre Tangnost.

— Când? urlă gnomul, făcând să răsune arena. Haideţi! Când e clipa prielnică să urc în şa?

— Acum! strigară câţiva scutieri.

— Nu! Gândiţi-vă la sincronizare!

Tangnost se ghemui când femela cea bătrână, care era şi cam chioară, fu cât pe ce să se izbească de el, apoi creatura trecu uşor pe deasupra arenei.

— Gândiţi-vă! le ceru gnomul, pe când dragonul se întorcea să dea al doilea tur. Dacă încălecaţi prea de timpuriu, dragonul nu-şi va putea sălta aripile din cauza greutăţii suplimentare. În cel mai bun caz, va rămâne la sol şi veţi fi nevoiţi să decolaţi fără ajutor, irosind astfel timpul preţios. În cel mai rău caz, îşi va sfâşia muşchii şi îşi va rupe tendoanele şi veţi rămâne cu un dragon schilodit, pradă uşoară pentru goblini. Dacă încălecaţi prea târziu – îşi urmă el vorba, privindu-i scrutător nu vă veţi putea prinde de el, şi dragonul va pleca fără voi. Iar atunci, voi veţi cădea pradă goblinilor!

În clipa următoare, dragoniţa trecu pe lângă el şi se căzni să ajungă pe drug, cu câteva bătăi de aripă şi un salt într-o parte, grozăvindu-se mulţumită. Cu clonţul ei încovoiat, îşi mai scutură un solz.

— Bun, făcu Tangnost bătând din palme. Hai să vedem cum vă descurcaţi cu un dragon adevărat. Puneţi-vă coifurile şi apărătoarele de picioare şi de braţe. N-am chef să vă rupeţi vreun mădular!

Scutierii se aliniară iute; în ciuda spuselor gnomului, fiecare dintre ei îşi dorea cu înverşunare să izbândească şi să o impresioneze pe Quenelda. Aveau să descopere însă curând că teoria şi practica erau două lucruri cu totul diferite.

Primul era un tânăr deşirat, îmbrăcat într-o tunică din lână fină, cenuşie, pe deasupra căreia purta o mantie tivită cu blană, pe care nu voise să o lepede din pricina vântului rece. Deşi bătrâna femelă era lentă, băiatul şovăi prea mult, se încurcă în mantie şi rată complet aripa, căzând cu

o bufnitură amarnică, spre batjocura şi huiduiala colegilor. Quenelda râse şi ea, în timp ce tânărul se scutura cu ifose de praf. Ce jalnic!

Tangnost oftă.

— Următorul! Haideţi, nu vă sfiiţi!

Al doilea scutier se descurcă mult mai bine. În vreme ce dragonul plana încet, se săltă sprinten pe aripa ei, dar cizmele îi alunecară imediat. Vârful aripii de piele îl izbi sub bărbie şi îl trânti la pământ, fără simţire.

— Pe ciocanul lui Thor! blestemă Tangnost, repezindu-se spre băiat.

Se aplecă să ridice una dintre cizmele nefericitului scutier şi o lăsă să cadă, dezgustat.

— Cum îţi trece prin cap că te poţi agăţa zdravăn fără nişte cizme ca lumea? Crampoane!

Îşi ridică un picior, arătându-le ghimpii ascuţiţi de pe talpa cizmei lui, necesari pentru a se agăţa de aripa dragonului.

— Băiete, îţi trebuie cizme de zbor, îl mustră, ridicându-l în picioare ca pe-un fulg, cu o mână uriaşă. Cizme de zbor cu crampoane, altfel mori! Ţine minte, goblinii nu iau prizonieri. Cei care v-aţi lăsat cizmele acasă duceţi-vă în bănci! Nu vă veţi încerca puterile azi.

Patru scutieri cu mutre lungi îşi târşâiră picioarele şi se întoarseră la locurile lor.

Rând pe rând, ceilalţi îşi încercară norocul şi se alese praful de împăunarea lor, până când scutierul cel pistruiat păşi în faţă. Era liniştit, încrezător şi avea un zâmbet sincer. Rămase pe loc, în echilibru perfect, şi aşteptă.

Cornul sună. Dragoniţa lunecă spre pământ, din ce în ce mai aproape, apoi o rafală de vânt o dezechilibră şi se înclină pe o parte. Scutierul se potrivi iute cu traiectoria ei haotică. Quenelda se încordă. Băiatul părea că ştie ce face.

Vârful aripii stângi abia dacă atinsese pământul, când băiatul sări sprinten pe marginea ei. Apucând oblâncul cu o mişcare dibace, se săltă în şa în clipa când aripa se ridica. Când dragonul îşi lăsă aripile în jos, băiatul ţinea deja frâiele în mână. În uralele tovarăşilor săi, întoarse dragonul

într-un cerc larg, ca să se poată înălţa. Apoi îl aduse uşor pe drug, înainte de a coborî cu dibăcie.

Tangnost era încântat.

— Bravo, Quester!

Îl bătu încântat pe spate, făcându-l să se clatine în timp ce se îndrepta spre prietenii săi. Quenelda zâmbi, dând din cap. Gnomul era nemaipomenit de puternic.

— Să vă fie învăţătură de minte! tună mai-marele dragonilor încântat. Repede! Care-i următorul?

Şi tot aşa, antrenamentul continuă, iar Tangnost puse la treabă şi al doilea dragon. Vectori eolieni, proporţia corpului şi ritmul bătăii de aripă. Gnomul le repeta lecţia la nesfârşit. Rând pe rând, scutierii îşi încercau puterile. Unii se descurcau, asemenea lui Quester, dar alţii, gândea Quenelda, nu se pricepeau deloc. Doi fură trimişi la barăcile felcerilor cu răni neînsemnate, urmaţi la scurtă vreme de un al treilea, care-şi rupsese piciorul. Fata clătină din cap. Ce jalnici erau! Doar Quester îi atrăsese atenţia. Se întreba dacă ar putea să-l convingă pe tatăl ei să i-l dea drept scutier în locul lui Rădăcină…

Fata îşi lăsase mintea să zburde, închipuindu-şi din nou că e în bătaia vântului, pe un dragon de luptă, despicând văzduhul, într-o misiune îndrăzneaţă alături de tatăl său. Oftă. Nu prea avea ea şanse să trăiască aşa ceva. Măcar dacă ar avea norocul să-i arate gnomului ce poate… Dacă…

Tangnost o privea pe Quenelda cu coada ochiului. Cunoştea prea bine privirea aceea pierdută. Buzele i se mişcau scurt. Fără îndoială că, în închipuirea ei, fata se repezea pe o aripă şi se înălţa în văzduh… Dădu din cap ca pentru sine. Venise timpul să-i pună la încercare nu doar puterile, ci şi firea. Să vedem cum se poartă când e în centrul atenţiei.

— Quenelda?

Se închipuia în aer, zburând ca o săgeată spre tatăl ei…

— Quenelda?

Fata se trezi din visarea cu ochii deschişi şi roşi văzând că toţi se zgâiau la ea.

— Ce e? protestă ea arţăgoasă.

Tangnost îi făcu semn să se apropie. Câţiva scutieri izbucniră în urale, dar murmurul de nemulţumire care se iscase atunci când gnomul o strigase prima oară devenea tot mai puternic în vreme ce Quenelda cobora scările.

— O cheamă doar pentru că e odrasla contelui! mormăi cineva. E mult prea mică!

Altul se strâmbă:

— Auzi, fete în Garda Dragonilor! Când au să zboare porcii…

— De parcă o fată ar fi mai pricepută decât noi…

Tangnost o privi cum se apropie fără tragere de inimă. Era prima oară când o punea să ia parte la o lecţie. Oricum aveau să se petreacă lucrurile, avea să fie o lecţie grea pentru ea.

Crede că zborul e un fleac – îi răsunau în urechi vorbele contelui –, *e o copilă şi are impresia că le ştie pe toate. Nu înţelege că trebuie să înveţe să zboare, că trebuie să-şi înfrângă teama şi să se străduiască din greu ca să poată izbândi. Vreau să o înveţi să se gândească şi la cei de lângă ea, oricine ar fi aceştia. Învaţ-o să fie mai îngăduitoare când ceilalţi dau greş. Arată-i ce înseamnă să dai greş, pentru că uneori i se va întâmpla şi ei. Ni se întâmplă tuturor. Trebuie să fie mai disciplinată.*

— Zic că eşti pregătită, ce crezi? o întrebă Tangnost.

Deodată, Quenelda se simţi stingherită. Îşi întinse braţele în semn de protest.

— Dar… eu n-am încercat niciodată… n-am exersat decât pe dragonul de lemn, se bâlbâi ea neconvingător, roşind.

Niciunul dintre scutieri nu mai exersase înainte cu un dragon adevărat, iar ei tocmai îi trecuse prin cap că putea să se descurce mult mai bine decât ei. Asta îşi dorise încă de la bun început. Atunci de ce îi bubuia inima în piept? Scrută feţele încruntate ale scutierilor care o urmăreau de pe bănci.

Tangnost tăcea, lăsând-o să se adune.

Quenelda dădu din cap scrâşnind din dinţi. Era gata!

— Ia Vipera!

— Vipera…?

— Da, fătucă, doar dacă socoţi că te descurci.

Quenelda privi în sus spre bătrânul dragon de luptă. Putea s-o facă, era sigură de asta!

— Nu te grăbi…

În timp ce fata îi arăta pajului cum să-i scoată capişonul dragonului, murmurele crescură, transformându-se în strigăte de neîncredere. Fără să le dea atenţie, Quenelda cântări dragonul din priviri, apoi se aventură, încercând să-i atingă uşor mintea, şi îi află numele pe dată.

— Războinic Purtat de Vânt, fie ca boarea să fie pururea sub aripile tale!

Salută bătrâna ființă cu respect, după cum i se cuvenea unui dragon de luptă pensionat, unui Bătrân.

— Dănţuitoarea Dragonilor, fie să călătoreşti de-a pururi printre stele, îi răspunse dragonul, arţăgos. *E frig, iar aripa mă doare. Când mă voi putea întoarce în cuibul meu?*

— Aripa?…

— Din cauza unui Fără Aripi grăsan. A fost neatent.

— Când s-a întâmplat?

— Înainte să se lase ultima noapte.

Vasăzică ieri, gândi Quenelda scrâşnind din dinţi, simţind cum furia creştea în ea. Unul dintre scutieri l-a schilodit ieri! Ca să-i strice ei planurile! Tocmai când se ivise un prilej să le arate tuturor de ce era în stare; să le arate că e la fel de bună ca ei, ba chiar mai bună.

Simţea gustul amar al dezamăgirii. Dar era atât de uşoară! Uşoară ca fulgul! Putea să o facă, era sigură. O să le arate ea lor. Şmecheria era să sari cât de sus puteai, să sari doar pe marginea aripii, apoi în şa, apăsând cât mai puţin pe membrana aripii. Dragonii de luptă împlătoşaţi erau o altă mâncare de peşte; puteai urca pe aripile lor din orice unghi.

— Războinic Purtat de Vânt, poţi zbura pentru mine?

Chiar în clipa când rostea aceste vorbe, Quenelda îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să pună o asemenea întrebare. Mai ştia şi că dragonul, care fusese unul de luptă, nu avea să o refuze. Seminţia Bătrânilor era tare mândră.

Drept răspuns, creatura îşi întinse aripile. Arena era cufundată într-o tăcere de mormânt. Tangnost o privea plin de interes.

Inspirând adânc, Quenelda îşi ţinu echilibrul, aşa cum îl văzuse făcând pe mai-marele dragonilor. Auzi murmure batjocoritoare şi indignate, dar făcu urechea surdă la ele. O clipă, închise ochii, se pregăti, îşi descleştă pumnii, relaxându-şi umerii, înghiţind anevoie nodul din gât. Îşi ridică privirile spre dragon. Socotea că deschiderea aripilor era la fel de lungă pe cât era ea de înaltă, cam cinci paşi, şi

mai ştia că bătaia de aripi a prădătorilor era mai rapidă, ca să-şi poată înhăţa prada.

Înălţă un braţ, în semn că era gata. Rădăcină duse goarna la gură, hotărât să nu mai dea greş, măcar o dată.

— Nu! îl opri Tangnost discret, făcându-i semn să lase goarna la o parte.

Hai să vedem cât de bine poate să-i vorbească; să vedem ce anume ar putea afla.

Descumpănit, băiatul se supuse şi lăsă jos goarna. Un murmur de nedumerire străbătu arena.

Quenelda nu vedea şi nu auzea nimic.

— Războinic Purtat de Vânt, zboară pentru mine…

Nu vedea nimic altceva în afară de dragon. Îl privea stăruitor. Văzu cum labele din spate, încă puternice, se strânseră, apoi săriră cale de douăzeci de picioare în aer. Privi cum făptura zbura în cercuri ca să ia înălţime şi băgă de seamă şovăiala aproape neobservată înainte de a coborî în zbor.

În ciuda vârstei, dragonul era încă iute, mult mai iute decât dragoniţele din seminţia Vâlcelelor, mai iute decât un Dinte Ascuţit greoi. Quenelda înţelegea că avea doar câteva secunde la dispoziţie să urce, după care dragonul avea să zboare mai departe, iar ea urma să dea greş, aşa cum se aşteptau toţi.

Începu să se liniştească singură, aşa cum procedase de atâtea ori în minte sau pe dragonul de lemn.

Unu…

Dragonul se aplecă la 45 de grade mai spre stânga, astfel încât pintenul pielos al aripii răscoli jerbe de praf în arena ovală.

Doi…

Apoi ajunse chiar lângă ea, chiar acolo, cu vârful botului aproape la acelaşi nivel ca ea, iar ochii lui mari şi verzi erau aţintiţi asupra zidului din faţă, îngăduindu-i să urce nestingherită.

Trei…

Aripa se afla în punctul cel mai de jos, iar pintenul din

spate aproape că atingea pământul.

Patru...

Se forţă să sară, să urce pe cele patru ridicături de pe marginea aripii care o duceau spre şa, întocmai aşa cum îşi închipuise.

— Saltă! îi strigă cineva. Saltă, altfel nu mai apuci!

Ridică un picior, iar în minte îi răsunau deja uralele; se gândea cum îi va povesti aventura tatălui ei, la cină. „Tati, eu...”

Deodată însă, fu copleşită de sentimentul de vinovăţie. Unde-i stătuse capul? Aerul suspină când dragonul trecu pe lângă ea, iar aripa începu să se ridice din nou. Peste o clipă era prea târziu. Bătrânul se afla deja la zece paşi deasupra pământului.

Quenelda era înmărmurită. Cum de putuse măcar să-i treacă aşa ceva prin minte? Oare nu mai văzuse dragoni maltrataţi? Dacă sărea pe aripa Viperei, l-ar fi putut schilodi pe tot restul vieţii, iar bătrânul dragon de luptă nu ar mai fi putut zbura niciodată.

Se opri în loc şi îi aruncă lui Tangnost o privire neliniştită, în această clipă de neatenţie, coada dragonului o atinse şi o trânti la pământ. În clipa când căzu pe spate, simţi că tot aerul îi ieşea din plămâni.

Iar arena se zguduia de râsete. Râdeau de ea! Îi vedea clătinând din cap. Le auzea vorbele pline de trufie.

— Ţi-am spus eu...

— E prea mică.

În culmea furiei, cu pumnii încleştaţi, sări în picioare şi se năpusti către ei. O mână o strânse însă de umăr, făcând-o să se oprească.

— Uşor, fătuco! îi şopti Tangnost la ureche. Eşti teafără, aşa-i? N-ai păţit nimic?

— Nu, veni răspunsul posac al fetei.

Dar apoi îi văzu chipul. Se uita la ea aprobator, dând din cap. Quenelda era derutată, fără să înţeleagă ce se petrecea.

— Bun. Atunci cheamă-l înapoi şi hai să ne uităm la aripa aia!

Deci Tangnost ştiuse! O pusese la încercare!

Quenelda se simţi cuprinsă de uşurare, înţelegând acum că nu-l dezamăgise pe gnom, apoi se simţi ruşinată că, pentru o clipă, fusese cât pe-aci să-i înşele aşteptările, de dragul propriei glorii.

— Să meargă cineva să cheme felcerul, porunci Tangnost. Cine-a mai văzut că dragonul e rănit? Poate să-mi spună cineva ce nu e în ordine?

Cu grijă, să nu înfurie bătrânul dragon de luptă, scutierii se adunară în jurul lor, în vreme ce Quenelda îi punea la loc capişonul. Tangnost aşteptă ca tinerii să-i cerceteze aripile, burta şi pintenii, apoi coada şi botul.

— Ei?

— Păi…

— Quenelda, spune-le tu!

O lăsă să explice. În scurtă vreme privirile pe care le aruncau scutierii către fata contelui se preschimbară. Erau surprinşi şi plini de respect.

— Niciodată nu mi-aş fi dat seama.

Un scutier clătina din cap, privind umflătura aproape invizibilă care cuprindea încheietura aripii.

— Chiar şi după o inspecţie amănunţită, cred că aş fi trecut-o cu vederea. Cum ţi-ai dat seama?

În timp ce Quenelda le explica, Tangnost dădea din cap, ca pentru sine. Nu îi înşelase aşteptările. Nu se îndoia deloc că fata putea să ducă manevra la bun sfârşit, doar o văzuse exersând pe dragonul de lemn. Dar oricine îşi punea orgoliul înaintea dragonului nu avea ce să caute în Garda Dragonilor. Fata simţise cum e să dai greş, să fii supărat şi să te izbeşti de prejudecăţile celorlalţi. Era un bun început. Trecuse un test de căpătâi: ambiţia ei nu punea în umbră grija faţă de dragoni. Uitându-se la Rădăcină, care şedea singur şi nefericit pe bancă, ţinându-şi goarna în mână, Tangnost speră că fata avea să fie mai îngăduitoare faţă de temerile şi de eşecurile celorlalţi; mai tolerantă cu cei care, asemenea ei, se luptau când totul le stătea împotrivă. Treaba asta avea să dureze, dar era un bun început.

Oftă. S-ar putea să dureze mai mult să-l pună pe băiat pe

picioare.

Capitolul 8
Închipuiţi-vă…

În acea seară, după cină, la rugăminţile blânde, dar stăruitoare ale lui Tangnost, Rădăcină se învoi să stea alături de ceilalţi scutieri care se adunau adesea în iatacul mai-marelui dragonilor ca să asculte poveştile minunate despre marile bătălii duse de Sfărâmătorii de Oase, de Garda Dragonilor, de contele Rufus şi de tatăl contelui.

— Acum eşti scutier, îi spuse el gnomului amărât, iar noi suntem familia ta. Vino cu noi! Nu-i vreme să stai de unul singur.

Rădăcină nu fu deloc mirat s-o vadă pe Quenelda şezând pe banca cea mai apropiată de foc, cu ochii închişi, uitând de încruntare în vreme ce se lăsa absorbită de poveşti.

— Ce-aţi vrea să ascultaţi în seara asta? zâmbi Tangnost, care bănuia deja răspunsul; îşi tăie mulţumit o bucată zdravănă de budincă neagră şi îşi turnă o halbă de bere.

— *Îmblânzitorul dragonilor!* strigară cu toţii în cor, strângându-se unii în alţii, în vreme ce afară vântul sufla vijelios, iar lunile pluteau ca nişte corăbii pe norii zdrenţuiţi.

— *Îmblânzitorul dragonilor?* îi necăji Tangnost. Dar nu-s decât două luni de când v-am spus-o. Fără îndoială, vreţi să auziţi altă poveste…?

Focul era pe cale să se stingă. Gnomul aţâţă zdravăn focul cu vătraiul, iscând scântei care îşi luară zborul pe horn.

— Băiete, dă-mi vreo doi buşteni!

Rădăcină se chinui să ridice un buştean. Tangnost îl luă ca pe o pană cu mâna lui uriaşă, apoi mai puse unul pe foc. Mirosul tare de răşină umplu odaia. Închizând uşa pântecoasă a sobei, lăsă uşiţa deschisă, aşa încât focul să ardă mai cu inimă, punând pe fugă umbrele şi frigul. Lemnul ud şuiera şi cânta, în curând, soba ardea roşie, iar lumina ei pâlpâitoare scânteia pe chipurile adunate în cerc şi pe bârnele de deasupra. Gnomul îşi aprinse pipa cu o

rămurică şi trase din ea, inundând aerul cu mirosul greu şi dulceag de tutun.

— Închipuiţi-vă… începu el.

În timp ce glasul lui Tangnost lua tonul adormitor al unui povestitor, Quenelda închise ochii. Vântul urla afară şi grindina se izbea în obloane, dar în odăiţa gnomului era cald şi tovarăşii erau plăcuţi.

— Primul Război cu Goblinii se târa de nenumărate veacuri, începu Tangnost. Năvăleau din ce în ce mai numeroşi; de mult rupseseră legăturile aşezărilor de-a lungul coastei. Apoi începuseră să înainteze tot mai adânc spre uscat, de-a lungul râurilor şi al lacurilor, ca să prade şi să pârjolească. Erau vremuri cumplite.

Rădăcină se juca neliniştit cu amuletele sculptate care-i atârnau la gât, legate de şireturi de piele. Umbrele tremurătoare părură deodată mai întunecate, iar gemetele furtunii se auziră mai tare. Băiatul se trase mai aproape de Tangnost.

— Pe vremea aceea zilele erau scurte, iar nopţile lungi, îşi urmă gnomul vorba, iar ochii îi scânteiară în lumina focului. Câteodată părea că soarele nu străluceşte deloc, că tot ţinutul e apăsat de o noapte nesfârşită.

Ascultătorii fură cuprinşi de un fior de încântare, privindu-l cum trăgea din pipă. Vocea i se transformase într-o şoaptă răguşită, făcându-i să se apropie şi mai tare de el.

— În fiecare primăvară năvăleau pe tărâmurile de jos, ucigând tot ce mişca, în afară de fiinţele care puteau zbura, lăsând în urmă văile şi câmpurile pustii, înţesate de oase albite. Recoltele erau distruse. Vitele erau mâncate. Corăbiile negustorilor erau prădate. În curând, toate seminţiile şi triburile de pe pământurile de jos s-au refugiat în fortăreţele măreţe ale Stăpânilor Vrăjitori, singurii dintre toate popoarele Vechilor Împărăţii în stare să ţină piept hoardelor de goblini.

Numai iarna erau la adăpost de atacuri, căci atunci goblinii se întorceau în mare, să hiberneze. Dar pentru supravieţuitori iarna nu aducea decât foamete şi nevoi. La

întoarcerea primăverii, triburile de goblini se năpusteau asupra fortăreţelor care încă le mai rezistau.

În cele din urmă, târziu, în Anul Hermelinei Dănţuitoare, căzu şi ultima cetate a vrăjitorilor, Citadela de Stâncă. În vreme ce fortăreaţa se năruia în jurul lor, curtea regală şi cetăţenii ei s-au refugiat în nord, părăsind pentru totdeauna ţinuturile de jos. Nobili şi doamne de viţă, negustori şi făurari, oşteni şi slujitori, toţi au fugit din calea goblinilor necruţători, luând cu ei doar ce putuseră duce. În faţă se înălţau piscurile ameţitoare ale Munţilor Colţ de Furtună, iar dincolo de ei se întindeau pustiurile muntoase, neştiute şi îngheţate.

Bătrânii şi copiii s-au stins primii. Cei care au scăpat au fugit spre nord, departe din calea urgiei, apărându-i cu viaţa lor pe rege, pe tânăra regină şi pe fiul lor, care era doar un prunc în faşă. Dar frigul nesfârşit le-a slăbit puterile şi, odată cu ele, şi magia.

Focul aruncă scântei şi pocni; cu toţii tresăriră, iar lui Rădăcină îi scăpă un ţipăt. Quenelda oftă cu zgomot, dându-şi ochii peste cap; chipul gnomului ardea de ruşine. Se auziră râsete stânjenite, apoi băieţii se foiră în loc, bucuroşi că nu erau în locul piticului.

Tangnost îşi reluă povestea.

— Iarna era amarnică. Viscolele alergau peste stepe. Înaintând cu greu prin zăpada nesfârşită, oamenii mureau cu miile de foame şi de frig, dar ce era mai rău abia avea să urmeze. Lipsiţi de soare şi de lună, după care să se poată călăuzi, s-au rătăcit şi au luat-o înapoi către sud, pe acelaşi drum pe care veniseră. Aşa au fost încercuiţi de hoardele de goblini, în locul care poartă astăzi numele de Vâlceaua Plângerii.

Bătălia a durat zile şi zile. Înainte să se fi sfârşit, regele, împreună cu mulţi dintre nobilii săi, au fost răpuşi de răni. Femeile şi copiii s-au ascuns în Peşterile Celor Cinci Vrăjitori, dar goblinii i-au dibuit. Regina a fugit prin furtună. După bătălie, trupul îngheţat i-a fost găsit pe coasta muntelui, dar pruncul…

Aşteptând urmarea cu sufletul la gură, Quenelda era

cuprinsă de furnicături.

— Pruncul n-a fost de găsit nicăieri. Nu au găsit decât…

Tangnost aşteptă ca ascultătorii să-i pună bine cunoscuta întrebare.

— Ce-au găsit? îi făcu pe plac un scutier, cu ochii mari de uimire.

— Urme de dragon, băiete, răspunse gnomul, clătinând din cap şi aşezându-şi pipa pe genunchi. N-au găsit decât urme de dragon; şi, în curând, zăpada spulberată le-a acoperit şi pe acestea. Au tot căutat prin pustiurile îngheţate de la miazănoapte, dincolo de Vâlceaua Plângerii, până la Stepele Fără de Pitici. Nici urmă de prunc. Într-un sfârşit, îndureraţi, au încetat căutările.

Tangnost trase o duşcă de bere, pe urmă râgâi cu zgomot, satisfăcut. Îşi şterse mustaţa de spumă cu mâneca tunicii, pregătindu-se să-şi depene mai departe povestea.

— Şi nu mai aveau nici rege, nici regină să îi cârmuiască? întrebă cu glas subţire un scutier de lângă Rădăcină, făcând ochii mari. Ce au făcut?

Tangnost dădu din cap.

— Cei rămaşi au adunat laolaltă pe cei mai mari învăţaţi şi războinici. Astfel a luat fiinţă Breasla Vrăjitorilor, care avea să cârmuiască în locul regelui până când alegeau un alt conducător. Apoi, hăituiţi de goblini, şi-au urmat drumul spre nord, unde au fost întâmpinaţi de verii mei, goblinii munţilor. Pe când se apropia amurgul veacului Râsului La Pândă, cei care au supravieţuit au ajuns la gheţurile nemuritoare din Vâlceaua Vrăjitorilor.

Astfel s-a încheiat prima mare alianţă între gnomi şi oameni. Ştiind că aveau să vină vremuri tulburi, au construit o fortăreaţă mare: Citadela de Gheaţă. Meşterii gnomi au dăltuit-o din gheaţă şi piatră lăptoasă, iar Stăpânii Vrăjitori au legat-o cu înaltă Magie. Doar o parte din acea fortăreaţă mai este astăzi în picioare…

— Turnul Domului Dragonului, îi sfârşi vorba Quenelda.

Rădăcină sări în sus, uimit. Turnul uriaş, de culoarea laptelui, care părea să ajungă la stele, atât de înalt, încât observatorul străpungea norii. Dintotdeauna i se păruse ca

de pe altă lume.

— Le-a luat aproape un veac să sfârşească citadela. Pe măsură ce se înălţa, toate triburile şi neamurile din Cele Şapte împărăţii ale Mării se adăposteau dincolo de meterezele ei, fugind din faţa goblinilor prădători. Dar gheaţa se retrăgea fără încetare spre miazănoapte. Gheţarii se topeau, iar goblinii înaintau tot mai mult.

Apoi, când gheaţa s-a topit, în adâncurile acestei vâlcele a început să se formeze un lac. În curând, tot ce a rămas era o insulă stâncoasă şi neagră, iar meterezele citadelei se iţeau din apele reci. Gheaţa care le fusese ocrotitoare îi trăda acum. Goblinii au năvălit. Toate seminţiile celor Şapte împărăţii s-au adunat să-şi înfrunte duşmanul pentru ultima oară. Tineri şi bătrâni, soldaţi şi meşteşugari, toţi cei în stare să poarte o sabie s-au aşezat la posturi pe meterezele Citadelei de Gheaţă. Sus, deasupra lor, pe crenelurile cele mai înalte ale marelui turn, şedeau Magii Luptători, mânuind înalta Magie.

O ceaţă galbenă şi necuprinsă împresura vâlceaua. La urechile apărătorilor ajunse un sâsâit asurzitor şi bătaia tobelor făurite din cranii de dragon. De-a lungul întregii zile, sunetul nu conteni, auzindu-se din ce în ce mai aproape, apoi se izbi de metereze ca un val, iar ceaţa păru să prindă viaţă.

Cam pe când soarele apunea roşu din spatele norilor întunecaţi, apărură şapte dragoni negri şi începură să dea ocol turnului. Înspăimântate, santinelele pregătiră arcurile şi suliţele, strigând către Stăpânii Vrăjitori, care îşi ridicară toiegele, gata să înfrunte măreţele creaturi.

În vreme ce apărătorii strângeau speriaţi rândurile, cel mai mare dintre dragoni se aşeză pe un turn, iar cei şase tovarăşi ai săi poposiră pe meterezele din jur. Din nări li se iţea fum, dar nu păreau deloc duşmănoşi. Dragonul cel mare se apropie de oameni. Solzii îi sclipeau atât de orbitor în întuneric, încât cu greu i se mai putea desluşi conturul trupului. Lumina era atât de puternică, încât cei care priveau fură siliţi să-şi acopere ochii. Apoi, când strălucirea se stinse, un tânăr înveşmântat în aceeaşi armură neagră

ca a dragonului se ivi dinaintea lor, pe jumătate dragon, pe jumătate om. Şi iată ce le povesti…

Scutierii îşi zâmbiră unul altuia. Era partea lor preferată. Şi Quenelda era prinsă în mrejele poveştii, pe măsură ce glasul lui Tangnost se preschimba, iar gnomul deveni primul îmblânzitor al Dragonilor, lămurindu-i cum ajunsese să fie atât om, cât şi dragon.

Povestea îşi urma cursul, iar Quenelda îşi închipuia un tânăr înalt, cu părul ca pana corbului, cu ochi aurii ca ai dragonilor, înveşmântat, asemenea Bătrânilor, în pielea vie a armurii de dragon. Îşi închipui dragoni din neamul Gheţii, cu piele albă, zburând prin viscol, urmărind hoardele războinice ale goblinilor şi auzind deodată plânsetul unui copil. S-au întors şi l-au găsit la adăpost, sub trupul mamei sale îngheţate. Înţelegând că băiatul avea nevoie de căldură şi de lapte ca să trăiască, dragonii au căutat cel mai apropiat sălaş al semenilor lor făuritori de foc.

Pruncul a fost dus departe, în bârlogul făpturilor, unde un Negru Imperial îşi creştea puii la sânul cald al pietrei. El l-a îngrijit pe băiat laolaltă cu cele şase odrasle ale lui.

Băiatul creştea şi în astă vreme magia dragonilor i s-a amestecat în sânge şi i s-a sădit în oase. Inima lui a încetinit şi s-a împărţit în două inimi, zilele i s-au lungit, asemenea celor ale Bătrânilor. Ochii îi străluceau în întuneric, ca şi ai fraţilor săi, iar simţurile i se ascuţiseră. Pe piele i-au crescut solzi, iar între degete i-a apărut o membrană. Vorbea graiul dragonilor şi cunoştea faptele Bătrânilor, care umblaseră pe Pământul Dintâi cu mult înaintea oamenilor sau a goblinilor.

Când băiatul a ajuns la vârsta bărbăţiei, şi-a lepădat pielea cea tânără, dobândind solzi mai tari ca diamantele. A lăsat în urmă forma umană şi a devenit dragon, nutrind foc în stomac şi ură în inimă pentru goblini, iar Bătrânii l-au numit Fiul Stelei din Zori.

Vreme de o sută de ani, Bătrânii şi popoarele celor Şapte împărăţii ale Mării s-au luptat să vieţuiască, ameninţaţi de goblinii pe care nimeni nu îi putea opri. Fiul Stelei din Zori a ajuns la mare cinste în poporul care îl adoptase, căci avea

puterea şi amintirile a două seminţii; dar asta nu era de ajuns. După scurgerea celui de-al doilea veac, dragonii mărilor şi fraţii lor de pe uscat aproape că dispăruseră. Doar cei care puteau zbura au scăpat de puzderia goblinilor, dar erau răniţi şi sfârşiţi de oboseală.

De sus, din cuiburile lor din creierii munţilor şi până jos, în bârloguri, înţelepţii tuturor seminţiilor de dragoni s-au adunat şi au hotărât să-l dea înapoi oamenilor pe fratele lor, ca să unească mai trainic toate neamurile care luptau împotriva scârbavnicilor goblini şi să-i înfrângă împreună.

Aşa se face că, în ajunul Bătăliei din Urmă, tânărul prinţ fu înapoiat popoarelor celor Şapte împărăţii, ca să le dăruiască o alianţă cu Bătrânii. Dându-şi seama că el era adevăratul lor rege, oamenii i s-au închinat şi i-au jurat credinţă, în schimb, regele a promis să adune dragonii ca să-i apere.

Preschimbându-se încă o dată într-un puternic Negru Imperial, s-a pierdut în noapte, însoţit de cei şase fraţi.

Pe urmă, goblinii în armură de oase s-au ridicat din apele lacului. Citadela a fost împresurată de gloatele mişcătoare. Cu ţipete care-ţi îngheţau sângele în vine, în sunetul bătăilor de tobă, goblinii au fost cuprinşi de beţia luptei şi au năvălit însetaţi de sânge.

De pe metereze, catapulte uriaşe din stejar opinteau bolovani de gheaţă care se sfărâmau în aşchii ucigaşe, omorând nenumăraţi goblini pe stânca neagră a insulei. Magii rosteau vrăji, trăsnind trupele inamice cu sfere ce provocau explozii una după alta. Săgeţile se abăteau ca o ploaie neagră, ciuruind trupurile moi şi ţintuindu-le pe lespezile de gheaţă care pluteau pe mare.

Tangnost se întinse după halbă şi mai luă o înghiţitură, apoi îşi urmă povestea.

— Bătălia din Urmă n-a contenit, dezlănţuită, vreme de două zile şi două nopţi. Ziua dintâi nu fu urmată de niciun răsărit de soare. Norii negri scuipau fulgere. Tunetul bubuia şi duruia, grindina răpăia pe gheaţă. În zorii celei de-a doua zile, hoardele de goblini năpădiseră şanţurile şi meterezele exterioare şi, în beţia lor sângeroasă, ucideau orice fiinţă

vie. Magia se răspândise pretutindeni…

Quenelda tresări violent, lovindu-l pe Rădăcină. Mintea îi era plină de imagini îngrozitoare, strălucitor de limpezi. Vocea lui Tangnost nu se curmase, ci era înecată de zăngănitul cumplit al armelor şi de vaietele muribunzilor.

Armele se ridicau şi coborau, iar sunetul oţelului ce izbea oasele o făcea să tresară. Strigătele războinice ale goblinilor erau aproape omeneşti, dar felul în care îi străpungeau auzul, explodând apoi alb-fierbinte în spatele ochilor, nu avea nimic uman. Duhoarea lor de descompunere o sufoca. Exploziile luminau întunericul înăbuşitor dimprejurul ei, dând la iveală metereze uriaşe, turnuri care urcau în spirală, clădite din gheaţă albăstruie… Vrăjile explodau deasupra şi umpleau câmpul de bătălie, în mănunchiuri orbitoare de culori. Lacul de jos era ascuns vederii de ceaţa magiei, care se ridica încet în înaltul zidurilor citadelei.

Fulgere izbucneau în beznă şi gloate viermuitoare de goblini se căţărau pe meterezele ude de sânge, asemenea unor viermi colcăind pe un hoit. Mâini livide se ridicau spre ea; degetele pline de ventuze îi făceau pielea să se încrânceneze…

Scârbită, nu-şi putu opri un ţipăt.

— Quenelda?

Tangnost se opri, încruntat.

— Ce-i cu tine, fetiţo?

Întorcându-se către ea, Rădăcină întinse timid o mână, gata să o atingă pe a ei, iar palma lui se profila palidă peste umbrele lăsate de mantia fetei.

— Aaaah! urlă Quenelda, lovindu-l peste mână.

Apoi se petrecură mai multe lucruri în acelaşi timp.

Obloanele se deschiseră cu zgomot, iar vântul aprig năvăli în odaie. Rafale îngheţate cutreierau încăperea. Lumânările pâlpâiră şi se stinseră. Afară, dâra unui fulger se prelinse în jos, învăluindu-i pe toţi într-o lumină argintiu-albăstruie. Câţiva scutieri mai mici începură să ţipe. Odaia fu cuprinsă de haos.

Fata sări în picioare, dărâmându-şi scaunul şi azvârlindu-l

pe Rădăcină pe podea, cu o lovitură la cap.

— Quenelda?

Păşind peste piticul buimăcit de lovitură, Tangnost ajunse din doi paşi lângă fată, prinzând-o cu mâinile-i vânjoase. Ea tremura din toate încheieturile.

— Quenelda, o chemă el din nou pe nume cu blândeţe, astfel încât doar ea să-l audă. Uită-te la mine, fetiţo!

Dar gnomului i se tăie respiraţia când întâlni ochii de un auriu viu şi strălucitor. Iar pupilele ei nu erau rotunde, ci ovale… ovale, ca ale dragonilor. Apoi strălucirea din ele se risipi şi dispăru, privirea fetei îngrozite devenind iarăşi clară.

— T… Tangnost, gâfâi ea.

Gnomul se uită în jur, dar nu întâlni decât ochii înmărmuriţi ai lui Rădăcină, care se holba la el, nemişcat. Nimeni altcineva nu se uitase la el.

— Gata, băiete, îl linişti Tangnost, strângându-i umărul şi găsind puterea să-i zâmbească. N-ai de ce te-ngrijora.

Se întoarse apoi din nou spre Quenelda. Inima fetei bubuia nebuneşte în gât, iar ochii îi erau două găuri pline de întuneric. Văzuse de nenumărate ori privirea asta în bătălie: ochii sticloşi, tremurăturile. Era epuizarea luptei. Mâinile pe care le ţinea în ale lui erau sloi. Le frecă vajnic.

— Gata, fetiţo, gata, eşti la loc sigur.

— Cred că am adormit.

Quenelda părea buimacă.

— A fost doar un coşmar, doar un c-coşmar.

Tangnost încuviinţă tăcut. Nu era nici locul, nici timpul potrivit să vorbească despre asta.

— Flăcăi, strigă el, mai cu viaţă! Zăvorâţi obloanele şi aprindeţi lumânările. Găsiţi sfoară lângă vatră. Gata, potoliţi-vă! N-a fost decât o rafală zdravănă de vânt.

Încetul cu încetul, încăperea se linişti.

— Eşti rece, fătucă. Vino să te-ncălzeşti la foc.

Strângând mâna Queneldei într-a sa, Tangnost se aşeză în jilţul său înalt, apucându-se, cu gesturi căutate, să-şi îndestuleze pipa cu tutun proaspăt, şi o aprinse, dându-şi răgaz să se liniştească el însuşi şi să o supravegheze pe

odrasla contelui. Era prima oară – prima oară de la naşterea ei – când îi văzuse ochii astfel. Ochi ca aurul topit, lucind în beznă, aidoma celor ai îmblânzitorului Dragonilor din povestea lui. Iar fata le vorbea dragonilor… le şoptea în minte. Oare era cu putinţă să fie…? Fără îndoială, de când tatăl contelui îşi dăduse duhul, goblinii dăduseră năvală din ce în ce mai numeroşi…

— Deci, vorbi aspru mai-marele dragonilor, mulţumit că măcar glasul nu îl trăda. Unde rămăsesem?

— La Bătălia de pe Urmă, răspunse cineva.

— Aşa, la Bătălia de pe Urmă… tună piticul. În a treia zi, s-au luptat fără încetare să oprească hoardele goblinilor, dar până la urmă zidul de apărare dinăuntru a cedat. Sosi astfel şi a patra zi. Gheaţa era udă de sânge şi neagră de atâtea săgeţi şi suliţe înţepenite în ea. Hoiturile neînsufleţite ale goblinilor zăceau unele peste altele şi erau atât de numeroase, că ajungeau până la zidul interior. Renunţând să mai apere baricadele slăbite, supravieţuitorii s-au refugiat în turn, acolo unde erau adăpostiţi pruncii, răniţii şi bătrânii.

Noaptea furtunoasă se duse, iar cerul dimineţii era de un albastru de cristal. Pentru prima oară de când începuse lupta cerul era senin şi, în vreme ce soarele răsărea, goblinii s-au afundat în mare, dându-le apărătorilor răgaz. Răgaz să-şi oblojească rănile. Timp să urzească alte vrăji ocrotitoare.

Apoi… – Tangnost se opri, rânjind aprig. Douăsprezece chipuri nerăbdătoare se aplecară să-i soarbă şoaptele. – Apoi, în depărtare se stârni o furtună, un nor negru clocotitor, din care ţâşneau limbile fulgerelor.

Hoardele duşmanului se înveseliră, izbindu-şi armele de scuturi. Credeau că Citadela de Gheaţă era în sfârşit sortită pieirii, că victoria avea să fie de partea lor, iar întunericul avea să se lase pentru totdeauna. Apărătorii au fost cuprinşi de disperare şi s-au pregătit, resemnaţi, să lupte până la ultima suflare, pentru că dragonii încă nu le veniseră în ajutor.

Dar – ochii lui Tangnost sclipiră veseli – întunericul acela

nu era unul pe placul goblinilor… Norul se apropia cu repeziciune, părea să crească fără încetare, până când acoperi tot cerul. Nu era o furtună de rând. În ea erau ţesute toate culorile curcubeului. Era o furtună…

— O furtună de dragoni, şopti Quenelda.

Rădăcină se îndreptă de spate, cuprins de frisoane de încântare.

— O furtună de dragoni, îngână el cu ochii mari.

Gândul era înfricoşător. Îşi trase genunchii la gură.

Tangnost dădu din cap şi trase vajnic din pipă, suflând fuioare de fum dulceag.

— Întocmai, o furtună de dragoni, chemată de Fiul Stelei din Zori şi de cei şase fraţi ai săi. Erau zeci de mii de dragoni, alcătuind o oaste dincolo de orice închipuire, cum nu s-a mai văzut de atunci şi până astăzi. Erau de toate culorile şi de toate mărimile. Veniseră atât de mulţi, încât acopereau lumina soarelui, iar sunetul aripilor amuţea zgomotul tunetului.

S-au năpustit spre Vâlceaua Vrăjitorilor şi au început să nimicească goblinii care urlau, căutându-şi scăparea cât mai departe de săgeţile şi de suliţele lor. Din gâtlejurile lor suflau foc mai fierbinte decât cel al unui cuptor, un foc care ardea încet, în curând, însăşi gheaţa ardea.

Duhoarea leşurilor arse umplea văzduhul. Gheaţa se topi, iar ceaţa devenea tot mai groasă. Dragonii care nu puteau scuipa foc se năpusteau asupra duşmanilor, sfâşiindu-le capetele, ochii şi umerii cu pintenii lor şi rupându-i în bucăţi mădular cu mădular. Pe mulţi îi înşfăcau şi îi azvârleau din înaltul cerului, iar trupurile lor moi se zdrobeau de ziduri ca nişte coji de ouă.

Plini de o veselie nebună, apărătorii ieşiră din turnul lor şi atacară hoardele. Prinşi între ei şi dragoni, goblinii nu mai aveau scăpare. La apusul soarelui, bătălia se încheiase.

Tangnost se opri, iar glasul deveni iar cel cunoscut. Le zâmbi tuturor.

— Fiul Stelei din Zori a fost cel dintâi care a domnit pe tronul din os de dragon peste ceea ce aveau să fie Cele Şapte împărăţii ale Mării, iar urmaşii lui ne cârmuiesc şi

astăzi. În timpul îndelungatei sale domnii s-a clădit o fortăreaţă în Ostrovul Dragonilor, astfel încât cei mai buni şi mai mari din fiecare seminţie să lupte împreună împotriva duşmanului lor. Regimentul lui din Garda Dragonilor, numit Primul Născut, se află şi astăzi pe Ostrovul Dragonilor şi aici, la Domul Dragonilor, iar regimentele celor şase fraţi ai regelui păzesc şi astăzi hotarele împărăţiei noastre.

— Şi cum s-a sfârşit totul? întrebă Rădăcină.

— Într-o seară, când tânărul devenise bătrân, iar flacăra din priviri i se stinsese, lăsând în urmă doar o lucire de jăratic, cei şase dragoni au venit iar şi s-au aşezat pe metereze. Întunericul se lăsa; o stea străluci cu putere, apoi căzu în cerul nopţii, topindu-se în bezna ca de cerneală. A doua zi dimineaţa, nu mai era nici urmă din regele pe care oamenii de rând l-au numit…

Tangnost se opri, ştiind prea bine că toţi doreau să spună împreună cu el sfârşitul poveştii.

— Îmblânzitorul Dragonilor! strigară toţi într-un glas.

Gnomul dădu din cap.

— Chiar aşa. Regele numit Îmblânzitorul Dragonilor! Legenda ne spune cum în Cronicile Domului Dragonilor, care s-au pierdut de veacuri, se pomeneşte de o vreme plină de primejdii, când goblinii vor colcăi, marea va da în clocot, iar întunericul se va întoarce. Atunci se spune că se va naşte un alt Îmblânzitor de Dragoni, un copil care păşeşte în două lumi: cea a dragonilor şi cea a oamenilor.

— Şi… cum vom şti cine este acela? întrebă Rădăcină cu glas subţire, căscând ochii.

— Ei… făcu Tangnost, clătinându-şi capul. Ei, băiete… legenda nu spune. Dar când va veni timpul – şi gnomul dădu din cap ca pentru sine –, vom şti fără îndoială. Vom şti…

Capitolul 9
Noi nu glăsuim cu trădare

Adunarea Tainică a Breslei Vrăjitorilor era cuprinsă de zarvă. Şi nici nu era de mirare, îşi spuse Marele Maestru. Niciodată, de când îşi amintea el, nu primiseră veşti mai rele chiar acolo, în miezul puterii vrăjitoreşti. Unora le ajunsese la urechi vestea atacului asupra minelor de pucioasă, dar nimeni nu ştiuse nimic despre explozia care fusese cât pe-aci să-l ucidă pe conte, nici despre atacul asupra fortăreţei din Vâlceaua Urlătoare. Erau uluiţi la culme.

— Linişte! Linişte!

Ridicându-se din jilţul de stejar, păşind pe estrada înălţată din mijlocul sălii, Marele Maestru izbi în podea cu toiagul său de ceremonie dăltuit în os de dragon, în forma unui dragon de mare.

— Stăpâne conte – rosti el, înclinându-se ceremonios –, doreşti să ne arăţi dovezile...

În vocea lui se citea curiozitatea. Rufus păstrase tăinuite dovezile sale până în clipa când avea să vorbească în Adunare. Rareori se întâmpla să nu i se spună totul Marelui Maestru, iar asta îl nelinişte puţin.

Mai mult decât atât, un Negru Imperial, însoţit de vreo sută de Sfărâmători de Oase, apăruse pe suporturile de zbor ale Breslei cu mai puţin de un ceas înainte. Uluit, vrăjitorul era foarte curios să afle ce anume păzeau.

— Dovezi cum că goblinii se adună într-o singură oaste? întrebă Hugo, cu glasul plin de îndoială.

Încuviinţând din cap, fără să dea la iveală vreun semn de osteneală, contele aşteptă liniştit până când zgomotul glasurilor se stinse. Rana îi pulsa. Pielea i se încrâncena, amintindu-şi cum îl rănise goblinul din cauză că era slăbit, sfâşiindu-i cu dinţii armura ruptă.

Rufus DeWinter ceru apoi să intre un Sfărâmător de Oase îmbrăcat în armură de ceremonie. Acesta aducea nouă

colane sculptate în os, pentru ca Breasla să le poată cerceta. Vrăjitorii le luară plini de scârbă; unele atârnau de baghete sau de toiege, ca să nu fie nevoie să le atingă. Ştiau deja că acele colane erau făcute din oasele apărătorilor căzuţi în luptă şi luaţi drept trofeu.

— Cel puţin opt dintre cele treisprezece triburi ale goblinilor s-au adunat sub un singur comandant. Credem că îl cheamă Galtekerion şi e din tribul Ramark. Îngăduiţi-mi să vă arăt dovezile.

Obişnuit să le vorbească oştenilor în câmp deschis, contele Rufus îşi înălţa cu uşurinţă glasul până în cele mai îndepărtate colţuri ale sălii, în ciuda zgomotului.

— Aduceţi-l aici!

Oamenii lui săriră să-i îndeplinească porunca. Uşile sculptate se deschiseră cu zgomot şi doi Sfărâmători de Oase intrară, târând în încăpere o creatură însângerată, legată fedeleş, aducând a broască. Lăsa în urmă o dâră de bale, iar vederea ei fu întâmpinată cu strigăte de groază. Cei care se aflau mai aproape încercau să se îndepărteze de duhoarea de gunoi în putrefacţie, iar degetele mâinii stângi a Marelui Maestru, ascunsă sub mâneca lungă a robei de ceremonie, urziră în grabă simboluri şi rune de *ascundere* şi de *alungare.* În clipa când degetele îşi terminară treaba, creatura se întoarse să-l privească; ochii verzi de reptilă aveau pleoapele căzute, dar îşi îndepărtă privirea fără să dea vreun semn că l-ar fi recunoscut. Limba lungă şi lividă ţâşni afară neliniştită. Marele Maestru inspiră adânc, cutremurat.

Contele dădu din cap, interpretându-i greşit îngrijorarea.

— Sunt înspăimântători, Hugo, nu-i aşa?

Marele Maestru încuviinţă fără un cuvânt, cu chipul golit de sânge.

Contele Rufus zâmbi întunecat. Probabil, cei mai mulţi dintre aceşti cărturari învăţaţi, negustori bogaţi şi meşteşugari vedeau pentru prima oară chipul străvechiului duşman; doar oştenii căliţi în luptă nu tresăreau îngreţoşaţi. Duhoarea era cumplită. După ce îşi reveniră din uluire, membrii Breslei cercetară cu o curiozitate lacomă

prizonierul ce aducea cu o broască.

Goblinul era împestriţat cu maro şi cu verde, iar pielea palidă i se uscase şi se jupuia din pricina lipsei de apă din temniţă. Tatuaje tribale albastre îi acopereau trupul cu viţe şi desene îmbârligate în imagini complicate.

Comandantul Gărzii Dragonilor arătă cu degetul.

— Vedeţi coapsele musculoase şi picioarele uriaşe, cu membrane? Cu ajutorul lor, goblinii sar pe distanţe foarte mari ca să-şi încolţească prada. După cum ştiţi deja, sunt înotători vajnici, în elementul lor atât în apă, cât şi pe uscat, ceea ce îi face nişte duşmani greu de prins. Când îi vânăm, se ascund în lacuri... Pe timpul iernii se întorc în apele Arhipelagului de Apus ca să hiberneze. Sunt atât de numeroşi, încât pustiesc oceanele. Aşezările de pescari de pe coastă şi dinăuntrul ţinutului sunt atacate deseori; bărcile de pescuit se întorc goale, dacă se mai întorc.

— Şi galioanele noastre de asemenea, stăpâne conte, glăsui un alt negustor. Încă de la începutul primăverii, tot mai multe corăbii au fost prădate. Scheletele lor goale plutesc de izbelişte pe mare.

Toţi ochii se întoarseră către prizonier.

Armura de os alb a goblinului era spartă şi ruptă în locul unde îl izbise securea unui gnom, iar cămaşa de zale se înroşise de rugină. De pe vreo şase răni bandajate, feşe zdrenţuite musteau de bale verzi.

— Am prins creatura şi pe tovarăşii săi în timp ce se furişau în Vâlceaua Fără Sfârşit, la cinci mile depărtare de vechiul castel care zace în ruine de la ultimul război.

Marele Maestru clipi la auzul veştii, dar contele nu se uita la el.

— Se ospătaseră cu carne de dragon şi erau atât de ghiftuiţi, încât n-au putut fugi în lac. Ştiţi că de obicei nu luăm prizonieri, căci sunt creaturi înşelătoare, care ar ucide la primul prilej ce li s-ar ivi. Dar aveam nevoie de informaţii, aşa că ne-am hrănit dragonii de luptă cu goblini, unul câte unul, până când acesta s-a hotărât să vorbească. Iscoadele noastre şi-au dat seama că tatuajele lui aparţin tribului Chankit. Şi acestea – întreaga adunare se aplecă fascinată,

în vreme ce contele le arăta cele trei cercuri împletite –, goblinul se laudă că aceste tatuaje aparţin gărzii personale a comandantului Galtekerion. Au mai fost găsiţi trei goblini din alte trei triburi, care făceau parte din acelaşi grup. După cum spuneam, nu mai încape îndoială. Triburile s-au unit.

Strigăte de spaimă izbucniră, dar se curmară îndată ce contele îşi urmă vorba.

— Şi asta nu e tot, cel puţin aşa zice creatura. Mai sunt multe de adăugat. Spune-le, mugi contele.

— Printre voi… croncăni goblinul, cu scobitura din gât tresărind. Apă, croncăni iarăşi, iar cerceii de os şi oasele înfipte în nări zăngăniră. Vreau apă.

Bâiguielile lui guturale erau greu de înţeles, dar îi dădură totuşi o ploscă de apă. Făptura bău lacomă şi îşi turnă câţiva stropi pe cap ca să-şi umezească pielea uscată.

— Printre voi se află un trădător, sâsâi goblinul, iar limba îi fulgeră afară.

— Un trădător?

— De necrezut!

— Nu!

Izbucniră proteste aprige din toate părţile. Chiar dacă Breasla era divizată de păreri politice diferite şi de grupuri rivale, cu toţii se uniseră mereu împotriva ameninţării comune, a vechiului duşman.

— Nu, nu e cu putinţă, creatura asta minte ca să-şi scape pielea, strigă Marele Maestru. Noi nu glăsuim cu trădare! Sunt încredinţat că se grozăveşte. Încearcă să-şi scape viaţa nenorocită, semănând zâzania şi discordia între noi.

— Nu mint, sâsâi ameninţător spiriduşul. Trădătorul ne învaţă… cum sssă luptăm… ne dă arme… dragoni pe care ssssssă-i mâncăm… trădătorul ne va da dragoni ca sss…

Pe dată, Marele Maestru îşi coborî ochii ascunşi până atunci în spatele pleoapelor, întâlnindu-i pe cei ai goblinului.

— Minţi ca să-ţi scapi pielea scârboasă!

Îl scuipă, ştiind prea bine că gestul lui era o provocare, o insultă la adresa unui războinic, care nu avea să fie iertată. Îi întoarse apoi dinadins spatele, adresându-se întregii

încăperi.
— Domnilor…
Cu un gâlgâit plin de ură, goblinul sări atât de iute şi de sus, încât membrii adunării nici nu apucară să strige, apoi Marele Maestru căzu la pământ, iar toiagul de ceremonie îi zbură din mână.
Se zbătea să respire în vreme ce degetele puternice, acoperite de membrane, i se strângeau în jurul gâtului. Goblinul îl ţintuia la pământ cu toată greutatea lui; ventuzele de pe degete îl înţepau şi îi sfâşiau pielea. În urechi auzea tunete; puncte roşii îi dansau în faţa ochilor.
Contele Rufus îşi înălţă toiagul pe a cărui măciulie era sculptat un cap de dragon. Urmă un fulger tăcut care sclipi portocaliu în ochii Marelui Maestru; brusc, degetele răsfirate se înmuiară. Omul trase disperat aer în piept. Goblinul oftă şi ultima lui suflare îl învălui într-un nor otrăvit. Vrăjitorul se rostogoli, simţind gust de fiere în gât. Tuşea, icnea, străduindu-se să-şi desprindă din jurul gâtului degetele inerte.
Într-un sfârşit, o trupă de gnomi luă leşul de pe el. Cu un pocnet, ventuzele se desprinseră şovăielnic una câte una, iar trupul se rostogoli pe podea cu un plesnet umed. Marele Maestru strânse din dinţi ca să-şi uite durerea şi-şi dădu părul din ochi. Se ridică în genunchi, iar slujitorii îi ridicară pălăria şi toiagul de unde se rostogoliseră.
Trupul neînsufleţit al goblinului zăcea lângă el, fumegând pe dalele podelei. Membrii adunării se strânseseră în jurul lui, asemenea unor petale. Orbiţi de fulgerul Magiei de Luptă, mulţi clipeau ca bufniţele, fără să poată auzi sau vedea ceva.
O mână vânjoasă cuprinse umărul Marelui Maestru şi-l strânse compătimitor. Contele se aplecă şi îşi ridică uşor prietenul de la pământ.
— Iertare… Zâmbetul lui aprig mătură odaia. Nu era vreme de şovăit. Magia de Luptă lasă mizerie în urmă… îmi cer iertare pentru… dezordine…
Izbucniră râsete şovăielnice, în timp ce membrii adunării se aşezau înapoi în jilţuri, recăpătându-şi demnitatea. Cei

mai vârstnici fură însoţiţi până la locurile lor, unde membrii Asociaţiei Spiţerilor Iscusiţi le oblojiră rănile neînsemnate.

— M… mulţumesc, tuşi slab Marele Maestru, cu gâtlejul în flăcări. Îşi frecă pielea lividă a gâtului, colorată de cercuri roşii, îşi scutură balele de pe gulerul cămăşii.

Contele izbi cadavrul cu piciorul.

— Miros şi mai cumplit când sunt morţi.

Râsetele tremurate ale adunării mai alungară puţin din tensiunea care domnea printre ei.

Un servitor se apropie cu o cupă. Marele Maestru bău apa hulpav, ţinând cupa cu mâini tremurătoare.

— Nu mai contează, spuse contele, făcându-le un semn oamenilor săi. Luaţi-l de aici şi ardeţi-l!

Se întoarse către adunare, în vreme ce trupul inert şi încătuşat era târât afară.

— Domnilor, aţi auzit ce-a spus făptura. Cu toate că e de necrezut, vorbele lui sunt îngrijorătoare. Dacă goblinii ar ajunge să pună mâna pe armele noastre…

Marele Maestru se lăsă greoi în jilţ.

— N… nu putem să ne încredem în ei, stăpâne conte, rosti cu glas răguşit. E o nesocotinţă să plecăm urechea la astfel de vorbe. Cu siguranţă, şi-au însuşit armele prădate de pe corăbiile sau din caravanele pe care le-au împresurat.

— Fără îndoială, se învoi contele. Dar mai cred şi că s-au adunat sub acelaşi îndrumător. De când se ştie, triburile de goblini s-au tot luptat între ele. Înainte nu aveau nici urmă de organizare, doar se năpusteau orbeşte, nimicind totul în cale, lăsând în urmă ţinuturi pustiite. Aşa le-a fost mereu firea şi asta era slăbiciunea lor. Dar acum se pare că-şi adună forţele. S-au unit sub acelaşi conducător, cu o conştiinţă ce nu s-a mai pomenit niciodată la ei. Atacurile lor asupra aşezărilor noastre sunt acum coordonate, silindu-ne să ne împărţim puterile… Contele făcu o pauză. Uniţi, sunt şi mai ameninţători. Suntem puţini, iar ei, nenumăraţi.

— Stăpâne conte… vorbi Marele Maestru, spărgând tăcerea adunării uluite, Rufus, cum are de gând Garda Dragonilor să întâmpine această nouă ameninţare? Ce putem face?

— În scurtă vreme, zăpada va acoperi trecătorile din munţi, iar furtunile vor bântui multe luni drumurile corăbiilor. Gheaţa va năpădi până şi mările. Cum nu vor mai avea hrană, goblinii se vor întoarce la Arhipelagul de Apus ca să se cufunde în hibernare, altminteri vor muri de foame. Ca de obicei, ar trebui ca toate cele şapte regimente să rămână acasă pe timp de iarnă, pentru odihnă şi reînarmare. Dar anul acesta nu se va întâmpla aşa. Am de gând să ne aruncăm iarăşi în luptă la mijlocul iernii. La începutul primăverii, vom lovi drept în inima ţinuturilor goblinilor, atunci când triburile lor se înmulţesc. Le vom lovi adăpostul din Arhipelagul de Apus. O să năvălim chiar când se vor trezi din hibernare, când sunt înceţi şi fără vlagă. Comandantul lor trebuie să piară, iar împreună cu el şi alianţele între triburi, înainte să se poată înmulţi şi ataca în primăvara care vine.

— Arhipelagul de Apus? Dar cum, stăpâne conte?

— Lucrul cel mai greu va fi să dibuim insulele şi să ajungem la ele în toiul iernii. După cum ştiţi, ostroavele se deplasează pe curenţii reci din nordul îndepărtat; se ştie că pot ajunge şi la cinci sute de leghe de uscat, mult mai departe decât pot zbura cei mai mari dragoni ai noştri. Riscul e mare, dar măcar avem baza unei strategii. Am de gând să iau trei regimente complete, lăsând toate fortăreţele apărate de jumătate din trupe. Voi lua şi regimentul Primul Născut de pe Ostrovul Dragonilor şi din Domul Dragonilor, lăsând acolo doar garnizoanele. Avem nevoie să ne înarmăm din nou cât mai repede, să ne completăm proviziile şi să recrutăm ostaşi din clanurile de la miazănoapte. Ostrovul Dragonilor are nevoie de cheresteaua voastră şi de oameni care să repare corăbiile. Iar asta, domnilor, cade în slujba voastră.

— Stăpâne conte, încuviinţă Marele Maestru cu o plecăciune scurtă, Breasla îţi stă la dispoziţie.

Contele dădu din cap. Ştia că următoarea cerere îi va ului.

— În plus, avem trebuinţă de dragoni. Am pierdut mulţi în luptă; aproape o sută cincizeci şi şase au pierit în ultima

campanie de vară, iar mulţi sunt răniţi.

Adunarea încremenise. O sută cincizeci şi şase de dragoni pierduţi într-un singur an?

— Stăpâne conte, se bâlbâi, frângându-şi mâinile, un bărbat care purta pălăria ţuguiată, acoperită de solzi, a Breslei Crescătorilor de Dragoni, nu e cu putinţă să acoperim o asemenea pierdere. Crescătoriile noastre… pur şi simplu, nu e cu putinţă. Deja am dat cincizeci pentru Ostrovul Dragonilor anul acesta. Mai sunt dragoni tineri, poate zece…

— A, zâmbi contele mohorât, măcar aici am şi veşti bune.

Nerăbdătoare, adunarea se apleca spre el, dorindu-şi cu disperare să audă veşti mai bune.

— Mai-marele meu peste dragoni a izbutit să oblojească un Dinte Ascuţit care avea răni grave.

Întreaga adunare îşi pierdu răsuflarea. Marele Maestru făcu ochii mari. De ce nu auzise mai devreme de treaba asta? Trebuia să fie mai atent la ce se petrecea în ţinut.

Contele zâmbi observându-le uimirea şi privirile pline de respect.

— S-a vindecat şi e gata să se întoarcă la război. De acum înainte, dragonii de luptă răniţi vor fi trimişi să fie oblojiţi la Domul Dragonilor. Câţiva dintre cei care se îngrijesc de dragoni se vor întoarce acolo ca să îl ajute pe Tangnost Strânsoare de Urs. Sunt încredinţat că las această însărcinare în cele mai bune mâini. Voi pleca pe dată spre Ostrovul Dragonilor. Trebuie să pun la cale o campanie. Voi da Breslei mai multe amănunte atunci când voi putea. Domnilor, în ultimul rând, avem nevoie de pucioasă. Proviziile sunt pe sfârşite, mai ales că o mină a fost distrusă şi alte trei au fost atacate. Trecătorile din munţi sunt deja năpădite de zăpadă, aşa că minereul va trebui trimis pe mare. Ştiu că se apropie furtunile, dar avem mare trebuinţă de pucioasă.

Un membru bărbos al Breslei Negustorilor se ridică şovăielnic, cu ochii plecaţi.

— Îmi pare rău că trebuie să vă vestesc, dar am de spus ceva legat de ceea ce a fost rostit, anunţă omul, privind de

jur împrejur la chipurile îngrijorate. După cum a spus stăpânul conte, în minele de pucioasă au avut loc explozii, dar asta nu e tot. În ultima săptămână, şase galioane ce duceau minereu au fost prădate sau au dispărut. Stocurile noastre de pucioasă scad. Abia dacă avem destul ca să trecem de iarnă, darămite să mai dăm şi Gărzii Dragonilor pentru această campanie.

Capitolul 10
O zi lungă de muncă

— Hai, Rădăcină, tună Tangnost, doar n-ai ostenit deja! Eşti tânăr şi în putere!

Suflând din greu în urma gnomului, încercând să se ţină de pasul lui neobosit, piticuţul se întreba cum de putuse crede înainte că a fi ucenic era treabă anevoioasă. Mai-marele peste dragoni nu-i lăsase timp să plângă moartea tatălui său, nici măcar timp să gândească. Începuse îndată cu el un program de antrenament cumplit, care să îl pregătească pentru slujba de scutier al domniţei Quenelda. La capătul celei de-a doua săptămâni, Rădăcină era zdrobit de oboseală.

În fiecare dimineaţă, când toţi cei cu cap – adică până şi cocoşii din Domul Dragonilor – dormeau, Tangnost era în picioare. Ziua lui începea întotdeauna în cuiburile dragonilor şi ale grifonilor de luptă, împreună cu îngrijitorii lor. Câteodată, armurierul sau felcerul veneau şi ei, ca să discute despre rănile creaturilor sau despre problemele cu anumiţi dragoni şi să hotărască asupra a ceea ce aveau de făcut.

Trecând de la un cuib la altul, Tangnost îi explica deosebirile de bază dintre dragonii de luptă din Domul Dragonilor: Viperele, Vampirii, Viespile, Dinte Ascuţit şi Negrii Imperiali.

Îi descria caracteristicile fiecărui dragon şi rostul său în bătălie; explica pe îndelete că unii, ca Viperele Scuipătoare, aveau rămăşiţe de aripi, dar nu mai puteau zbura; că unii erau împlătoşaţi de la natură, în vreme ce alţii erau nevoiţi să poarte armură, asemenea oamenilor. Căznindu-se să-şi amintească totul, Rădăcină ajunse să deseneze dragonii de luptă, ca să îi poată ţine minte. Tangnost dădea aprobator din cap. Băiatul era priceput, fără îndoială – priceput la desen!

Apoi treceau pe la grajdurile hipogrifilor şi ale grifonilor

domestici, iar Rădăcină se relaxa, dar imediat devenea ţinta unui şir de întrebări.

— Şi acum… – Tangnost punea la încercare cunoştinţele de bază ale băiatului – un grifon este…?

Rădăcină inspira adânc.

— Un grifon e o încrucişare între un leu şi un vultur. Capul şi aripile îi sunt de vultur, dar corpul e de leu.

— De ce?

— Păi…

— De aceea, grifonii – mai bine zis, grifonii de luptă – sunt folosiţi mai ales pentru împresurarea armatelor de la sol. Şi un hipogrif?

Piticul scoase desenele din tolba micuţă pe care o purta la spate.

— Hipogriful e… o încrucişare între un vultur şi un cal. Are cap, aripi şi pinteni de vultur, iar corpul îi e de cal.

Tangnost încuviinţă din cap.

— Şi din această pricină, asemenea dragonilor, sunt adversari de temut în bătălie.

O dată la câteva zile, mergeau să vadă cum se simţea Două Înghiţituri; mai-marele dragonilor, împreună cu Quenelda, îi cercetau rănile, iar băiatul îi asista şovăielnic. Mulţumit că dragonul se vindeca pe zi ce trecea, Tangnost era din ce în ce mai încrezător că aveau să izbândească; ştia că dragonul avea să o scoată la capăt.

Săptămânile treceau, iar Tangnost şi piticuţul vizitau cuşca de antrenament, privind cum Două Înghiţituri era dus la plimbare de Quenelda, care îl alesese pe Quester să-i fie de ajutor în vreme ce gnomul îl instruia pe Rădăcină.

Aproape în fiecare zi făceau câte o vizită la spital, în secţia de chirurgie, unde Tangnost se sfătuia cu profesorul Salcie, chirurgul-şef al dragonilor în slujba contelui; acolo, Rădăcină îşi băga nasul prin toate, cercetând sticlele şi fiolele pline cu uleiuri şi paste, bucheţelele de tulpini, scoarţă de copac şi rădăcini. Pe urmă, după un prânz luat în grabă – sau şi mai rău, fără să ia prânzul –, se îndreptau către culoarele de duel sau către arenele de antrenament, unde Tangnost veghea asupra antrenamentelor de luptă şi

asupra exerciţiilor scutierilor de la Domul Dragonilor. Rădăcină îl urma, cărând după el un corn greu cu trei guri.

Câteodată, Tangnost îl lăsa în grija mai-marelui scutierilor, ca să primească învăţătură în legătură cu multele şi variatele frâie pentru dragoni, hipogrifi şi grifoni. Trebuia să înveţe cum se numeau părţile care alcătuiau harnaşamentele, cum să le cârpească şi să le cureţe, felurile în care erau înşeuaţi dragonii, hipogrifii şi grifonii. Începu să înveţe despre hrana lor, despre căldările uriaşe de cărbuni, ulei, pucioasă, ovăz şi iarbă-neagră, iar pentru carnivore, despre hălcile întregi de elani, vite, bizoni şi urşi.

Din vreme în vreme, când era copleşit de treburi, Tangnost îl lăsa pe Rădăcină pe mâna unor scutieri încercaţi şi de încredere, asemenea lui Quester, care îl învăţau despre deosebirile dintre erbivori şi carnivori, lămurindu-l că dragonii care suflau foc aveau nevoie de pucioasă şi aveau trei stomacuri, nu două, iar toţi aveau câte două inimi. Quester îl primise încă de la început cu braţele deschise şi cei doi deveniseră prieteni buni. Împărţeau un pat etajat în dormitorul scutierilor. Băiatul vesel şi cârn îl învăţa pe Rădăcină despre obiceiurile de la curtea regală.

— Cele Şapte împărăţii ale Mării sunt cârmuite de regină, cu ajutorul Breslei Vrăjitorilor, care i-au jurat credinţă. E ocrotită şi îndrumată de nobili şi de lorzi, iar cel mai mare dintre ei e contele Rufus DeWinter, comandantul Gărzii Dragonilor şi campion al reginei, precum tatăl său.

— Dar tatăl tău este şi el bogat şi vestit?

Quester zâmbi.

— Tata e un nobil de rang mai mic, iar eu nu sunt decât mezinul familiei.

— Adică ai aur şi palate?

— Nu, hohoti Quester. Abia dacă am destul argint ca să-mi cumpăr o armură veche şi un dragon bătrân şi crăcănat. Fiul cel mare moşteneşte toată averea şi pământurile tatălui. De asta mă aflu aici, la fel ca şi ceilalţi scutieri. Ca să învăţ să lupt, aşa încât să pot face parte din Garda Dragonilor, să dobândesc aur, faimă şi castele prin

propriile-mi puteri, pe câmpul de luptă.

— Dar d-de ce trebuie să învăţ eu toate astea? protestă Rădăcină. C-ce am eu de-a face cu nobilii şi cu domniţele?

— Ca scutier al domniţei Quenelda, o vei însoţi din când în când la curte, repetă Quester cu blândeţe. Aşa că trebuie să cunoşti rangurile şi să ştii care e locul tău la curte.

— Dar sunt un om de rând.

— Nu! făcu Quester, arzându-i una pe spinare. Nu, Rădăcină, prietene, nu mai eşti un om de rând. Acum eşti scutierul domniţei Quenelda şi egalul nostru!

— Dar nu vreau să-i fiu scutier!

Rădăcină părea amărât.

— Şi e limpede că nici ea nu mă vrea prin preajmă! A zis-o clar şi răspicat.

Şi nu era singura.

— Locul ăsta chiar că se face cocină de porci, glăsuise tare o voce când Rădăcină intrase pentru întâia oară în odăile scutierilor, purtând cu sine puţinele-i lucruri.

Rădăcină se mohorâse. Ştia cine vorbise, chiar şi fără să se uite; băiatul acela fusese plin de furie la auzul veştii că Rădăcină devenise scutier al Queneldei. Se numea Felix Delancy şi era fiul vistiernicului reginei, un şmecher arţăgos, plin de venin pentru că nu avea să moştenească nicicând titlurile tatălui său. Îşi descărca mânia pe capul bietului ucenic ori de câte ori putea. Profitor până în măduva oaselor, Felix exploata ghinioanele altora şi îşi însuşea succesele celorlalţi. Făcea orice, numai să fie observat şi lăudat de Tangnost.

— Adică, adăugă tărăgănat băietanul palid şi înfumurat, e destul de rău că li se permite celor de rând să devină ucenici, dar să ajungă şi scutieri… Unii pur şi simplu nu-şi cunosc vârful nasului.

Rânji batjocoritor când Rădăcină trecu pe lângă el. Disperat, gnomul îşi căută un pat cât mai departe de cel al lui Felix.

— N-o să reziste nici măcar o zi.

Glasul îl urmărea.

— Domniţa Quenelda o să-l mănânce de viu.

— Sau dacă nu ea, poate un dragon, comentă un tovarăş, spre râsul celorlalţi.

— Stai tu să dai ochii cu dragonul de lemn, îi strigă Felix. Atunci o să-ţi dai seama... că n-ai ce căuta în dormitorul scutierilor!

Rădăcină păşea mai departe, muşcându-şi buza de jos ca să nu tremure. Habar n-avea ce era dragonul de lemn, dar îi era limpede că nu avea să fie prea amuzant, cel puţin în ceea ce-l privea. De fiecare dată când ajungea la un pat liber, scutierii se adunau în jur, izgonindu-l de acolo.

— Vino aici, auzi deodată o voce liniştită. Ai loc aici, să dormi cu mine.

Rădăcină privi în jur şi zări chipul unui tânăr care îi zâmbea dintr-un pat de sus.

— Sunt Quester, îl întâmpină el, întinzându-i mâna. Te-am văzut cu Tangnost la arena de antrenamente. Vasăzică e adevărat? Sări jos şi ochii îi sclipiră. Ai fost numit scutier al domniţei Quenelda? Vei zbura cu *ea*, pe dragonul ei de luptă?

Piticul încuviinţă amărât. Quester fluieră.

— Încă nu ştiu dacă să te pizmuiesc sau să-ţi plâng de milă. Probabil că te pricepi de minune la dragoni.

— De ce? întrebă Rădăcină, cât pe ce să leşine, cu inima bubuindu-i în piept, vrând parcă să-şi ia tălpăşiţa.

— Păi se spune că poate întrece pe oricine în zbor şi că vrea să facă parte din Garda Dragonilor. De fapt, e destul de bună ca să intre în Academia de Luptă, dar e prea mică. Şi unde mai pui că e şi fată. E stânjenitor când scutierii nu pot ţine pasul cu ea. Are un talent înnăscut, la fel ca tatăl ei. A zburat cu el pe dragoni de luptă de la trei ani! Şi se mai zvoneşte că l-a ajutat pe Strânsoare de Urs să vindece un dragon de luptă...

— Aşa e.

Vocea lui Rădăcină tremură la amintirea acelor momente, îşi privi mâna arsă; era aproape vindecată. O îndoi.

— Am fost şi eu de faţă.

— Ce norocos eşti! Aş fi vrut să fi fost şi eu acolo! izbucni Quester plin de regret. Hai, îl chemă el apoi, auzindu-l pe Felix cum începea din nou să se plângă. Să mergem la masă şi să-i lăsăm să se smiorcăie.

Râsete sfidătoare răsunară în urma lor, în vreme ce ieşeau din încăpere.

— Nu-l băga în seamă, îl sfătui Quester. E invidios.

— Invidios? De ce?

Lui Rădăcină nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Quester îl scrută cu ochii albaştri ca gheaţa, ca să se încredinţeze că piticul nu-l lua în râs.

— Tu chiar nu pricepi, nu? Rădăcină, prietene, să fii scutierul domniţei Quenelda nu e o pedeapsă. E o răsplată care nu i se acordă decât celui mai promiţător scutier, şi încă doar o dată pe an. Dacă reuşeşti să rezişti, ai viitorul asigurat şi o să te umpli de bogăţii!

Şi, dându-i o scatoalcă prietenească pe spinare, intrară în uriaşa sală de mese, înţesată de Sfărâmători de Oase.

— Eu zic să ne cinstim cu nişte mied ca să-ţi sărbătorim norocul şi întoarcerea contelui acasă!

Capitolul 11
Diavolii lui Darcy

Soarele abia dacă străbătuse prin ceaţa dimineţii când Tangnost se grăbi către padocurile de afară, urmat de Quenelda. În urma lui venea nerăbdător Două Înghiţituri, păşind pe labele din spate, iar bucuria de a se afla afară, în aerul rece, se citea în flăcările roşii care-i şerpuiau în jurul botului înălţat în văzduh.

Aveau să afle dacă era în stare să zboare din nou. Mai erau doar cinci săptămâni până la turnirul regal şi Quenelda îşi dorea din toată inima să se avânte spre cer pe dragonul ei de luptă. Avea să fie atracţia turnirului şi subiectul de discuţie al întregii curţi! Batjocura zeflemitoare a domniţelor de la curte avea să fie curmată, iar ea avea să se mai apropie cu un pas de visul ei: să ajungă pe Ostrovul Dragonilor. Încercă să-şi potolească bătăile inimii, întrebându-se dacă avea destul timp ca să-l instruiască pe Rădăcină.

Dragonul se vindeca repede. În urmă cu două săptămâni i se scosese ghipsul, iar ultimul solz îi fusese transplantat cu doar cinci zile în urmă. Pe măsură ce fiecare solz prindea rădăcini şi se întărea, culoarea i se schimba în galben, portocaliu aprins sau roşu, potrivindu-se cu nuanţa firească a pielii.

În fiecare dimineaţă, Quenelda îi ajutase pe instructorul-şef şi pe scutierii acestuia; dragonul exersa din ce în ce mai mult şi mai din greu cu aripile, ca să şi le întărească şi ca să-şi recapete puterea şi supleţea cozii. Quenelda era uimită de câte învăţase în ultima vreme, uimită de cât de puţin ştiuse până atunci. În fiecare după-amiază mergea la lecţii împreună cu scutierii de rang, aducându-l adesea cu ea pe dragonul Dinte Ascuţit, care era mereu în centrul atenţiei. Apoi, pe când o altă săptămână se apropia de sfârşit şi gerul timpuriu îngheţa şanţurile, instructorul-şef rostise cuvintele magice:

— Nu ne mai rămâne nimic de făcut, domniţă. Îi voi da de veste mai-marelui peste dragoni.

În ultimele zile, ocupându-se mai ales de solzii transplantaţi, Quenelda lustruise solzii lui Două Înghiţituri până când braţele îi ajunseseră tot o durere, iar solzii dragonului se făcuseră ca oglinda. Îi supraveghease hrana cu grijă, alegând doar cele mai bune bucăţi de elan şi de urs şi pucioasa cea mai fină, împreună cu ovăz şi melasă, care să-i refacă puterile şi să poată sufla foc mai departe decât orice alt dragon. Acum totul depindea de el.

În văzduh, câţiva Dinţi Ascuţiţi cu şaua pe ei săgetau prin aer deasupra padocurilor, în timp ce dragonii mai tineri erau plimbaţi la pas. În curând aveau să-şi lepede pielea şi să le crească un strat nou de solzi, tari ca diamantul. Apoi, adulţi împlătoşaţi pe de-a-ntregul, vor fi gata pentru antrenamentele de luptă din Ostrovul Dragonilor.

Scutierii mai vârstnici îi făcură loc Queneldei, şuşotind însufleţiţi între ei, zâmbindu-i încurajator şi punându-i câte o mână prieteneşte pe umăr. Câţiva izbucniseră în urale. Faptul că îi acceptau tot mai mult pe ea şi pe dragonul ei îi sporea încrederea în sine.

Îl privi cu mândrie pe Două Înghiţituri. Dragonul era rezultatul a veacuri de zămislire. Într-o zi, avea să fie ales pentru prăsilă, dar încă nu-i venise vremea. Deocamdată era un dragon de luptă, dragonul *ei* de luptă! Nu avea nicio urmă de îndoială. Avea să zboare cu el în turnirul de iarnă, cu orice preţ... cu *orice* preţ, îşi spuse ea, aruncându-i o căutătură încruntată lui Rădăcină, care se ghemuise lângă Tangnost.

— Scoate-i capişonul, fetiţo, îi ceru gnomul, amărându-se la vederea privirii ei duşmănoase şi a nefericirii piticului.

Se întreba dacă nu cumva greşise când i-l dăduse drept scutier.

Dar Quenelda zâmbea acum cu gura până la urechi; îl uitase pe Rădăcină. Cu inima bubuind, întinse mâna şi deznodă capişonul de piele. Oare i se vindecase coada? Oare era destul de întremat ca să poată zbura cu ea în spate? Se îndepărtă şi dădu semnalul.

Zboară pentru mine, Două Înghiţituri Şi-Ai Dispărut!

Încordându-şi muşchii picioarelor din spate, dragonul de luptă sări cale de cincisprezece picioare în văzduh şi îşi luă zborul dând din aripile cioturoase…

Nimeni nu dădu mare atenţie celor trei hipogrifi minunaţi care trecură ca vântul, aterizând în faţa Domului Dragonilor; penele lor lucioase străluceau albastre, galbene şi roşii, iar clonţurile lustruite sclipeau. Asemenea harnaşamentelor, tecile pintenilor erau gravate şi încrustate cu argint şi pietre semipreţioase. În urma lor, prinse de şei, fluturau stindarde purtând însemnele heraldice ale nobilelor case cărora le aparţineau.

Trei tineri înveşmântaţi în straie de călătorie în culori asortate cu penajul bidiviilor descălecară plini de graţie, aruncând pajilor frâiele. Îşi spuneau Diavolii lui Darcy, luându-şi numele după fratele mai mare al Queneldei; erau mândri de faima pe care o dobândiseră în urma nenumăratelor curse, a beţiilor şi a purtărilor scandaloase, care iscaseră nenumărate certuri între tată şi fiu. În acea zi era aniversarea lui Darcy. Obţinuse o permisie de la Cavaleria Regală (al doilea regiment al unicornilor) şi mergea împreună cu prietenii săi la cursele de hipogrifi care aveau loc la castelul din Auchterness, la două zile depărtare de Vâlceaua Vrăjitorilor, către nord-est.

— Ce părere ai?

Un tânăr foarte chipeş se îndreptă agale spre treptele ce duceau la Domul Dragonilor. Înalt şi subţire, Darcy purta tunica din piele pentru curse, asortată cu ochii lui de un verde ca de smarald. Un suport de baghete magice cu plăsele de aur şi bătut în smaralde îi atârna la brâu, într-o parte. La vederea lui izbucniră strigăte de încântare şi fluierături admirative.

— Bravo, Darcy!

— Veşminte de curse mâna-ntâi! Clar că meriţi tot ce-i mai bun, Darcy!

Prietenii se strânseră în jurul lui, plini de admiraţie.

— Veşmine profesioniste de curse în culorile mele! se

grozăvi Darcy. Cu armură integrată şi suport pentru baghete… făcu el o piruetă, cu braţele ridicate, ia uitaţi-vă! Suport pentru spate cu densitate dublă şi ştanţat…

— Apărători înăsprite pentru umeri, coapse şi coate! îl întrerupse pizmuitor Guy Debessert.

Guy purta veşmintele de curse de anul trecut, în culoarea familiei Debessert, albastru-închis.

— Şi o vrajă de rangul al cincilea ţesută în armură.

— Ia priviţi coiful, suflă Rupert Grime, urmărind desenul măiestrit al dragonului ce scuipa foc şi aripile întinse care i se mişcau sub mâini. Un model Grifon şi Gamblepiece! Făcut la comandă. Eu am aşteptat unul vreme de cinci luni.

— Are miez de titan şi o vizieră largă de curse.

Darcy era încântat de reacţia lor.

— E uşor ca un fulg şi întărit cu vrăji împotriva impactului!

— Ca şi pintenii!

Rupert se aplecă să privească cumpliţii pinteni pentru dragoni, împodobiţi cu ţepi de doisprezece centimetri.

— Se zvoneşte că Breasla Curselor are de gând să le scoată în afara legii.

— Pinteni de dragon? rânji Simon Woodville. Să însemne asta că ai obţinut în sfârşit propriul dragon, Darcy? Era şi timpul!

— Da.

Darcy zâmbi, încântat că semnificaţia lor fusese observată, însă trebuia să şi-i scoată ca să poată încăleca hipogriful.

— Dragonul meu, nu vreunul dintre cei ai tatei. O să vi-l arăt. Însuşi Marele Maestru mi-a dat unul pursânge din grajdurile lui în dar, se lăudă tânărul. E…

— Un dragon?

Cu toate că era mai tânăr cu un an decât Darcy, Guy era mai înalt decât el şi îşi purta părul lung împletit în cosiţe de războinic de o parte şi de alta a chipului frumos, după felul celor din Garda Dragonilor. Voia să intre în Academia de Luptă în toamna următoare, când urma să împlinească şaptesprezece ani, după ce avea să treacă prin ceremonia

de învestire.

— Poţi să zbori pe un dragon? îl provocă el. Dar credeam că tatăl tău ţi-a interzis să călăreşti altceva decât grifoni şi hipogrifi după ce ai omorât…

Se opri brusc, dându-şi seama ce spunea, dar cuvintele îi ieşiseră deja pe gură.

— După ce Lumină de Lună pe Munte a murit la cursele din iarnă…

— Tata nu e aici! ţipă Darcy, mânios că i se amintise de prostia făcută. Iar dragonul ăsta nu e al lui, e-al meu!

Umilirea pe care o îndurase în acea zi, umilinţa de fi pierdut cupa întrecerii pentru că luase mult-îndrăgita dragoniţă a tatălui său fără învoirea lui îi era încă vie în amintire. Orice ar fi făcut, părintele său nu îl aproba niciodată! Doar câştigase cursa, nu? Ce conta că dragonul ăla murise apoi de oboseală şi din cauza hemoragiilor? La urma urmei, nu era decât un animal prost. Tot ce contează e să câştigi, la fel ca într-o bătălie! Nu e deloc important cu ce preţ câştigi.

În timp ce prefira în minte aceste gânduri, chipul lui Darcy se schimonosi hidos. Chiar plecat la război, tatăl lui tot reuşea să-i strice socotelile, îşi spuse băiatul.

— Într-o zi n-o să se mai întoarcă. Buza i se arcui răutăcios. Mai devreme sau mai târziu, n-o să se mai întoarcă. Şi atunci eu voi fi contele Darcy DeWinter şi voi putea face tot ce vreau. Aş putea să zbor şi pe un dragon de luptă, dacă asta mi-ar fi voia.

— Un dragon de luptă? îl îngână Simon neîncrezător. Nu prea cred, Darcy! Nimeni nu poate să zboare pur şi simplu pe o măgăoaie din alea! Abia după şase luni de antrenamente la Academie te lasă să te apropii de un dragon, darămite să mai şi zbori cu aşa ceva. Sunt ucigaşi! Nu te-ai descurca. Rămâi mai bine la unicorni, îl sfătui, batjocoritor. Lasă dragonii de luptă în seama Gărzii Dragonilor!

Asta fusese ultima picătură. Agitat şi furios, Darcy se repezi să răspundă la provocare. Simon, prietenul său, luase de multe ori în râs hotărârea lui de a rămâne în

rândurile Cavaleriei mai degrabă decât să intre în Garda Dragonilor. Simon începea să semene cu tatăl lui.

— Aş putea, dacă aş vrea, izbucni Darcy.

Uitase de noul dragon. Dar minciuna lui sfruntată îi dădea idei.

— Însă astăzi o să iau un grifon de luptă.

— Atunci, haide! rânji Guy. Hai să luăm unul şi s-o ştergem. Am auzit că Reginald participă la curse cu noul lui animal. Ai putea să concurezi cu grifonul împotriva lui. Aşa vom vedea cine şi-a dresat mai bine dobitocul.

Se îndreptară către grajdurile grifonilor de luptă, pe drumul cu trei piste. Înaintea lor, câţiva Sfărâmători de Oase mergeau către padocuri, iar în glasurile lor groase se ghicea nerăbdarea. Darcy nu se obosise să înveţe limba gnomilor, deci nu ştia ce grăiau.

— Uite… ia priveşte la Dintele Ascuţit de colo!

— Şi ce? ridică Darcy din umeri. Ăştia antrenează dragoni de luptă. Poţi vedea asta adesea pe aici, adăugă el nepăsător.

— Dar e un Dinte Ascuţit! Poate fi chiar cel pe care l-a vindecat Tangnost.

Deodată, Guy deveni foarte curios. Îşi înclină capul, trăgând cu urechea la discuţia gnomilor. Cunoştea un pic limba lor complicată.

— Nu, tăgădui Darcy, întrebându-l de unde auzise Guy basmele astea. Nu pare deloc rănit. Nu poate fi dragonul ăla.

— Ba da, ar putea fi! îl întrerupse Guy, ridicând o mână ca să-l reducă la tăcere, apoi ascultă în continuare. Cred că e acelaşi. Gnomii vorbesc despre „dragonul vătămat”. De ce s-ar uita într-acolo Sfărâmătorii de Oase? Probabil pentru că ştiu că e dragonul ăla! Hai să ne uităm şi noi!

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, Guy se întoarse către arenă, urmat de Rupert şi de Simon. Ursuz, Darcy li se alătură. Tinerii se amestecară în mulţimea care se adunase la padoc, în vreme ce dragonul de luptă se lăsă la pământ în faţa Queneldei. Ajunse lângă ea din două salturi, iar greutatea lui lăsă o urmă adâncă în pământul îngheţat.

Închizându-şi aripile, îşi coborî capul ca să o alinte şi căută cu limba tabletele de miere.

Quenelda îl împinse într-o parte, roşind. Vicleşugul îi fusese dat în vileag. Îşi răzgâiase dragonul, iar Tangnost nu avea să fie deloc încântat de noua slăbiciune pentru dulciuri a Dintelui Ascuţit.

— *Nu! Nu în faţa lui Un Ochi! N-are să-i fie pe plac…*

— Uite-l! arătă Simon cu degetul, chinuindu-se să vadă cei doi Negri Imperiali tineri, priponiţi în apropiere.

Silueta vânjoasă, cu umeri largi, a gnomului putea fi recunoscută chiar şi când nu purta securea dublă atârnată la spate.

— Ăla e sigur Strânsoare de Urs, glăsui Simon plin de respect. Gnomul ăsta e de-a dreptul o legendă printre Sfărâmătorii de Oase! Lângă el sunt câţiva îngrijitori de cuiburi şi scutieri… Se opri brusc. Nu… Nu se poate…

Pe când Quenelda se întorcea cu faţa spre ei, în glasul băiatului se citea neîncrederea.

— Cea de lângă el e sora ta, Darcy? În pantaloni şi cizme de zbor albastre, cu catarame?

Se holbă la mica adunare.

— Ea e! Vasăzică încă se mai îmbracă în haine băieţeşti! Credeam că a venit vremea să se îmbrace în satin şi în dantelă, precum celelalte domniţe de la curte, remarcă el, zâmbind afectuos şi clătinând din cap.

— Soră-mea n-are în cap decât veşminte, diete şi băieţi. Nici prin cap nu i-ar trece să se apropie de un dragon, darămite de un dragon de luptă!

O privi pe Quenelda.

— E şi ea în arenă, lângă dragon! Deci – şi Guy se întoarse întrebător către Darcy – e adevărat că l-a ajutat pe Tangnost să oblojească un dragon rănit în luptă? Nu mi-a venit să cred una ca asta până acum. Nimeni, nici măcar în Ostrovul Dragonilor, n-a mai reuşit aşa ceva. Şi am mai auzit că zboară singură pe dragoni!

Chipul lui Darcy se înnegrise de pizmă şi de furie. Lumea nu vorbea decât de tatăl său ori de Tangnost şi de Sfărâmătorii de Oase, iar acum începea să audă

pomenindu-se din ce în ce mai des numele Queneldei. Vasăzică putea zbura cu dragonii la unsprezece ani; la vârsta asta, ea îşi putea primi prima baghetă magică, în vreme ce el nu reuşise decât anul trecut. Şi ce dacă?

— Dragonii din Dom sunt cel mai bine dresaţi din lume, replică el, ridicând nepăsător din umeri. Asta-i tot. Oricine poate să-i călărească!

Şi toate astea numai pentru că nu voia să moară hăcuit de vreun goblin, se gândi el înveninat, uitându-se la Dintele Ascuţit care îşi lua din nou zborul. Nimănui nu-i păsa că el, Darcy, era un spadasin desăvârşit sau că putea să stăpânească un unicorn arţăgos. Lumea se aştepta ca fiii să le calce taţilor pe urme. Se cutremură. Străvechile armuri negre, îndoite şi despicate, aliniate pe culoarele nesfârşite ale Domului, dovedeau cu vârf şi îndesat că strămoşii lui rareori muriseră de moarte bună.

De când îşi amintea, toţi se aşteptaseră ca moştenitorul Domului Dragonilor să fie strălucit în tot ce făcea, după cum se aşteptau şi ca el să intre în Garda Dragonilor, aidoma vestitului său tată. Dar el nu-şi dorise niciodată asta.

— E minunat!... Simon rămăsese cu gura căscată. N-am mai văzut niciodată un Dinte Ascuţit atât de mare. Mi-am dorit să zbor pe un asemenea dragon încă de când eram de-o şchioapă. Mă-ntreb dacă Tangnost m-ar lăsa...

— Uitaţi-vă! îi tăie vorba Guy, uimit să o vadă pe Quenelda ieşind în faţă. De lângă fată izbucni chemarea tremurată a unui corn, din ce în ce mai puternică. Priveşte! Sora ta struneşte dragonul de luptă! Iar mai-marii ascultă de ea!

— Nu fi caraghios, se strâmbă Darcy, văzând că micul grup se apropie de sora lui, vrând să o felicite. Nu se poate. Ce mare lucru ar putea şti o mucoasă de unsprezece ani, ca să merite să fie ascultată? Habar n-are despre antrenamentul tactic. Probabil că doar se uită. Tangnost sau unul dintre mai-marii cuiburilor controlează Dintele Ascuţit. N-o luaţi în seamă...

Însă, dintr-odată, îşi dădu seama că el era cel neluat în

seamă. Toate capetele se îndreptau spre cer. Şovăitor, urmări privirea prietenilor săi, simţind a nu ştiu câta oară bine cunoscuta ameţeală. Dragonul nu era decât un punct negru pe fundalul cerului strălucitor… întinse o mână ca să se sprijine de ceva.

— Stăpâne Darcy! exclamă vocea încântată a unui bărbat. Stăpâne…

Soldatul îl înşfăcă de umăr, rânjindu-i larg cu gura ştirbă, dinspre care venea un damf de bere stătută şi de usturoi.

— Acela-i Dintele Ascuţit vătămat, de care am auzit atâtea? Iacătă-l că zboară iar! Tocma' dragonul de luptă al părintelui dumitale!

Darcy tresări, scuturându-se, şi abia atunci îşi dădu seama că lângă ei se găsea un grup de ostaşi. O mulţime de Sfărâmători de Oase lăsaţi la odihnă se îndreptau spre zidurile îndepărtate ale padocului, iar graiul lor gutural se auzea limpede în vreme ce arătau spre cer, strigându-le tovarăşilor să se grăbească. O patrulă de Dinţi Ascuţiţi aterizase în apropiere; ostaşii obosiţi se sprijineau de oblâncuri, uitându-se la Două Înghiţituri. Unul dintre dragoni îşi înălţă capul, iar harnaşamentele îi zdrăngăniră când îşi trimise salutul din zbor: *Eeaaawaaaakl*

Quenelda strigă iar, urmată de cornul lui Rădăcină. Dragonul se înălţa tot mai sus, în cercuri. Zeci de ocheane se îndreptară spre cer. Înainte de a-şi strânge aripile, dragonul rămase o clipă în aer, nemişcat.

Mulţimea îşi ţinu răsuflarea. Nimeni nu se clintea.

— Mortul! Se auzi vocea chiţăită a lui Simon, preschimbată imediat într-o tuse stânjenită. Mortul! Repetă apoi el mai gros, imitându-i pe bărbaţii în armură din jurul lui, care îşi ridicaseră armele şi izbucniseră în urale răguşite.

Quenelda privi în sus şi-şi văzu dragonul căzând ca un meteor în flăcări. Jerbe roşii de foc îl înconjurau asemenea unei aure. Se năpustea spre pământ, bucuros că zboară iar în Cerul Liber. Dragonul de luptă şi stăpâna lui se grozăveau acum, alegând una dintre cele mai grele manevre ale Gărzii Dragonilor: Mortul.

În sufletul fetei, mândria se lupta cu îndoiala; adrenalina îi inunda sângele, înmuindu-i picioarele. *Nu cumva l-am zorit prea mult? Dacă se răneşte iarăşi?* Gloata o încurajase să fie îndrăzneaţă. Se bâţâia agitată dintr-o parte în alta, iar cataramele cizmelor zăngăneau.

— Două Înghiţituri… începu să-şi strige dragonul, dar se opri, şovăind.

Oare îi auzea gândurile în vreme ce se prăvălea prin aerul care urla, iar pământul se năpustea spre el? Dar dacă îi distrăgea atenţia într-o clipă importantă? Ce-ar fi trebuit să facă? Cuprinsă brusc de vinovăţie, îşi muşcă buza, dându-şi seama cât de puţine ştia despre purtarea dragonilor în bătălie.

Tangnost îşi ridică braţul fără un cuvânt şi îi făcu un semn aprobator din cap. Quenelda oftă uşurată. Dacă mai-marele peste dragoni era mulţumit, atunci n-avea de ce să-şi facă griji.

— Acum, mormăi gnomul.

Acum! şopti Quenelda cu înflăcărare.

Vorbele ei fură urmate de pocnetul tendoanelor aripilor care se întindeau. În ultima clipă, dragonul îşi roti partea din spate a trupului şi îşi întinse aripile, încetinind. Dar era de ajuns?

Mulţimea scoase un strigăt. Aproape turtit, cu burta la doar câţiva centimetri de pământ, dragonul se prăvăli înainte dintr-o singură mişcare a cozii oblojite. Aterizând cu aripile întinse pentru echilibru, sări în zigzag prin arena de antrenament, gonind printre stâlpii de lemn, ocolind obstacolele cu labele din spate, fumegând şi aprinzând în cale zeci de momâi umplute cu paie.

Rădăcină încremenise de spaimă văzând creatura care se apropia de el ca o furtună. Apoi, fapt de necrezut, sărind pe labele puternice, dragonul făcu un salt, cu ghearele şi pintenii răsfiraţi, zdrobind trei momâi şi incendiind alte patru. Printre padocuri se stârnise o pală de vânt înfocat, iar fumul roşu se învolbura când dragonul se năpustea încoace şi încolo, lăsând în urmă o coadă de foc, asemenea unei comete. În cele din urmă se opri, alunecând la câţiva

centimetri de zidul arenei; ghearele uriaşe din spate scormoneau pământul, aruncând spre bănci bucăţi de ţărână şi o mulţime de pietricele.

Tangnost, Quenelda şi unii dintre scutierii mai încercaţi îşi feriră capetele de pietrele care zburau deasupra, lovind cu zgomot cornul triplu şi smulgându-i lui Rădăcină un ţipăt de spaimă. Băiatul se prăvăli la pământ, livid şi tremurând, apoi vomită fără veste în deschizătura cornului. Din fericire, nimeni nu-l observă.

Mulţimea de la padocuri izbucni în urale. Un paj fu trimis în odaia harnaşamentelor: Quenelda se pregătea să încalece.

— Manevra Mortului, urmată de Arzător şi de Spintecare cu Răsucire Dublă! tuşi Guy, trăgând fum pe nări.

Ca toţi tinerii, Diavolii lui Darcy erau foarte interesaţi de isprăvile celor din Garda Dragonilor, iar manevrele lor legendare erau mereu subiect de discuţie la curse şi la curte.

— Uimitor! şopti Rupert făcând ochii mari, căci nu se aflase niciodată atât de aproape de un dragon.

Uitând unde se afla, Simon coborî de pe zidul padocului, fluierând şi bătând cu palma în coif în semn de aprobare. În urma lui veneau Rupert şi Darcy, al cărui chip era schimonosit de invidie.

— Veniţi înapoi! le suflă Guy. Afară din padoc! Ăia sunt dragoni de luptă!

— Sunt doar nişte pui, se răţoi Darcy la el, păşind pe urmele celorlalţi. Ce, ţi-e frică?

— Darcy…

La vederea tânărului, Tangnost se încruntă exasperat. O fi fost Darcy fiul contelui, dar el şi răzgâiaţii lui prieteni de viţă nobilă nu ştiau o iotă despre dragoni, război şi cavaleri. Erau neascultători, leneşi şi neglijenţi, trăsături periculoase atunci când eşti în preajma dragonilor şi aproape sigur fatale când ai de-a face cu dragoni de luptă. În curând, cineva avea să moară din cauza lor. Oare nu ştiau că puii nedresaţi erau cât se poate de primejdioşi? Oricine ştia prea bine că li se puneau capişoane roşii în semn de

avertizare.

Anul trecut, contele îi interzisese fiului său să mai calce prin padocuri, până când Tangnost avea să fie încredinţat că îi mai venise mintea ia cap. Iar acum, el şi prietenii lui se căţăraseră pe zidul îndepărtat al arenei şi nimeriseră periculos de aproape de locul unde erau priponiţi cei doi dragoni tineri – Primejdios şi Ucigaş şi Porneşte în Ruine Fumegânde. Deşi aveau ochii acoperiţi, dragonii puteau ucide cu uşurinţă folosindu-se doar de mirosul şi de auzul lor ascuţit.

— Oare n-au pic de minte? mârâi Tangnost.

— Trimit un scutier să-i prevină.

Clătinându-şi capul a mirare, Barbă Cenuşie, stăpâna cuiburilor, se întoarse către unul dintre scutierii ei călare, al cărui Dinte Ascuţit lingea părul Queneldei, nădăjduind să primească bomboanele de miere ascunse în buzunarele ei.

— Darmeed, rogu-te, du-te întins acolo şi spune-le tinerilor domni să se îndepărteze de zid, înainte să fie răniţi.

— Da, doamnă!

Dragonul şi călăreţul ţâşniră, cu salturi mari.

Deodată, Tangnost îşi dădu seama că Rădăcină nu era lângă el.

— Of, băiete…

Îl căută din priviri până când îl găsi. Băiatul era livid şi se sprijinea de zidul de piatră, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă şi pe gât.

— Du-te să-ţi clăteşti gura, îl îndemnă blând. Cred că ar trebui să speli şi cornul triplu. De patru sute de ani, de când a fost făurit, a trecut el prin altele şi mai rele, iar tu vei face la fel! Pe urmă du-te şi răneşte cuiburile. Ai suflat destul pe ziua de azi.

Rădăcină o zbughi recunoscător.

Ca pentru a întări vorbele mai-marelui peste dragoni, gâtul lui Primejdios şi Ucigaş se undui într-o parte. Clopoţeii cusuţi de gluga de piele roşie scoaseră un clinchet prevestitor de rău, iar fălcile creaturii iritate clămpăniră. Suflarea fierbinte a dragonului îi copleşi pe Darcy şi pe prietenii săi, făcându-i să o ia la sănătoasa fără pic de

ruşine, sărind peste zid. Rafala puturoasă îi acoperi de salivă; bucăţi de carne crudă şi de oase îi loviră în faţă; din părul fiului contelui se iţea un fir de fum. Soldaţii din jur se prăpădeau de râs, căci neghiobia băieţilor era limpede. Darcy părea gata să-şi iasă din fire cu totul.

— Câh!

Îngreţoşat, Rupert îşi scutură o bucăţică subţire de carne de pe pantaloni; părea să fie un maţ.

— Am scăpat ca prin urechile acului!

— Ţi-am spus eu! făcu Guy, privind sfidător chipul roşu ca sfecla al lui Darcy. Nu trebuie să te apropii de ei înainte să fie dresaţi. Altfel, te pot muşca…

Se întrerupse însă brusc, întrucât altceva îi atrăsese atenţia.

Quenelda se îndreptase către dragonul ei de luptă, ridicându-se pe vârfuri ca să-l scarpine în spatele urechilor ascuţite, iar tinerii rămăseseră tăcuţi privind-o.

— Soră-ta chiar se pricepe la dragoni, zise Guy, căzut pe gânduri.

Dându-şi seama că Darcy îl ţintuia cu ochi aprigi, Rupert închise gura şi încercă să-şi ascundă admiraţia. Fratele râse:

— E doar o fată! Ia uitaţi-vă la ea, înţolită în hainele alea rufoase, cu părul încâlcit. E de râsul curţii, o pată pe numele familiei. Nicio domniţă nu vrea să fie văzută în compania ei. Duhneşte a…

Simon nu-l asculta.

— Mă-ntreb dacă-i adevărat…

— Ce? se răsti Darcy, furios că fusese întrerupt.

— Zvonul că vrea să ajungă şi ea în Ostrovul Dragonilor.

— În Ostrovul Dragonilor? O fată? râse Darcy dispreţuitor. Uitaţi de ea! Haideţi!

Şi ieşi din arenă ca o vijelie, îndreptându-se către cuiburile dragonilor de luptă. O să le-arate că şi el poate să mânuiască animalele de luptă!

Trecând pe lângă creaturile uriaşe, Darcy se opri în faţa unui cuib în care dormea o femelă grifon de luptă, împestriţată cu argintiu. Numele de pe uşa grajdului era

Zboară Cu Vântul Care Se-Nteţeşte. N-o să-i vină greu să umble cu un grifon de mărimea asta! Doar erau dresaţi, nu? Zbura pe hipogrifi încă de la paisprezece ani, aşa că un grifon pregătit pentru luptă nu avea cum să fie altfel, nu? Dacă sora lui mai mică putea să stăpânească un dragon de luptă, atunci el cu siguranţă putea să umble cu un grifon. Încercă să-şi amintească lecţiile plicticoase ale lui Tangnost despre antrenamentele de luptă, gândindu-se că ar fi putut să fie mai atent la ce-i preda gnomul.

— Hei, băiete! Tu, de-acolo! Pune-i şaua, îi porunci lui Rădăcină, care tocmai intrase cu o găleată şi o mătură, ca să cureţe adăposturile goale.

O să le-arate el, mai ales Queneldei, preferata tatălui lor. Nu avea de gând să se lase întrecut de sora lui mai mică.

— Dar, s… stăpâne, se bâlbâi piticul, ţintuit locului. Eu nu… N… nu pot…

— Da, pe asta, pune şaua pe ea! îi scuipă Darcy. Mişcă! Ce tot stai?

Mai-marele grajdului, un veteran care îşi pierduse un braţ cu douăzeci de ani în urmă, interveni precaut, pentru că se dusese vorba peste tot despre firea arţăgoasă a lui Darcy.

— Zboară cu Vântul Care Se-Nteţeşte, Stăpâne? întrebă el şovăielnic. Dar tatăl dumitale…

Toţi ştiau că femela aceea micuţă avea o fire aprigă şi că doar o mână încercată o putea stăpâni.

În faţa mâniei reci a lui Darcy, glasul grăjdarului se stinse, dar bătrânul oştean îi ţinu piept, împingându-l uşor pe pitic în spatele lui, cu o mână tremurătoare. Scoţându-şi furios bagheta din teacă, Darcy dezlănţui o vrajă care îl proiectă pe mai-marele grăjdarilor în perete. Omul gemu, iar capul i se rostogoli în piept.

Rădăcină se întoarse pe călcâie şi o luă speriat la sănătoasa, ţipând cât îl ţinea gura: „L-au rănit pe mai-marele grăjdarilor!”, în vreme ce sărea împiedicat peste zidul padocurilor, julindu-şi pielea de pe mâini.

— Stăpâne Tangnost! Stăpâne Tangnost!

Îşi croi drum prin mulţime şi îl trase pe Tangnost de cosiţa de războinic, arătând cu o mână tremurătoare spre

cuiburile animalelor de luptă.

— Uşurel, băiete! Respiră, îl linişti gnomul, aplecându-se şi cuprinzându-i umărul. Uşurel! Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Stăpânul Darcy l-a lovit pe grăjdarul-şef pentru că n-a vrut să pună şaua pe Vântul Care Se-Nteţeşte. El…

Băiatul şovăi, căci tot mai multe feţe se întorceau curioase spre el.

— Cum?

Tangnost era înmărmurit. Doar copiii răzgâiaţi foloseau magia ca să-i oblige pe slujitori să le facă voia.

— Nu se poate!

Nici măcar Darcy nu putea fi atât de nesăbuit încât să rănească un om care luptase vreme de treizeci de ani în Garda Dragonilor, cot la cot cu bunicul său.

— Stăpânul Darcy… repetă băiatul, ghemuindu-se sub privirea lui Tangnost. Vrea să călărească pe Vântul Care Se-Nteţeşte…

Mai-marele peste dragoni era în culmea furiei. Dacă fiul contelui s-ar fi priceput cât de cât la grifoni, şi-ar fi dat seama că femela aceea era pe jumătate sălbatică şi foarte primejdioasă, căci abia de curând i se pusese şaua pentru prima oară. Se uită către Quenelda, care era adâncită într-o discuţie cu unul dintre mai-marii cuiburilor, Gromell Widgewort. Cercetau rănile vindecate de pe spatele lui Două Înghiţituri, înconjuraţi de un grup însufleţit de scutieri şi de Sfărâmători de Oase. Se pregăteau să pună şaua pe dragonul de luptă.

— Voi doi, le porunci gnomul lui Quester şi lui Rădăcină, veniţi cu mine!

Capitolul 12
Zboară cu Vântul Care Se-Nteţeşte

În cuibul grifonului de luptă grăjdarul-şef tuşi, apoi scuipă sânge. În jurul lui stăteau încremeniţi vreo şase ucenici şi scutieri, îngroziţi ca nu cumva să atragă mânia lui Darcy asupra lor.

— Pune-i şaua! porunci Darcy în timp ce bătrânul se chinuia să se ridice. Acum!

— Îndată, stăpâne!

Unul dintre scutieri păşise în faţă, aşezându-se protector între grăjdar şi bagheta lui Darcy.

Ce noroc! îşi spuse Felix Delancy. Ocazia perfectă ca toată lumea să vadă cât de laş era nemernicul ăla de Rădăcină. Îi va prinde bine să-l linguşească pe tânărul moştenitor, părând în acelaşi timp că-l apără pe bătrânul ăla prost. Femela era unul dintre cei mai tineri grifoni de luptă din grajd, aşa că îi va fi uşor s-o stăpânească. Iată un bun prilej să le dovedească tuturor că el era cel mai potrivit să fie scutierul domniţei Quenelda, nu piticul ăla jalnic care îşi luase picioarele la spinare la primul semn că era la ananghie.

— Îndată, stăpâne!

Felix se năpusti către sala harnaşamentelor.

— Tu, de colo! îi strigă unui ucenic care lustruia o ţeapă de antrenament, folosită la îmblânzirea animalelor nărăvaşe.

O armă urâta, se gândi Felix, *dar numai bună pentru tânărul stăpân.*

— Adu ţeapa şi un frâu, îi porunci. Iar tu, adu o şa numărul trei! Mişcaţi-vă!

— Grăbeşte-te şi pune-i şaua, afurisitule!

Frica îl imboldise pe Darcy să fie nesocotit, iar acum tânărul îşi dădea seama de asta. Dacă se făcea de râs? N-ar fi putut îndura să fie umilit de faţă cu prietenii lui, care îl credeau un rebel, pe potriva lor. Ştia că Guy putea să

zboare mult mai bine decât el şi, cu toate că n-ar fi recunoscut în ruptul capului, îi era frică de înălţime. Cavaleria Unicornilor i se potrivea de minune.

Inima îi bătea nebuneşte în timp ce Felix arunca o pătură pe spatele grifonului. Se întoarse cu spatele către bătrânul grăjdar, care se ridică în sfârşit în picioare, şi îşi puse bagheta în teacă.

— Să se-nveţe minte să-mi mai nesocotească porunca, rosti el calm, bucuros că vocea nu îi tremura deloc, ca să-i trădeze spaima.

— Bravo, Darcy!

Prietenii râdeau şi îl băteau pe spate.

— Ce frumuseţe, Darcy! În zilele noastre, nu se mai văd prea des grifoni de munte.

Până şi Guy căscase ochii aprobator. Felix scoase animalul din culcuş.

Scutierul începuse să regrete însă îndrăzneala de care dăduse dovadă. Femela vânjoasă era mai greu de stăpânit decât crezuse, iar prietenii lui Darcy înrăutăţeau lucrurile şi mai mult.

— Uitaţi-vă la ochii ăia aurii de vultur şi la clonţul albastru! Ar putea smulge capul unui om cu pintenii ăia!

— Stăpâne, încercă încă o dată mai-marele grăjdarilor, este o sălbăticiune!

Sălbăticiune? Felix înghiţi în sec. Gâtul i se uscase de spaimă. Era atât de aproape de ochii aceia pătrunzători şi de clonţul ascuţit!

— Crezi că te descurci cu ea? îl zgândări Guy pe Darcy.

Încă din pruncie, el şi fiul contelui fuseseră rivali.

— Bineînţeles! rosti Darcy ţâfnos. Eu…

Keeaww! Keeaww!

Simţind atmosfera tensionată, Vântul Care Se-Nteţeşte se ridică în două picioare, ţipând şi silindu-i pe tineri să iasă din padoc.

— Ai grijă! E un grifon de rasă, se lăudă Darcy, deşi inima i-o luase razna de-a binelea. E una dintre creaturile personale ale tatei. Într-o zi va fi a mea, ca şi restul celor din padocuri. Scoate-o afară!

— Ce faci aici? Tangnost sosise şi mai că scotea fum pe nări de furie aţinându-i calea şi înfruntându-l pe Darcy, care ieşea din cuib. Stăpâne, tulburi grifonii de luptă.

Chiar aşa şi era. Cuiburile răsunau de ţipete şi de bătăi din aripi. Darcy se răsuci pe călcâie.

— Liniştiţi-i, le porunci Tangnost celor doi scutieri fără suflare, care abia ce sosiseră de la arena de antrenamente. Acum! Înainte să-şi piardă capul de tot!

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Tu, un gnom de rând! Darcy îi scuipă cuvântul în faţă.

Fără să ia în seamă jignirea, gnomul rămase neclintit, iar chipul îi deveni şi mai aspru.

— Stăpâne, eu doar ascult porunca tatălui tău. Şi tu ar trebui să te supui. Ţi s-a interzis să mai intri în cuiburile animalelor de luptă.

— Tata nu e aici, spuse Darcy cu răceală. Este în Ostrovul Dragonilor. Aşa că acum asculţi de mine, nu de el. Lasă-mă în pace, altfel îţi vei pierde locul în Domul Dragonilor.

O să-i arate el! O să le arate tuturor de ce era în stare! Era pregătit să devină un conducător.

— Fie cum porunceşti, stăpâne, se înclină Tangnost batjocoritor.

Foarte bine, îşi zise în sinea lui, *mucosul o să primească acum o lecţie de zbor pe care n-o va uita prea curând. Grifonul îl va trânti la pământ cât ai clipi. Iar contele o să-şi ia fiul la refec când se va întoarce.* Se îndepărtă, cu un zâmbet abia văzut.

— Dă-mi alea!

Aţâţat de tonul batjocoritor al gnomului, Darcy smulse hăţurile din mâna lui Felix.

— Haide odată!

Smuci brutal de ele, în vreme ce grifonul se zbătea într-o parte, silindu-se să se ţină cât mai departe de el. Copitele îi tropăiau pe pietre. Darcy încercă să încalece, ţopăi stângaci într-un picior, apoi cizma stângă îi alunecă în scări şi fu cât pe ce să se prăbuşească. Felix îi sări în ajutor tânărului roşu ca racul, călăuzind animalul tulburat către ajutătoarea de

încălecat din capătul grajdurilor.

— Stai pe loc, blestemato!

O aripă îl lovi straşnic în obraz, iar Darcy ridică braţul, înghiţindu-şi un strigăt. Scuipă sânge şi o pană. Cu toate că femela grifon era foarte bine instruită, încă nu era încercată în luptă, iar panica nestăvilită a lui Darcy îi trimitea semnale greşite. Fusese învăţată să arunce din şa orice călăreţ fără experienţă, pentru ca duşmanul să nu pună mâna pe un grifon de luptă al Gărzii Dragonilor.

Fiul contelui fu cât pe ce să cadă din şa când se dădu jos de pe ajutătoare, iar mişcările lui brutale sileau animalul să dea înapoi. Copitele îi scăpărau scântei pe pietre; unul dintre scutieri fu aruncat la pământ.

Din cauza fricii, Darcy nu mai era atent. Apucând disperat frâiele, îşi înfipse plin de cruzime pintenii ţepoşi în coastele lipsite de apărare ale hipogrifului.

Animalul ţipă înfuriat. Sângele albastru şiroia din două înţepături adânci în coastele ei argintii. Femela se cabră, iar Darcy evită cu un gest mişcarea lui Tangnost, care încerca să apuce hăţurile. Prea târziu, Darcy îşi dăduse seama de fapta lui. Pe cale să fie aruncat din şa, smuci instinctiv frâiele ca să nu cadă şi înfipse ţeapa de antrenament în carnea moale dinăuntrul ciocului. Spuma însângerată fu spulberată în aer, împroşcându-i cu stropi albaştri pe Tangnost şi pe tovarăşii lui Darcy.

— Păzea! strigă mai-marele peste dragoni.

Mişcările panicate ale lui Darcy semănau cu comanda Scythe de pe câmpul de luptă: eliberarea spaţiului din jur de toţi duşmanii.

— Feriţi-vă, neisprăviţilor! Păzea! urlă Tangnost, îmbrâncindu-i pe prietenii lui Darcy. Feriţi-vă dacă vreţi să scăpaţi cu viaţă! Stăpâne, îl avertiză pe Darcy, descalecă! Nu ai stăpânire asupra grifonului.

În clipa următoare, femela mânioasă bătu cu putere din aripi şi aruncă din copite; ciocul şi pintenii erau în poziţia clasică de luptă. Deodată, ucenicul de lângă Felix urlă şi se prăvăli, ţinându-se de burtă. Intestinele îi atârnau afară, asemenea unui şirag de cârnaţi. Un pinten îl spintecase, în

acelaşi timp, ciocul grifonului reteză mâna stângă a lui Guy. Alb ca varul, tânărul rămase pironit în loc, nevenindu-i să creadă ce i se întâmplă, în vreme ce sângele ţâşnea în văzduh ca o fântână. Apoi genunchii i se înmuiară şi căzu la pământ, leşinat.

Simţind nenorocirea în aer şi auzind ţipetele înspăimântate, Darcy scoase bagheta magică din teacă şi aruncă în grabă o vrajă de *subjugare.* Dar pentru că nu exersase îndeajuns, vraja lui era stângace, iar vălul se destrămă chiar în clipa în care magia se aşternea pe grifon. Runele pe care le alesese nu erau nici pe departe destul de puternice ca *să domine* sau *să lege* animalul, astfel încât să i se supună, iar efectul fu exact pe dos.

Încredinţată că băiatul nu avea ce să caute în şa, femela se ridică în două picioare, îşi încordă crupa puternică şi, cu o bătaie de aripi, ţâşni în sus. Urcuşul era atât de abrupt, încât în câteva secunde Darcy alunecă din şa, căzând pe spate cu un ţipăt, atârnat doar de cizma stângă, care se înţepenise în scări din pricina pintenilor.

Quenelda îl căuta pe Rădăcină la cuiburile animalelor de luptă. Se opri locului când auzi ţipetele, apoi privi în sus cu gura căscată de uimire, în vreme ce Vântul Care Se-Nteţeşte urca tot mai mult, iar fratele ei, împopoţonat în noile lui haine de călărie, se izbea de coastele animalului ca o boccea nefolositoare.

— Darcy!

Quenelda privi mulţimea care se agita în afara cuibului, îl auzea pe Tangnost urlând porunci; ţipetele înfricoşate erau purtate de vânt. Ridicându-şi iarăşi privirea, îşi dădu seama că scutierilor avea să le ia ceva timp să înşeueze un animal, iar împrejur nu se găsea niciun alt dragon sau hipogrif. Nu avea vreme de pierdut! Cizma lui Darcy avea să alunece din clipă în clipă şi nu părea să-şi fi pus un ham de zbor. Se întoarse către arenă, unde Două Înghiţituri exersa.

— Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus...

Fata nu ştia dacă dragonul o putea auzi de la aşa mare depărtare. Îşi întinse mintea către el.

— *Dănţuitoarea Dragorilor?*

Şoapta lui abia dacă se auzea. Cu toate că nu zburaseră încă împreună, legătura dintre ei era puternică. Dragonul de luptă răspundea emoţiilor şi gândurilor agitate ale Queneldei. Tot ce ştia era că fata avea nevoie de ajutor şi zbură într-un suflet deasupra zidurilor padocului, lăsându-i pe scutieri şi pe mai-marii grajdurilor să se întrebe nedumeriţi ce se întâmplase.

În câteva clipe, Două Înghiţituri ajunse la Quenelda; aripa lui dreaptă mătură uşor pământul în locul unde fata aştepta neliniştită, pe aleea pietruită. Îi era limpede ce aştepta de la el. Acum era stăpâna lui şi avea trebuinţă să fie purtată în zbor, cât mai repede.

Pricepându-i intenţiile din instinct, Quenelda se repezi în sus pe aripa care se ridica şi se aşeză pe spata dragonului, în vreme ce făptura plonjă încă o dată. Îşi trecu picioarele pe sub kuluck, încheietura groasă unde se îmbinau aripa şi spata, apoi fugi de-a lungul gâtului; pe urmă, cei doi se ridicară de la pământ. Cu o zvâcnire formidabilă a cozii, Două Înghiţituri se înălţă abrupt în aer.

Dedesubt se dezlănţuise haosul. Guy leşinase, iar sângele i se scurgea nestăvilit din încheietura retezată. Prietenii lui priveau înmărmuriţi. Blestemând, Tangnost porunci ca doi hipogrifi să fie înşeuaţi fără zăbavă ca să-i ia urma lui Darcy, apoi zbieră la Rădăcină, care abia se mai ţinea pe picioare. Mai bine să-l trimită de acolo; flăcăul era alb ca varul.

— Rădăcină, cheamă îndată felcerul! Şi unde-i domniţa Quenelda? Ne-ar ajuta să liniştim animalele.

— Da, domnule.

Rădăcină o luă iar la sănătoasa, recunoscător.

— Ajutaţi-mă! le porunci piticul lui Rupert şi lui Simon, îngenunchind lângă Guy. Ţineţi-l la pământ. Avem nevoie să-i legăm vena cât mai repede, altfel o să sângereze până moare.

Înjurând din nou, îşi scoase iute brâul.

— Aşa... îl instrui pe Rupert, leagă-l în jurul braţului şi strânge-l.

Se duse apoi la ucenicul vătămat. Bietul piticuţ înghiţea

aerul asemenea unui peşte pe uscat şi se zbătea din ce în ce mai vlăguit, în fiecare clipă. Buzele îi erau pline de spumă roz. Gnomul înţelese că nu mai era nimic de făcut.

— Taci, băiete, o să te faci bine, îl linişti, luându-i blând capul în mâini. Te ducem la spital. Rezistă, flăcăule, rezistă…

Abia îşi încheiase vorbele, când ucenicul scoase un suspin şi rămase nemişcat. Fără să-i pese că îl aude cineva, Tangnost blestemă amarnic nesăbuinţa care răpise o viaţă.

Îşi întoarse anevoie gândurile spre cel care iscase toată această nenorocire. Acum era în primejdie viaţa lui Darcy; cum, necum, trebuia să fie salvat.

— Strânsoare de Urs! Priveşte! Priveşte!

Rupert arăta în sus. Ochii gnomului se căscară de uimire. Quenelda era sus în văzduh şi se apropia cu repeziciune de fratele ei. Pe deasupra, mai era şi călare pe Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus!

— Încălecaţi! Încălecaţi! le strigă celor doi scutieri care scoteau din grajd doi hipogrifi, grăbindu-se atât de tare să-i înşeueze, că se şi împiedicau. Urcaţi acolo şi ajutaţi-o pe domniţa Quenelda să coboare cu grifonul înainte ca stăpânul Darcy să mai facă vreo prostie!

— Asta a fost o decolare de luptă! Pe legea mea că asta a fost, exclamă Simon, care îşi ridicase o clipă ochii, în timp ce-i ţinea legat braţul lui Guy. Acesta gemea de durere. Sângele abia mai picura, dar Tangnost vedea limpede că băiatul intra în stare de şoc.

Cu ochii spre cer, Rupert rămăsese cu gura căscată.

— Fata asta zboară de-adevăratelea cu un dragon de luptă!

— Când a învăţat aşa ceva? Simon îl privea pe Tangnost cu ochii cât cepele. Aia nu a fost cumva manevra Stoner?

Rupert îşi ridică ocheanul.

— Ba da, confirmă el, nevenindu-i să creadă. Zboară fără şa, fără frâie…

— Cum?

Până şi Tangnost ridică privirea, mijindu-şi ochii să se apere de strălucirea soarelui, de parcă asta l-ar fi ajutat să vadă cele două puncte în mişcare, sus, deasupra Domului Dragonilor.

Un vânt vijelios dinspre nord-est împingea dragonul.

Quenelda se încleşta de el, găsind din instinct câteva şănţuleţe minuscule între solzi, şi se prinse cu degetele. Două Înghiţituri era mult mai lent decât grifoniţa, care era mai mică, dar aproape că o ajunseseră din urmă când, strângându-şi aripile, femela plonjă fără de veste, încercând să scape de Darcy.

Ţipetele răguşite ale băiatului erau din ce în ce mai slabe. Fusese lovit cumplit şi o copită ascuţită îl izbise în coif, zguduindu-i creierii. În vreme ce grifonul cobora vijelios spre pământ, Darcy abia dacă mai putea respira, nicidecum să mai ţipe. Apoi femela se ridică uşor şi băiatul fu târât prin ramurile din vârful unui castan. Crengile îl plesneau şi îl loveau. Croncănind indignaţi, corbii îşi luară zborul din cuiburile lor.

Fiul contelui nu-şi legase coiful cum trebuie. Lovit de o creangă, coiful căzu la pământ, împreună cu bagheta, care explodă, dărâmând acoperişul de ţigle al unui grajd. Lovitura îl făcu să leşine, iar acum atârna moale sub burta animalului, asemenea unei pendule, înfuriind şi mai mult grifonul.

Quenelda se apropia. Două Înghiţituri nu trebuia călăuzit cu ţeapa sau cu hăţurile; ştia la ce se gândea călăreţul său, iar fata, înţeleaptă, îl lăsa să facă după cum îl mâna gândul. Când ajunse deasupra grifonului, îşi strânse aripile şi se lăsă în jos ca o pasăre de pradă, prinzându-l din urmă.

Grifoniţa zbura la mică înălţime deasupra padocurilor mari; aproape că se izbi de o Viperă tânără, care tocmai se înălţa în aer. De pe spatele dragonului, Queneldei i se păru că vede o faţă albă ca varul, auzi un ţipăt ca o părere, urmat de o învolburare de pene, iar în clipa următoare, cei doi lunecau pe deasupra padocurilor.

Keeaww! Keeaww! ţipa grifonul plin de mânie, clămpănind arţăgos din cioc. Scările lui Darcy îi sfâşiau carnea de pe coaste. Quenelda o putea auzi plângându-se:

— Cum îndrăzneşte? Un Fără Aripi mă face de ocară! Nu sunt un pui pe care să-l îmblânzeşti cu pintenii şi cu ţeapa!

— Îţi cer iertare, Vânt Care Se-Nteţeşte…

Quenelda cârmi dragonul cât de aproape putea. Încă

puţin şi aripile lor s-ar fi lovit. Grifonul era într-o stare primejdioasă, gata să se ia la harţă. Avea să-i ia ceva vreme până să o liniştească. Până atunci l-ar fi putut sfâşia pe Darcy cu pintenii şi cu ciocul sau l-ar fi putut izbi cu copitele.

Dacă te încurci în harnaşamentul unui grifon aflat în zbor, iar el aterizează, lovitura ar putea fi de ajuns să te rănească. Iar dacă nu se întâmplă asta, atunci se prea poate să fii strivit de animalul care se va prăvăli deasupra ta…

Prin urmare, nici nu putea fi vorba să convingă femela să aterizeze. Ce-i rămânea de făcut?

— Fără Aripi nu ştie să zboare…

Căutând o scăpare, Quenelda încerca să liniştească grifonul.

— Iartă-l! Nu te cunoaşte… Lasă-mă să încerc să te scap de el…

Poate că lucrul cel mai înţelept era să-şi ajute fratele să urce înapoi în şa, după care să înduplece făptura să se lase la pământ.

— Darcy! Darcy! îl strigă, în vreme ce fratele ei îşi recăpăta cunoştinţa. Dă-mi mâna! Darcy!

Copacii şi padocurile din zona descoperită a Domului Dragonilor fugeau cu repeziciune dedesubtul lor, iar Quenelda îl făcu pe Două Înghiţituri să se rotească la nouăzeci de grade; înaintând, îşi trecu piciorul pe după kuluckul drept al dragonului, apoi se aplecă să-l apuce pe Darcy de mână; dar fratele ei era încremenit de spaimă şi nu se putea mişca.

Izbutise să-şi facă dragonul să planeze deasupra grifonului şi căuta cu disperare o idee mai bună. Auzea vorbele lui Tangnost în minte: *Ţine minte că animalele de luptă sunt învăţate să ucidă. Acesta e instinctul lor. Să nu zbori niciodată prea aproape de un alt animal, să nu zbori nicicând sub el.*

Să zbori lângă alt animal şi să alergi în timpul ăsta de pe o aripă pe alta era o manevră de bătălie deosebit de primejdioasă, folosită de cei din Garda Dragonilor doar în

cazuri de urgenţă, şi care cerea multă îndemânare. Ca să o poţi duce la bun sfârşit aveai nevoie de disciplină şi de experienţă, dar Quenelda şi fratele ei nu aveau niciuna, nici alta. Riscul de a cădea sau de a se lovi de ceva era prea mare, iar Quenelda nu avea destulă putere ca să-şi salte fratele în spatele ei.

Fără să-şi dea seama ce avea de gând grifonul, îi făcu semn să nu se înalţe în Cerul Liber. În acea clipă, dragonul încercat în luptă îi propuse ceva.

— Păstorul…

— Păstorul?

O clipă, fata rămase nedumerită. Apoi înţelese.

— Da! Da!

Quenelda nu mai văzuse manevra aceea pe viu, dar auzise de ea; era folosită pentru a ocroti de tirul inamic un animal care cobora la sol. Astfel îşi păzeau grifonii puii, până când erau în stare să se apere singuri. Dar oare femela avea să le îngăduie să o călăuzească astfel spre pământ? Quenelda îi lăsă mână liberă dragonului.

Două Înghiţituri se înălţă, dar fata simţi că dragonul începea să obosească. De luni întregi nu se mai antrenase să zboare şi nu se mai înălţase în Cerul Liber. Probabil că acesta era ultimul prilej înainte ca dragonul să istovească. Două Înghiţituri se lăsă să alunece în urma iepei.

Cuvintele lui Tangnost îi răsunară din nou în cap: *Ţine minte că întotdeauna eşti descoperită în faţa unui atac de deasupra şi din spate. Oricât de bine instruit ar fi un animal, cel mai vulnerabil e atunci când nici tu, nici el nu vedeţi duşmanul care se apropie.*

Fata şi dragonul se lăsară uşor în jos, ca să n-o irite şi mai mult pe Vântul Care Se-Nteţeşte. Apoi Două Înghiţituri îşi întinse aripile deasupra femelei, silind-o să coboare spre pământ, unde o mare de chipuri îngrijorate le urmărea orice mişcare. Cu fiecare bătaie de aripi, grifonul încetinea şi cobora din ce în ce mai mult… Treizeci de paşi… douăzeci… zece…

În vremea asta, Quenelda îi şoptea ca să o liniştească:

— Încet… o să te scap de el… încet…

Mâinile ei se întinseră să-l apuce pe Darcy, dar tânărul era prea departe, iar grifonul începea iar să se înalţe. Quenelda nu avea de ales.

— *Treci lângă ea,* îi ceru lui Două Înghiţituri.

Bătând viguros din aripile groase, Dintele Ascuţit veni din urma femelei şi ajunse paralel cu ea. Încă o dată, fără ca fata să fi iscat vreun gând conştient, dragonul se rostogoli spre stânga, ca ea să-şi poată atinge fratele.

Apucându-l de cizmă, rănindu-se la încheietură în pintenii ascuţiţi, Quenelda se întinse şi-i tăie scările de piele cu un cuţit de zbor, iar Darcy căzu în nişte tufişuri de ciulini şi de ferigi.

Câteva clipe mai târziu, pe când urca pieziş, însoţită de cele două animale, fata auzi uralele.

Îndată ce fusese eliberată de călăul ei, femela grifon începu să zboare mai lin, iar mânia i se potoli.

— *Linişteşte-te,* îi şoptea Quenelda în timp ce făceau încă o dată ocolul Domului. *Linişteşte-te, a plecat...*

Acum coborau. Fata simţea tunetul înfundat al bătăii inimii duble în acelaşi ritm cu bătaia iute a propriei inimi. Entuziasmul zborului îi răscolise sângele şi se simţea îmbătată de încântare că izbândise peste aşteptări.

Din tot Domul, oamenii se năpusteau către adăposturile grifonilor de luptă, amestecându-se cu mulţimea de soldaţi, cu ajutoarele de la grajduri şi cu scutierii care deja se strânseseră acolo. Unii izbucniseră în urale; alţii păreau în culmea uluirii. Cu grijă, Quenelda călăuzi dragonul pe deasupra capetelor lor, în locul unde Tangnost le poruncise scutierilor şi soldaţilor să pregătească un spaţiu de aterizare.

Braţe puternice se întindeau să apuce frâiele grifonului, îi aruncară iute un capişon roşu pe creştet, ca să se liniştească.

— Tătâne-tău ar fi de-a dreptu’ mândru de tine, îi spuse Queneldei mai-marele grajdurilor, zâmbindu-i uşor, fapt ce-i aduse un pic de culoare în obrajii palizi.

— Liniştiţi-o, apoi oblojiţi-i rănile, porunci Tangnost, în vreme ce scutierul grifonului îl ducea de acolo. Fetiţo, ce ai

făcut a fost grozav, zise gnomul întorcându-se spre Quenelda şi, în ciuda mâniei, găsind puterea să-i adreseze un zâmbet cum rar îi apărea pe faţă. Acum putem spune că Două Înghiţituri e pregătit de zbor!

Pentru a doua oară în aceeaşi zi, Quenelda se înroşi de plăcere. Laudele din partea lui Tangnost erau rare şi cu atât mai preţioase.

Cei doi prieteni ai lui Darcy ieşiră în faţă din mulţime, privind-o admirativ. Simon întinse o mână, ca s-o ajute să descalece. Neobişnuită cu asemenea gesturi de galanterie, Quenelda nu pricepea ce avea tânărul de gând, până când Tangnost îşi înclină capul, zâmbind amuzat. Uimită, ea apucă mâna întinsă şi murmură un cuvânt de mulţumire, în vreme ce cobora de pe aripa dragonului.

— A fost extraordinar, făcu Rupert înghiontindu-l pe Simon. Nimeni n-o să creadă aşa ceva! Fără şa sau frâie!

— Pe Pământul Dintâi, unde ai învăţat manevra Sto…

— Strânsoare de Urs! răsună un alt glas.

Gnomul se apropie de felcerul care îngenunchease deja lângă Guy. În spatele lor, Quenelda văzu câţiva ucenici care ridicau un trup pe jumătate acoperit de o mantie. Pe urmă, gloata entuziastă o înconjură şi nu mai putu vedea nimic.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea. Ce s-a întâmplat?

Câteva glasuri dădură să-i răspundă, dar se stinseră. Apoi îl văzu pe Darcy croindu-şi cu violenţă drum spre ei cu coatele.

Mulţimea se îndepărtă să-i facă loc, iar în vreme ce se apropia, la urechile băiatului ajunseră murmure ursuze şi râsete înăbuşite, acoperite iute de tuse.

Râd! Râd de mine! Privirea furibundă a fiului contelui mătura gloata, căutând vinovaţii, dar privirile tuturor rămâneau pironite asupra dragonului şi a călăreţului din mijlocul lor.

Plin de compasiune, Rupert se întoarse către el.

— Darcy… îşi începu el vorba, dar apoi se opri.

Deşi ochii prietenului său erau vineţi, căci grifonul îi spărsese nasul, armura de curse îl apărase de răni mai grave. Însă privirea lui îl făcu pe Rupert să şovăie.

— Mâna lui Guy... începu el. E...

Însă Darcy nu catadicsi nici măcar să se uite la prietenul rănit; nu avea ochi decât pentru Quenelda.

Îmbujorată de încântare, fără să observe privirea lui Darcy, Quenelda se îndepărtă de Simon ca să-şi îmbrăţişeze fratele.

— Darcy! Cât de...

Dar în vreme ce se apleca să o îmbrăţişeze, ochii lui erau plini de o asemenea ură, încât fetei i se opriră vorbele în gât.

— Cum îndrăzneşti? îi şuieră el în ureche.

Chipul lui atât de arătos era acum schimonosit şi hâd. Strânsoarea lui o durea.

— Lăudăroasă mică! Ai făcut-o dinadins! M-ai făcut de râs în faţa prietenilor, în faţa a jumătate din Domul Dragonilor! Obrăznicătură! N-ai ce căuta aici! Locul tău n-a fost niciodată aici. Mama a murit după ce tata a izgonit-o. Era o femeie de viţă nobilă! Maică-ta a fost un nimeni, o femeie de rând, şi tot asta eşti şi tu. Te-o fi adus tatăl nostru la Domul Dragonilor şi ţi-a dat un titlu, dar asta nu înseamnă nimic. Să nu uiţi ce eşti cu adevărat: o bastardă.

Quenelda se îndepărtă de el, iar pe faţa ei se citea suferinţa şi uluirea. Toată lumea ştia că tatăl ei se căsătorise cu mama lui Darcy din raţiuni politice, în care dragostea nu avusese niciun amestec, iar căsătoria lor se sfârşise cu un divorţ plin de amărăciune. Quenelda auzise poveşti despre Desdemona DeWinter: fusese o femeie nemaivăzut de frumoasă şi dusese o viaţă extravagantă la curte; avusese purtări frivole şi îşi dispreţuise soţul. Femeia râvnise la averea fabuloasă a familiei DeWinter, nu la tânărul moştenitor al Domului Dragonilor. Când îşi trădase soţul, tânărul Rufus DeWinter nu avusese de ales decât să o izgonească din viaţa lui şi din Dom. Oare Darcy era chiar atât de orb încât să nu-i vadă cusururile? Quenelda vru să protesteze, dar ura ardea nestinsă în ochii fratelui său.

— Tata n-o să fie mereu aici ca să te apere... Am să ţi-o plătesc, mârâi Darcy.

— Cum? Ce vrei să spui? Cum adică ai să mi-o plăteşti?

— Într-o bună zi, îi răspunse el încetişor, întorcându-se către mulţime cu un zâmbet care nu i se oglindea în ochi, pe tata o să-l părăsească norocul. Mai devreme sau mai târziu, toţi mor. Eu am să devin conte, iar tu şi dragonul tău veţi plăti pentru ceea ce s-a întâmplat azi.

Capitolul 13
Pedepsit

— Eşti pedepsit. I-am dat de veste lui Tangnost.

— Cum?

Lui Darcy nu-i venea să-şi creadă urechilor. De furie, izbi coiful de podea.

— Era doar un gnom de rând! Un amărât de pitic. Ce contează că a murit?

— „Doar un gnom de rând”?

Vocea contelui Rufus era ameninţător de liniştită. Îşi cercetă fiul cu o privire rece.

— Era un băieţel de zece ani. Data trecută ai ucis un dragon „tâmpit”, fără să te gândeşti că era una dintre cele mai bune femele de prăsilă pe care le avem. Pricepi cât de importanţi sunt dragonii de luptă de rasă? Dar Guy, prietenul tău? Nici rana lui nu contează? Toată lumea se aştepta ca el să-şi înlocuiască tatăl pe Ostrovul Dragonilor.

Darcy se foi stânjenit.

— Acum nu va mai zbura niciodată în Garda Dragonilor. Nici în alt regiment. Tatăl lui, comandantul Pândarilor de Noapte, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, e în culmea furiei, şi pe bună dreptate. Darcy, când ai de gând să înveţi că datoria ta este să-i ocroteşti pe cei din jurul tău?

Darcy căscă. Nu era prima oară când era copleşit de mustrări. Avea să-şi ceară iertare, tatăl lui se va întoarce la război şi viaţa îşi va relua cursul. Simon, Rupert şi un grup de prieteni îl aşteptau. Se duceau la taverna oraşului ca să bea toată noaptea şi să joace jocuri de noroc.

— Şi, Darcy, să ştii că nu poţi să intimidezi şi să obligi slujitorii folosindu-te de magie într-un scop nepotrivit. Doar copiii răzgâiaţi se poartă astfel. Magia îi poate sili să te asculte, dar nu îi poate face să te îndrăgească şi să te urmeze de bunăvoie. Trebuie să le câştigi respectul şi credinţa atât pe câmpul de bătălie, cât şi în afara lui.

Contele strânse din dinţi. Vedea bine că Darcy nu îl mai

asculta.

— Să fii fiul unui conte nu înseamnă să ai totul la picioare ori să ţi se facă voia de fiecare dată. Ţi-am interzis să te mai duci la adăposturile animalelor de bătălie. Mi-ai nesocotit porunca. Odată cu rangul de conte vin şi multe responsabilităţi şi, dacă va fi să-l moşteneşti vreodată, va trebui să mă convingi că o meriţi.

Se opri, vrând să se convingă dacă fiul său îl asculta.

— Cum? Să îl merit? repetă Darcy, de parcă abia acum înţelegea vorbele tatălui său. Dacă? Dacă îl voi merita vreodată?

Sări în picioare.

— Sunt moştenitorul tău!

— Nu, Darcy. Domul Dragonilor nu mai e al tău doar pentru că e dreptul moştenitorului. Va trebui să-l câştigi. M-am săturat de purtările tale nesăbuite şi de crizele tale de nervi. Mica ta distracţie cu grifonul de luptă a costat o viaţă şi a primejduit multe altele, inclusiv pe cea a surorii tale.

— Sora mea vitregă! scuipă Darcy, iar invidia şi ura de o viaţă se adunară în cuvintele lui. Nimeni altcineva în afară de tine nu ştie cine a fost mama ei! Ar putea fi oricine, până şi o slujnică dintre cele mai josnice! E o ruşine pentru numele mamei mele! E…

Ochii contelui se aprinseră de mânie nestăvilită.

— Am hotărât să te înrolezi imediat în Academia de Luptă, indiferent dacă vrei sau nu. Acolo o să înveţi ce înseamnă disciplina şi responsabilitatea. Ei…

— D… dar în curând voi fi numit căpitan în Al Doilea Regiment de Unicorni al reginei! se rugă pocăit Darcy. Marele Maestru mi-a promis că-mi va da cel mai bun armăsar din grajdurile sale în ziua învestirii mele, un unicorn auriu! Voi avea propriul meu regiment; Dragonii lui Darcy.

— Nu, spuse liniştit contele. Nu, Darcy. Fiul meu nu va evita să lupte, ascunzându-se în spatele pompei şi al ceremoniilor. Sperasem că vei ajunge să înţelegi singur asta, dar cum nu dai niciun semn că ţi-ar veni mintea la cap, am luat această hotărâre. Vei intra în Garda

Dragonilor, pe post de cadet începător. Fiu de meşteşugar sau fiu de conte, cu toţii sunt egali pe Ostrovul Dragonilor. Va trebui să meriţi să fii promovat acolo, nu-ţi vei putea croi drum cu bani. Şi dacă nu mă asculţi, îţi vei pierde rangul.

— Nu-mi poţi face asta! ţipă Darcy. Sunt un nobil! Am dreptul prin naştere de a ajunge sus! Doar cei de rând şi mezinii sunt cădeţi. Nu-mi poţi face asta!

— O să afli că puţine lucruri nu-mi stau în putinţă, îi răspunse tatăl său.

Darcy se răsuci pe călcâie şi fugi din odaie, cuprins parcă de turbare. Afară, dădu peste Tangnost, care aştepta la uşă.

— Stăpâne? zise gnomul întrebător, făcând un semn spre băiatul care se îndepărta.

Contele zâmbi cu regret. Tangnost, muiat de ploaie, intră în odaie şi un paj se grăbi să-i ofere o cupă de vin cu mirodenii. Tangnost îi mulţumi, încântat. De mult nu mai era tânăr, iar frigul nesfârşit îi răscolea rana cea veche din coapsă.

Ca şi stăpânul său, abia ce se întorsese din Ostrovul Dragonilor, unde aflase cu urechile lui ce punea la cale Garda. Petrecuse cinci zile la sfat cu alţi mai-mari peste dragoni, veniţi din toate cele Şapte împărăţii ale Mării, discutând despre tactică şi instruire. Avea capul plin de gânduri şi câteva idei în minte. Le aşternuse pe hârtie pentru mai-marele topitoriei, iar acesta îi făgăduise că armamentul şi armurile pentru trei detaşamente aveau să fie gata în cel mult de trei săptămâni. Contele îi dădu vreme gnomului să se instaleze confortabil, lăsându-l în voia lui.

— Putem izbuti? întrebă Rufus, în vreme ce Tangnost îşi fuma pipa. Recruţii vor fi gata la timp? Sarcina de a-i înlocui o să cadă pe umerii tăi, aici, la Domul Dragonilor. În două zile trebuie să fie cu toţii pe Ostrovul Dragonilor pentru exerciţii. Toate resursele Domului sunt la dispoziţia ta.

Tangnost dădu din cap, cugetând la lucrurile de mirare văzute în Ostrov. Operaţiunea Creuzet era îndrăzneaţă şi primejdioasă. Chiar şi în miezul verii, Oceanul de Apus era

un meleag sălbatic şi primejdios. Dar nimeni nu se încumeta pe apele învolburate de furtuni în timpul iernii, când bancurile de nisip şi bucăţile de gheaţă pluteau prin ceţurile amorţite, gata să-i scufunde pe navigatorii nesăbuiţi. Dar călăuzirea Gărzii Dragonilor spre Arhipelagul de Apus cădea în sarcina altcuiva; treaba lui era să reîntregească regimentele într-o zecime din timpul de care ar fi avut nevoie de obicei. Piloţii şi navigatorii imperiali de pe Ostrovul Dragonilor fuseseră instruiţi vreme de săptămâni întregi de către veterani căliţi în bătălii, veniţi din toate cele şapte regimente. Nu era o treabă uşoară nici pentru ei, darămite pentru proaspeţii recruţi. Era o iniţiativă formidabilă, dar cât de greu avea să le fie! Îşi dorise cu înverşunare să ia şi el parte la campanie, necăjit că rana îl ţinea departe de operaţiunile din prima linie. Instinctele lui nu mai erau ascuţite pentru bătălie, căci de ani de zile nu mai ridicase securea cuprins de mânie. Cu toate astea…

Contele observă falca lui Tangnost încleştată cu hotărâre şi ştiu care avea să fie răspunsul gnomului încă dinainte ca acesta să-l fi rostit.

— Da, stăpâne conte. Vom izbuti!

Mulţumit, contele Rufus mai avea o singură grijă.

— Ce mai face fiul lui Scoarţă de Stejar?

Tangnost se opri, gânditor.

— Se descurcă din ce în ce mai bine, stăpâne. E dornic să fie pe plac. Dar… încă îi e frică de dragoni şi…

— Şi fiica mea abia aşteaptă să ne arate că nu i-am ales bine scutierul?

Zâmbetul lui Tangnost era foarte grăitor.

Contele încuviinţă din cap.

— Din clipa în care hotărăşti să-i încredinţezi fetei pregătirea piticului, vreau să te ocupi de Sfărâmătorii de Oase. Luaţi oricâţi oameni, oricâte echipamente şi arme aveţi nevoie. Când se va mai scurge încă o lună, vei începe pregătirea de noapte cu Pândarii Nopţii. Campania noastră de iarnă împotriva goblinilor *trebuie* să izbândească: viitorul celor Şapte împărăţii ale Mării atârnă de această victorie.

Capitolul 14
Goblini

Noaptea era cumplit de friguroasă; stele albe şi reci presărau cerul ca smoala, dar cele două seceri încă nu răsăriseră. Jos, în Vâlceaua Nesfârşită, bezna era tot mai adâncă. Un dragon din seminţia Vampirilor coborî încet din beznă, aterizând printre zidurile năruite ale unui vechi castel în ruine, distrus cu veacuri în urmă, pe timpul celui de-al Doilea Război cu Goblinii. Doar unul dintre însoţitorii săi coborî; ceilalţi rămaseră în aer, supraveghind locul şi veghind să nu apară cineva din Garda Dragonilor. Nu putea îngădui să fie găsit în acel loc.

— Nu voi zăbovi mult.

Călăreţul descălecă de pe Vampir, iar răsuflarea îi înflori în aerul rece.

— Knuckle, aşteaptă aici. Trebuie să ne întoarcem la Breaslă înainte de ivirea zorilor.

— Da, stăpâne.

Omul se înclină şi apucă frâiele Viperei, ţinându-şi propriul dragon în aşteptare.

Omul înveşmântat în mantie neagră scoase toiagul din tocul şeii, o luă cu paşi siguri pe podul mobil putrezit, intră în curtea interioară şi apăsă pe o rună săpată într-un zid, aproape invizibilă în beznă. În clipa aceea, cu un sunet abia auzit, o uşă se deschise înspre interior, dând la iveală trepte care coborau în măruntaiele castelului. Omul trecu şi uşa se închise fără urmă după el.

Făcu o vrajă de iluminare cu degetele şi torţele de pe ziduri se aprinseră. Apoi coborî treptele abrupte până în peşterile subterane.

Mirosul de sare era din ce în ce mai greu şi lanţurile zornăiau în umbră. Pasul lui răsuna uşor; în cele din urmă ajunse la un tunel unde marea spăla pietrele.

Bărbatul zâmbi mohorât şi se îndreptă spre locul în care în podeaua de piatră fusese săpată o gaură rotundă, largă

de cinci picioare. Dar nu era un puţ. Acolo apa se mişca şi murmura ritmic, ridicându-se încet, din ce în ce mai mult, înălţându-se şi coborând, căci era legată de marea îndepărtată printr-un labirint de caverne subacvatice şi de tuneluri care se pierdeau într-un lac din apropiere.

Un corn ciudat şi răsucit, cu un muştiuc lung, era înfipt în piatră, iar gura lui se afla la mulţi metri deasupra mării. Bărbatul suflă în corn, răspândind sunete sinistre dincolo de mare, chemându-i pe goblini să se întoarcă…

La marginile găurii, apa începu să fiarbă, vestind sosirea primului oaspete. Degete butucănoase, unite cu membrane, apărură din apă şi se agăţară cu uşurinţă de margine, folosindu-se de ventuze. Goblinul se zvârcoli afară şi căzu cu un zgomot umed pe podea, apoi coapsele puternice îl aruncară în picioare.

În lumina tremurătoare, pielea creaturii strălucea verde, uşor fosforescentă. Avea arme ciobite, furate de curând în bătălie. Le purta aruncate peste o cămaşă ruginită de zale, luată de la un Sfărâmător de Oase, iar pe cap avea un coif făurit din craniul unui pui de Viperă, încrustat cu scoici. De armură i se izbea un şirag din oase de degete umane şi şuviţe putrezite de păr, fiecare dintre ele însemnând un om ucis în luptă. Ochii goblinului, obişnuiţi cu întunericul oceanului, cercetau caverna. Buzele groase i se îndepărtară şi creatura scoase un sâsâit misterios, descoperind dinţii zimţaţi care luceau în lumină. Sacii bulboşi de aer din gâtul goblinului se înălţau şi coborau; branhiile îi bolboroseau şi picurau apă în timp ce o lepădau, apoi creatura trase aer în piept.

— Ssssstăpâne Vrăjitor!

Goblinul se ghemui plin de respect, îndoindu-şi genunchii, apoi se înălţă cât era de lung, mai înalt de şase picioare. Ochii lui erau la acelaşi nivel cu cei ai omului de dinaintea lui.

— Aveţi un mesaj pentru Galtekerion, ssstăpânul meu?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— D… da… croncăni el răguşit.

Îşi atinse gâtul învineţit şi bandajat şi se strădui să le vorbească din nou. Nu trebuia să dea niciun semn de slăbiciune în faţa goblinilor, nici nu putea îngădui să le miroasă a sânge.

— Când lunile vor fi pline, voi veni în Arhipelagul de Apus. O să iau dragonul pe care l-aţi pregătit pentru mine. Spune-i stăpânului tău să-şi pregătească războinicii de luptă înainte ca lunile de iarnă să crească.

— Sssssss, chiar aşşşa? E bine. Proviziile noastre se împuţinează. Triburile vor oassssse şşşşi carne înainte de ssssomn. Ne-aţi promissss izbânda.

Sâsâitul se stinse. Zgomotul mareei umplea peştera.

— În schimbul credinţei noastre.

— Şi o veţi avea. Să fiţi la Grotele Ucigaşe când lunile sunt pline.

— Vom fi acolo, Domnia Ta.

Şovăind, creatura îşi linse buzele umede, ca un câine ce aşteaptă un os, ros de o foame nestăvilită în beznă.

— Aveţi dragoni? întrebă cu nările fremătând. Îi mirosss.

Stăpânul vrăjitor dădu din cap.

— O grămadă.

Îşi înălţă mâna şi torţa arzândă îşi spori strălucirea, alungă umbrele şi se răsfrânse pe solzii dragonilor de stepă înlănţuiţi. Terminase cu experienţele, şi goblinii aveau să-l scape de dovezi.

— Dar ospătaţi-vă aici! Nu luaţi leşurile, lăsaţi-le să putrezească. O să fie încă proaspete când vă veţi întoarce.

Goblinul îşi cufundă capul în apă şi strigă. Un ţipăt aspru şi croncănit se înălţă şi coborî, răsunând prin adâncurile lacului, apoi fu purtat cale lungă. Un şuierat lacom îi răspunse. În câteva minute apa bolborosea şi fierbea, în vreme ce goblinii se înălţau cu zecile din apă.

Simţindu-şi sfârşitul aproape, dragonii înlănţuiţi de stânci ţipau înspăimântaţi şi se chinuiau să scape din lanţurile care îi ţintuiau de stâncă. Dar, în câteva clipe, gloata fierbândă a goblinilor înfometaţi îi acoperi.

Capitolul 15
Dragonul de lemn

Dragonul de lemn pentru exerciţii zvâcnea şi azvârlea din labe. Atârnat de tavan, se rostogolea şi se legăna. Felix şi prietenii lui mânuiau sforile, nerăbdători să-l umilească pe nepoftitul din mijlocul lor. Şi se străduiau să-şi facă treaba cât se poate de bine.

Coiful lui Rădăcină se izbi de capul dragonului, iar băiatul văzu stele verzi. În clipa următoare se legăna ameţit; corpul i se lăsase moale în hamul de siguranţă. Vorbele lui Quester îi răsunau în minte.

— I se zice „a săruta dragonul”, îi explicase prietenul său. Fiecare scutier, fiecare dintre mai-marii grajdurilor a sărutat dragonul, aşa că vei fi într-o companie aleasă. Iar faptul că Tangnost a hotărât că eşti pregătit e semn bun. Ar trebui să fii bucuros de progresele pe care le-ai făcut.

Rădăcină se perpelise toată noaptea după ce gnomul îl anunţase că era pregătit, fără să pună geană peste geană. Nici Quester, cu care împărţea paturile suprapuse, nu prea dormise.

— Uite…

Băiatul răscolise vesel prin cufărul lui.

— Ia tunica mea cea veche. Nu mai am nevoie de ea şi e pe măsura ta. E bine căptuşită. Deocamdată, ia coiful şi mănuşile mele. Vei avea trebuinţă de ele.

La câteva clipe după ce urcase în şa, Rădăcină înţelese cât de multă nevoie avea de ele.

Acum se gândea că în ultima săptămână sărutase dragonul de atâtea ori, că nu le mai putea ţine socoteala. Avea câte o vânătaie albastră-purpurie pentru fiecare împrejurare. Dragonul se smucea şi îl arunca de colo-colo, iar piticul icnea; sudoarea îi păta tunica, gâdilându-l şi înţepându-i pielea. Dacă nu reuşea să rămână în şa mai mult de un minut, era întâmpinat cu râsete răutăcioase şi batjocuri; picioarele lui nu erau îndeajuns de lungi pentru

scări şi dragonul era prea mare ca să-l poată cuprinde între coapse. Nu se putea agăţa decât de oblâncul şeii. Îl durea fiecare bucăţică din trup; era asudat, zdrobit, tremura… dar nu avea de gând să renunţe. Nu avea să-i lase să se distreze pe seama lui.

Înainte să se îndrepte spre cuşca de antrenament, pentru a exersa alături de Quenelda, Quester îl avertizase:

— Prietene, ţine minte că Felix şi trepăduşii lui vor să dai greş. E invidios că eşti scutierul domniţei Quenelda. I se pare firesc să nu izbândeşti, pentru că eşti gnom şi nu eşti menit să mergi la război.

— Şi *ea* crede la fel, murmură slab Rădăcină, păşind spre dragonul de lemn. Vrea să dau greş…

Ei bine, îşi spusese, ridicând cu hotărâre bărbia, n-o să dea greş. Le va arăta el. Va fi primul scutier de care domniţa Quenelda nu va reuşi să se descotorosească. Se va ţine de ea ca scaiul. Tatăl lui şi Tangnost aveau să fie mândri de el.

Ce uşor e să arunci cu vorbele, se gândea acum Rădăcină plin de amărăciune, întinzându-se după frânghia de la oblânc. Deja se lovise de o aripă grosolan sculptată, iar coada îl izbise în cădere. Dacă n-ar fi avut hamul şi tunica bine căptuşită a lui Quester, ar fi fost de mult la infirmerie. Din piept îi scăpă un geamăt.

De data asta reuşi să se ţină în şa preţ de zece secunde. Coada dragonului îl prinse în aer, răsucindu-l ca pe o sămânţă. Era prea mult pentru el. În timp ce atârna moale în aer, ameţit şi îngreţoşat, îşi dădu seama că toate râsetele încetaseră.

— Bun, băiete!

Nişte braţe puternice se ridicară în aer ca să-i curme legănarea şi să-i desfacă hamul.

— Jos cu tine! Hai să te odihneşti.

Tangnost se uită încruntat la scutierii care îşi fereau ochii. Nici măcar n-avea nevoie să întrebe cine era capul răutăţilor.

— Pentru început, i se adresă băiatului, să-ţi facem rost de o şa care să ţi se potrivească. Felix, tu eşti scutierul-şef

aici, ar trebui să ai mai multă minte şi să nu-i mai sperii pe începători. Mai fă tu una ca asta şi-o să răneşti grajdurile cu ucenicii timp de o lună. Adu-mi altă şa şi ai grijă ca scările să fie potrivit de lungi.

— Da, domnule!

Înainte s-o zbughească în încăperea cu harnaşamente, scutierul îi aruncă o privire otrăvită lui Rădăcină.

Gnomul îşi clăti gura cu un polonic de apă şi scuipă în rumeguş. Tresări când o mână grea i se aşeză pe umăr.

— Ţine-o tot aşa, băiete, îl îndemnă mai-marele dragonilor. Nimeni n-ar fi în stare să se ţină într-o şa cu trei numere mai mare. Nu-ţi pierde curajul!

Rădăcină dădu din cap, nu prea convins, apoi se strâmbă, ducându-şi mâna la spate, într-un loc unde îl săgetau dureri. Căptuşeala era sfâşiată.

— O aşchie? întrebă Tangnost.

Bărbatul roşi.

— Bine, băiete, rânji gnomul. Fugi la felcer! Ai exersat destul pe ziua de azi.

Din când în când, Quenelda venea şi ea să se uite la el şi bătea din picior nerăbdătoare. Atunci băiatul se încurca şi dădea greş, oricare ar fi fost exerciţiul pe care i-l dăduse Tangnost, după care auzea oftatul ei exasperat, iar ceilalţi scutieri râdeau de el pentru că nu reuşea să înveţe nimic. Băiatul începuse să spere că, dacă se descurca îndeajuns de prost, ar fi putut să fie retrogradat, devenind iarăşi ucenic. Dinspre partea lui, Felix n-avea decât să pună mâna pe slujbă. Dar pe urmă îi venea în minte gândul la tatăl lui, la ultima sa misiune, în care fusese atât de neînfricat, şi se simţea ruşinat că îi trecuse prin cap să se dea bătut.

În cele din urmă însă, lui Rădăcină începu să-i mai crească întru câtva încrederea în sine. Călare pe o şa potrivită şi cu scările bine fixate, se descurca din ce în ce mai bine. La capătul celei de-a doua săptămâni reuşise să se ţină în şa, iar ceilalţi scutieri nu mai puteau să-l dezechilibreze. Dosul şi mândria încă îi mai sufereau după vizita făcută la infirmerie, unde felcerul îi scosese o aşchie dureroasă. Dar începea să creadă că avea să treacă de

testul zborului, prima din lungul şir de încercări prin care treceau scutierii.

După două săptămâni de antrenamente intense, se simţea pregătit să-şi încerce puterile pe dragonul de lemn, în faţa spectatorilor. Tangnost se afla în micul amfiteatru de instrucţie, împreună cu mai-marii grajdurilor: mai-marele Windlewith, un spiriduş cu favoriţi, care arăta mereu de parcă tocmai mâncase o lămâie întreagă; doamna Barbă Cenuşie, severă, dar corectă, doamna Os de Ciocan, micuţă, cu păr întunecat, voce tunătoare şi zâmbet cald; şi mai-marele Quintus, un vrăjitor bătrân care ieşise din trupele de luptă, dar îşi purta încă armura şi păşea de parcă ar fi călărit pe un dragon. În spatele acestor judecători se strânseseră ceilalţi scutieri, ascunşi în umbrele şopotitoare. Rădăcină îi putea auzi cum făceau pariuri pe deznodământul probei.

— Rădăcină de Stejar?

Mai-marele Windlewith îşi ridică ochii negri ca nişte mărgele.

— Da, domnule!

— Înşeuează-ţi dragonul!

— Da, domnule!

Cineva întoarse nisiparniţa.

Cu mâini tremurânde, băiatul alergă să-şi ia şaua. Deşi mai mică decât cele obişnuite, era destul de grea, cu spatele ridicat, astfel încât călăreţul să rămână în ea în timpul virajelor luate în mare viteză. Apoi luă căpăstrul cu trei frâie, cu zăbala delicată, din argint, care îngăduia să manevrezi animalul cu multă precizie. Înşeuă dragonul de lemn şi luă poziţie de drepţi, în vreme ce mai-marele Windlewith îl verifica, strecurând o privire prin ochelarii fără braţe.

— Hmm… nu-i rău, nu-i rău, mormăi spiriduşul. Cureaua ar fi trebuit strânsă încă puţin.

Se uită la nisiparniţă.

— Zece minute în cap. Bun, bun. Încalecă! Încalecă! Prin spate, rogu-te!

— Da, domnule!

Rădăcină alergă pe coada de lemn a dragonului şi sări cu dibăcie în şa, oftând uşurat, încercând să alunge amintirea primei sale încercări de a duce mişcarea la bun sfârşit, încercare sfârşită dezastruos. Zâmbetul încurajator al lui Quester îl linişti şi le făcu un semn din cap că era pregătit.

Apoi, cu coada ochiului o zări pe Quenelda, care intra în amfiteatru. Se întoarse uşor spre ea, în chip de salut.

— Da, domnule! chicoti Felix încet. De trei ori, domnule!

O să le-arate el că făcuseră o mare greşeală când numiseră un golan drept scutier pentru domniţa Quenelda, deşi onoarea aceasta i se cuvenea lui, ca scutier-şef.

Cu mintea în altă parte din cauza sosirii Queneldei, Rădăcină nu băgă de seamă că Felix smucise frânghia violent, fără să-l vestească. Inelul de alamă sună. Dragonul de lemn se înclină violent sub el şi se roti, aruncându-l cu putere în lături.

— Uff! icni el, izbit în stomac de oblânc.

În vreme ce dragonul se lăsa iarăşi în jos, reuşi să-şi sprijine genunchii de şa, dar apoi, când capul dragonului plonjă, iar el se lăsă pe spate în şa, coada mobilă îl izbi puternic, împingându-l în faţă.

— Ţine-te bine! i se păru că o aude pe Quenelda strigând, nerăbdătoare. Rezistă! Călăreşte-l!

Dar capul îi răsuna, aşa că nu era sigur că fata chiar îi vorbise.

Atârnând în hamul incomod, care tot îi era mai mare cu două măsuri, Rădăcină îşi dădu ochii peste cap, chinuindu-se să urce înapoi. Să reziste? Pe toate broaştele şi năpârcile din lume! Ce naiba credea că face? De ce îşi ţinea mereu nasul pe sus? De ce nu avea niciodată răbdare cu el?

Întrebarea abia dacă i se închegă în minte, că-i şi fugi pe dată, pentru că în clipa următoare dragonul se smuci brusc spre stânga. Fără să-şi dea seama cum, piciorul îi alunecă din scări, iar gnomul se trezi aruncat din şa. Apoi forţa de gravitaţie interveni, exact în clipa când oblâncul se repezea spre el şi…

Când îşi reveni din leşin, primul lucru pe care îl văzu fu chipul Queneldei aplecat spre el. Glasul fetei îi părea neclar

şi îndepărtat. Îl întreba dacă era teafăr. Auzea chicotele şi pufnetele batjocoritoare ale scutierilor. Dăduse greş. Din nou!

Capitolul 16
Primul zbor

Cu atâtea pe cap, având atât de multe lucruri de învăţat, sosirea iernii îl luă pe nepregătite pe Rădăcină. Într-o dimineaţă, la trezire, descoperi că afară se aşternuseră zece centimetri de zăpadă, iar fântânile îngheţaseră. Trecuseră câteva zile chinuitoare de când picase testul dragonului de lemn. Vestea că Felix fusese silit să rănească grajdurile vreme de o lună drept pedeapsă pentru că pusese la cale eşecul lui umilitor nu îl alina; pur şi simplu era îngrozit la gândul că trebuia să urce iarăşi în şa. Plin de răbdare şi înţelegător, Tangnost îl lăsa în pace. Dar Quenelda avea alte planuri.

Număra nerăbdătoare zilele care o mai despărţeau de turnir. Ultimele şase săptămâni petrecute în Domul Dragonilor i se păruseră insuportabil de lungi. De când se întorsese acasă, tatăl ei zburase de patru ori fără ea la crescătoriile regale sau la curte. Acum, că Două Înghiţituri era vindecat şi gata de zbor, singura problemă rămânea Rădăcină. Ei bine, băiatul avusese timp berechet să înveţe noţiunile de bază. Era limpede că venise vremea să aplice teoria. Bietul gnom avea să înveţe să zboare prin metoda dureroasă. La urma urmei, până la turnirul regal nu mai erau decât cel mult trei săptămâni şi cu siguranţă nu avea să-l rateze!

În sala de mese, prânzul se încheiase. Câţiva scutieri leneveau, ocupaţi cu jocul de zaruri, dar cei mai mulţi învăţau. Şi Rădăcină studia un manuscris din scoarţă de copac, chinuindu-se să ţină minte trăsăturile Dinţilor Ascuţiţi. Domniţa Quenelda îi spusese fără ocolişuri că ar face bine să le înveţe pe de rost până la următoarea lor discuţie.

Băiatul înghiţi. Mesteca absent o bucată de pâine. I se făcea greaţă la gândul că trebuia să dea ochii cu Quenelda şi cu dragonul ei de luptă. În noaptea dinainte, Quester îl

ajutase să înveţe, ba chiar îi notase caracteristicile. Scrisul prietenului său era limpede şi îndrăzneţ, dar… băiatul clătină din cap. N-avea nicio şansă.

Cei din seminţia Dinte Ascuţit scuipă foc la mare distanţă şi pot ucide cu uşurinţă de la cincizeci de paşi. Solzii lor blindaţi pot devia săgeţile, dar nu şi o lovitură directă de spadă sau de suliţă, astfel că sunt adesea înveşmântaţi într-o armură suplimentară.

Dragonii Dinte Ascuţit sunt folosiţi de Garda Dragonilor pentru misiuni de cercetare pe terenuri muntoase, ca să scoată goblinii din grotele, peşterile şi gropile lor.

Aceştia…

Piticul oftă. Erau doar vorbe goale, care nu puteau să arate realitatea copleşitoare şi uimitoare a unui dragon.

Scormoni prin tolbă şi scoase de acolo vreo şase pergamente; îl desfăcu pe cel mai mare, fixându-l cu farfuria şi cu cana. Din desen se năpusti spre el Dintele Ascuţit: puterea, ferocitatea lui, labele din spate uriaşe, care făceau pământul să tremure, terminate cu un pinten ascuţit ca o lamă, fălcile formidabile…

Un strop de sudoare i se scurse din vârful nasului, pătând schiţa în cărbune. Putea vedea cu ochii minţii colţii galbeni şi duhoarea respiraţiei fierbinţi care scorojea iarba. Iar ochii, ochii aceia neomeneşti, care te străpungeau dintr-o singură privire…

— Rădăcină!

Gnomul sări de doi coţi în sus.

— C-ce e?

— Vino cu mine! îi porunci Quenelda energic.

Purta pantaloni albaştri de călărie şi un ham de zbor complet echipat. Îi aruncă un coif de antrenamente. Reuşi să-l prindă cu mâinile care îl usturau, chiar înainte să-i aterizeze în mâncare. O privi nedumerit. Vorbele care urmară îi făcură inima s-o ia la goană nebuneşte.

— O să zburăm.

Se îndreptă spre uşă, fără să se uite în urmă să vadă dacă piticul venea după ea sau nu. Băiatul şi-ar fi dorit să fie şi Quester cu el. Prietenul lui i-ar fi spus ce trebuia să

facă, dar Quester se afla în cuşca de antrenamente împreună cu instructorul. Cu coada ochiului, îi zări pe Felix şi pe acoliţii lui, care priveau scena plini de interes.

Lăsându-şi baltă manuscrisele, Rădăcină o luă la fugă după Quenelda, care se îndrepta către adăposturile animalelor de bătălie.

— D… dar, domniţă Quenelda, e-eu n-am zburat până acum pe un dragon în carne şi oase.

Uimit el însuşi de propria îndrăzneală, mai că-şi pierdu glasul. Încerca să ţină pasul cu ea. Quenelda păşea foarte iute, iar el avea picioarele mai scurte.

— N-n-am trecut nici măcar proba dragonului de lemn.

În spatele lui îi putea auzi pe Felix şi pe prietenii acestuia discutând cu glas tare despre deznodământul acestui prim zbor.

— Ştiu, îi aruncă fata peste umăr. Dar măcar ştii să deosebeşti un capăt al unui dragon de celălalt.

Se opri brusc în faţa zidului interior al padocului. Piticul se izbi de ea şi căzu pe spate. În timp ce se aduna de pe jos, simţea cum se îmbujorează.

— Tangnost zice că data viitoare o să treci proba fără probleme, adăugă Quenelda, privindu-l de sus. Data trecută a fost… o întâmplare nefericită. Ceilalţi scutieri… ăăă… – fata simţi o înţepătură trecătoare de vină, dar o izgoni fără milă – … te-au luat pe nepusă masă?

Precaut, Rădăcină dădu din cap.

— Păi da, îşi urmă ea nerăbdătoare vorba. Asta a fost. Tu mişcă-te odată cu dragonul şi ţine-te bine de oblânc. Eu şi dragonul de luptă o să ne ocupăm de restul.

— D… dragonul de luptă?

Inima băiatului o luase razna. Simţea că mai are puţin şi leşină. În faţa ochilor îi dansau puncte negre, iar suflarea i se opri în gât. Cu chiu, cu vai, o ajunse din urmă în camera cu harnaşamente. O rafală de aer fierbinte se rostogolea din cuiburi, aducând cu sine duhoarea de pucioasă. Băiatul se clătina pe picioare. Era sigur că avea să leşine.

— Vom zbura pe un d-d-d-d-d…

Trase aer în piept.

— Pe un d-dragon de luptă?

— Ei, o să te descurci, rosti Quenelda nepăsătoare, în vreme ce lua o şa dublă.

În sfârşit! Se îndrepta către Cerul Liber şi *nimic* nu avea să îi stea în cale.

— E uşor să zbori. O să te obişnuieşti cât ai clipi. Vreau să zbor pe dragonul meu la turnirul regal, iar asta înseamnă că ai trei săptămâni ca să-mi devii scutier. Deci hai să vedem ce poţi!

Îi puse în braţe şaua greoaie, iar genunchii băiatului se îndoiră sub povară.

— Şi-acum, încalecă!

Asta era prea mult pentru el. Nimeni nu îl întrebase dacă voia să ajungă scutier. Nici Tangnost, nici contele şi, cu siguranţă, nici Quenelda. Stătu în loc o clipă, cu mintea învolburată de emoţii. Se lupta cu lacrimile înţepătoare. Toată lumea lui se întorsese cu susul în jos. Tatăl lui murise. Scutierii îşi băteau mereu joc de el. Quenelda nu-l voia şi i-o spusese verde în faţă. Îşi şterse mânios lacrimile. Ei bine, la urma urmelor, asta era tot ce putea fi mai rău, nu?

Cuprins de furie, trânti şaua de pământ.

— Nu! E uşor pentru tine! Dar nu toată lumea îţi seamănă, domniţă. Nu vreau să zbor cu dragonii. Nici măcar nu-mi plac. Îi urăsc!

O lacrimă îi brăzdă chipul, răscolindu-i şi mai tare mânia.

— Îi urăsc! Mai cu seamă pe dragonii de luptă!

Quenelda se zgâia la el, cu gura căscată. El o privi la rândul lui, îngrozit la gândul că spusese prea multe. Sigur aveau să se descotorosească de el; avea să fie aruncat în stradă.

Quenelda însă era în culmea uluirii. Niciun slujbaş nu-i mai vorbise astfel. Ca fiică de conte, se obişnuise ca toată lumea să i se supună. Se holba la chipul alb ca varul al piticului, de parcă ar fi văzut un străin. Dăduse piept cu o latură ascunsă a băiatului, pe care nu o mai văzuse. Cuprinsă de vinovăţie, înţelese că fusese o prostie să nu-şi dea seama cât îi era de frică băiatului de dragoni; pentru că tânjea să se întoarcă în Cerul Liber, pur şi simplu nu-i

păsase de spaima lui.

Şi trebuia să recunoască: băiatul îşi dăduse toată silinţa. Nu se dăduse bătut, în ciuda greutăţilor şi a prejudecăţilor, inclusiv a prejudecăţilor ei. Se întorsese la dragonul de lemn, înfruntând umilinţele şi bătaia de joc căreia, chiar dacă nu o încurajase, Quenelda nici nu-i pusese capăt. Luptase împotriva sorţii, în ciuda singurătăţii. În ciuda faptului că nu îl primiseră printre ei…

Quenelda se opri. Nu îl primiseră printre ei. Aşa cum nici pe ea nu o primiseră în rândurile lor!

Descoperirea o lovi ca un trăsnet. De câte ori nu fusese luată în râs pentru că iubea dragonii, pentru că adora să zboare? De câte ori nu auzise bârfele şi şoaptele răutăcioase clevetind despre identitatea mamei sale? Îşi aminti propriile cuvinte arţăgoase, pe care i le aruncase tatălui ei: *Dar nu vreau să fiu o domniţă! Aş muri la curte. Vreau să zbor cu dragonii!*

Ura rochiile şi ceremoniile, formalităţile sufocante de la curte. Călărea dragoni, deşi nicio altă fată nu făcea aşa ceva. Şi voia să ajungă la Academie, în Ostrovul Dragonilor. Iar unele dintre exerciţiile la care participase alături de scutieri dăduseră la iveală faptul că unii dintre ei, dacă nu toţi, erau de părere că fetele n-ar trebui să fie primite pe Ostrovul Dragonilor.

Şi-acum, când se uita mai atent, observa că gnomul era slab ca un ţâr; umerii şi genunchii îi erau ascuţiţi, iar chipul lui, altădată rotund, devenise supt. Încă îşi plângea tatăl. Îşi aminti cât de înspăimântată fusese când tatăl se prăbuşise. Dacă ar fi fost *el* cel care nu s-ar fi întors acasă? Spaima îi înmuie genunchii. Se lăsă să cadă greoi pe o bancă.

Stânjenită, Quenelda închise gura şi apoi o deschise iarăşi, vrând să spună ceva. Aruncă o privire în sus. Rădăcină rămăsese cu ochii aţintiţi pe cizmele scâlciate. Îi urmări privirea şi văzu că una se descususe, iar degetele de la piciorul stâng îi ieşeau afară. Şi mai şi tremura, de frig sau de teamă. Poate de amândouă: cu hainele lui subţiri, nu putea zbura decât în Cerul de Jos, şi încă doar pe timp de vară.

Ruşinată dintr-odată, deschise gura.
— Îmi…
Băiatul i-o luă înainte.
— Îmi pare r…
— Nu. *Mie* îmi pare rău, se auzi fata glăsuind cu hotărâre.
Urechile îi ardeau de ruşine, din cauza purtării sale atât de arogante.
— Îmi pare rău. Te rog să mă crezi.
Quenelda dădu din cap şi întinse şovăitor o mână, vrând să-i atingă umărul şi să-l facă să se aşeze pe bancă, lângă ea.
— Eu… ăăă… continuă stângace, muşcându-şi buza de jos.
Înghiţi în sec şi sări în picioare, începând să se plimbe de colo-colo prin sala harnaşamentelor. Era o taină pe care n-o mai destăinuise nimănui.
— Eu… nu-s obişnuită să am prieteni… în afară de dragoni.
Se aşeză pe o bancă în faţa lui şi îşi pironi ochii pe cizmele de zbor cu catarame albastre. Părea deodată foarte mică.
Băiatul se holba la ea. Doar n-avea să izbucnească în plâns? Fata îşi înălţă capul şi zâmbi strâmb, şovăind între mândrie şi amărăciune.
— Sunt altfel decât celelalte „tinere domniţe”, alte fiice ale caselor nobile… Eu am zburat alături de tata încă înainte de a fi învăţat să merg – cu dragonul lui de luptă, Tunet Nor de Furtună – şi vorbeam cu dragonii de pe vremea când încă nu puteam vorbi cu oamenii. Chiar *pot* vorbi cu dragonii, iar ei îmi răspund. De asta mă descurc aşa de bine cu ei.
Gnomul o privea fix.
— Când eram mică, foarte mică, niciun alt copil nu putea zbura alături de mine. Şi… ei bine, acum… – rosti fata, iar buzele îi tremurară –, nimeni de vârsta mea nu vrea să fie în preajma mea.
Oftă. Nu se mai destăinuise nimănui. Nu că ar fi trebuit să-şi împărtăşească secretele cuiva, în afară de dragoni.

Dar chiar şi în toiul agitaţiei din Domul Dragonilor, se simţea adesea singură.

— Nicio fată nu vrea să se apropie de dragoni. Mă privesc ca pe o ciudată. Nu le stă capul decât la bârfe şi la haine. De multe ori mă bârfesc şi pe mine…

Quenelda îşi curmă vorba, amintindu-şi cum îşi cercetase altădată tatăl, dorind să afle cine era mama ei.

„Ei, răţuşcă, oftase contele, mulţi mă întreabă de ce nu dezvălui numele mamei tale şi cred ceea ce vor. Nu-i băga în seamă. Ai încredere când îţi spun că o iubesc şi o cinstesc pe mama ta şi că într-o bună zi, atunci când va veni vremea, îi voi spune numele în faţa tuturor. Dar până când va sosi acea zi, nimeni nu trebuie să ştie cine e ea, nici măcar tu. Încrede-te în mine, răţuşcă. Am motive întemeiate."

— Circulă zvonuri urâte despre cine e mama cu adevărat. Iar băieţilor – se încruntă Quenelda – pur şi simplu nu le place că sunt mai bună decât ei. Cei mai mulţi băieţi de vârsta mea încă mai zboară pe grifoni. Câţiva sunt în stare să zboare pe hipogrifi, dacă sunt norocoşi, dar niciunul nu poate zbura pe un dragon, nicidecum pe un dragon de luptă. Nu mulţi reuşesc asta înainte de a-şi primi prima baghetă! zâmbi amar fata. Eram furioasă pe tine pentru că voiam să-i impresionez pe toţi la turnirul de iarnă, să le arăt de ce sunt în stare. Şi – iar aici Quenelda îşi aţinti privirile în pământ, muşcându-şi buzele – am crezut că aveai să-mi spulberi orice şansă.

Rădăcină clătină din cap.

— Dar cum aş fi putut eu să-ţi spulber şansele? clătină Rădăcină din cap, nedumerit. Ce-am eu de-a face cu asta?

— Tata mi-a spus că nu am voie să zbor în Cerul Liber dacă nu te învăţ pe tine să zbori.

Se împurpură când băiatul pricepu, căscând ochii de uimire.

— Cum el e plecat din ce în ce mai des la război, m-am obişnuit să fiu singură.

Chiar în clipa când rosti aceste vorbe, Quenelda îşi aminti de ceea ce îi spusese părintele ei: şi Rădăcină era singur. El

chiar era singur. Un fior de tristeţe îi încreţi pielea.

— Nu prea mă gândesc la alţii…

Copila căuta cuvintele potrivite.

— Îmi pare rău. Am fost egoistă. O să te ajut să înveţi să zbori. Chiar am s-o fac, dacă vrei.

Băiatul se holba la ea. Oare într-adevăr îi cerea iertare? Ochii lui de culoarea lemnului o cercetau cu o umbră de speranţă.

— Nu vom zbura cu Două Înghiţituri…

Se ridică şi dădu din cap.

— Cel puţin, nu încă. Voi… voi alege un dragon dintre cei domestici, unul care zboară lin, şi o să facem câteva ture în jurul Domului, la mică înălţime. Fără dragoni de luptă, îţi promit.

Cu o ultimă şovăială, fetiţa hotărî să renunţe la o viaţă întreagă de etichetă.

— Şi spune-mi Quenelda. M-aş bucura să-mi spui pe nume.

Rădăcină izbuti doar să dea din cap. Mâinile îi tremurau. Simţea că avea să i se facă rău.

— Deci, începu fata, plină de vioiciune, vei avea nevoie de cizme mai călduroase şi de o mantie, fireşte. Alege-ţi unele care îţi vin.

Îi făcu semn spre echipamentul de zbor adunat maldăre pe rafturi şi pe scaune.

— Poate că afară pare cald, dar când zbori, aerul e mereu mai rece. Se numeşte factorul de răcire al vântului, adăugă, sperând să-l ajute. Nu vom zbura la înălţime, aşa că nu ai trebuinţă de costumul de zbor.

Rădăcină dădu din cap absent, îşi trase în picioare o pereche de cizme mai mari cu două măsuri şi se înfăşură într-o mantie călduroasă.

Mergeau pe drumul împărţit în trei care se întindea între şirurile de padocuri, iar cataramele cizmelor zăngăneau vesel. Trecură de grajdurile unicornilor şi ajunseră într-un loc unde văzduhul era însufleţit de culorile minunate ale grifonilor şi hipogrifilor, iar dragonii se roteau, plonjau şi treceau în viteză prin aerul răcoros al după-amiezii ori se

odihneau în copaci şi pe stâlpi. Cuiburile uriaşe, ca nişte stupi, şi grajdurile acoperite cu ţigle de teracotă li se întindeau înainte. Din vreme în vreme, Quenelda se oprea ca să cerceteze câte un dragon, vorbindu-i lui Rădăcină despre rasa şi caracteristicile lui. El păşea ţeapăn lângă ea, cu ochii aţintiţi în faţă, dând mecanic din cap.

— Rădăcină?

Quenelda oftă şi îl strigă din nou.

— Rădăcină?

Agită o mână în faţa gnomului, apoi îl luă de umeri şi-l întoarse uşor cu faţa spre ea.

— Ascultă, există tot atâtea soiuri de dragoni ca şi la celelalte vieţuitoare. Şi fiecare dragon este unic. Exact ca nişte câini. Precum caii. Exact ca oamenii.

Privi în jur, căutând un exemplu.

— Mmmm… vezi dragonii de colo?

— Care? făcu Rădăcină cu voce tremurătoare. D-d-dragonii aceia cu picioarele din spate u-u-uriaşe?

Quenelda se mustră în sinea ei, apoi continuă.

— Li se spune dragoni Spiritul Vântului Cu Trei Degete. Dragonii Spiritul Vântului sunt vânjoşi şi puternici. Vezi femela aceea cu trup musculos? îi arătă ea cu degetul. Îi vezi aripile scurte? Cele două perechi? Dragonii ăştia sunt foarte buni când te deplasezi pe distanţe scurte; nu pot zbura cu aripile lor, dar îi ajută să facă nişte salturi formidabile. Sunt foarte, foarte puternici şi nu se sperie uşor. Aşa că sunt folosiţi mai mult la vânătoare. Labele alea din faţă, împodobite cu pinteni, pot doborî un mistreţ sălbatic, ba chiar un urs mare de peşteră! Şi regina creşte asemenea dragoni.

— Mmmda…

Rădăcină nu era prea convins. Un nerv din falcă i se zbătea nebuneşte, făcându-l să pară scos din minţi. Pentru el, toţi dragonii arătau la fel; o colecţie variabilă de gheare, aripi, solzi şi un rând dublu de dinţi. Nici măcar nu putea deosebi un erbivor de un carnivor. Până când şi-ar fi dat el seama de ce fel era dragonul, probabil că ar fi fost mâncat de mult!

Acum, că începuse să vorbească, fata nu se mai putea opri. Pe măsură ce mergeau, îi explica de zor.

— Uită-te la dragonul acela întunecat, care se odihneşte pe zid. Nu, nu ăla, uită-te mai departe, printre copaci. Cel bălţat cu verde, cu trei rânduri de aripi. E Şoapta Vântului, o femelă de trei ani din soiul Piatră Bălţată. Puţin cam sprintenă pentru un prim zbor, dar se mişcă lin. Vezi dragonul albastru de acolo, cel care tocmai coboară? E un dragon de rasă din seminţia Porcului Înşeuat şi se numeşte Şoapta din Miezul Verii. E o iapă de cinci ani. Foarte blândă şi ascultătoare – ar putea fi o alegere bună. Cred că ţi-ar plăcea…

Căţărându-se peste zidul padocului, Quenelda cercetă dragonii unul câte unul, trecând de la o rasă la alta, străduindu-se să găsească una care să nu-l sperie pe Rădăcină.

— Am găsit, hotărî în cele din urmă, arătând către un dragon micuţ şi minunat, cu nuanţe de mov şi albastru, care bea apă dintr-o troacă. Aleargă După Stele. E din neamul Vâlceaua Vântului; sunt animale inteligente, foarte blânde şi învaţă repede. Se mişcă lin în zbor…

Privi chipul încordat al gnomului, care îşi încleştase atât de tare degetele pe poartă, încât i se albiseră încheieturile.

— Nespus de liniştite… adăugă fata, privindu-l atent. Nu se sperie uşor… au o fire blândă… dinţi neascuţiţi… şi sunt erbivori, fireşte… Cu toate că a mâncat din greşeală vreo doi gnomi săptămâna trecută… a avut o indigestie cumplită.

— Mmm?

Băiatul dădu din cap fără să audă nimic. Vorbele fetei îi intrau pe o ureche şi îi ieşeau pe alta.

— Rădăcină!

Quenelda era puţin exasperată. Îl apucă de umeri.

— Ascultă! Aleargă După Stele e o alegere bună. Abia dacă e mai răsărită decât un cal, abia dacă măsoară nouăsprezece palme la umeri. Are spinarea puternică, îndeajuns de puternică încât să ducă doi călăreţi. Are trei ani şi e foarte bine dresată.

Încercă să pară modestă, fără succes.

— Chiar eu am crescut-o din găoace, adăugă, cu un aer mulţumit. Bătaia aripii e lentă. O să zbori lin. Vom da ocol Domului uşurel şi n-o să urcăm prea sus. În felul ăsta, te vei obişnui să fii în şa, te vei obişnui cu ritmul aripilor ei. *Aleargă După Stele…* şopti ea.

Din două salturi, ajutându-se de aripi, dragonul alergă îndată la ea.

— *Fie ca vântul să cânte de-a pururi sub aripile tale, Aleargă După Stele.*

În vreme ce o întâmpina, Quenelda zâmbi, iar Rădăcină se dădu instinctiv înapoi. Aşa cum îi spusese fata, dragonul nu era mai mare decât un cal, dar în închipuirea lui era enorm. Era drum lung până sus şi unul încă şi mai lung până jos, dacă ar fi căzut. Şi după cum se descurcase pe dragonul de lemn, era încredinţat că avea să cadă.

— *Şi fie ca stelele să-ţi călăuzească paşii, Dănţuitoare a Dragonilor…*

Dragoniţa albastră-movulie îi întoarse salutul, după care îşi îndreptă ochii întunecaţi şi inteligenţi către Rădăcină, care împinse bărbia şi pieptul în faţă, încercând să pară netulburat.

— *Micuţul Fără Aripi se teme de mine,* constată Aleargă După Stele, aplecându-şi gâtul lung ca să alinte fata. *Îi tremură genunchii.*

— *N-a mai zburat până acum şi se teme de dragoni.*

— *N-a mai zburat cu cei din neamul dragonilor?*

Dragoniţa era amuzată.

— *Atunci înseamnă că nu a trăit cu adevărat. Îi pot arăta cum să se ia la întrecere cu norii, cum să danseze cu stelele…*

— *Poate cu timpul,* încuviinţă Quenelda. *Dar nu astăzi. Azi trebuie să zburăm încet şi aproape de pământ.*

— *Aşa va fi, precum spui, Dănţuitoarea Dragonilor.*

— Bun. Aşteaptă aici, îi spuse Quenelda gnomului înţepenit de spaimă, de parcă ar fi fost în stare să facă vreun pas. Mă duc să-i aduc o şa. Poartă frâie mărimea trei şi o şa mărimea opt. O să-ţi arăt iar cum le potriveşti şi,

după ce coborâm, te ajut să le cureţi şi să îngrijeşti dragoniţa.

Nefericit, băiatul dădu din cap. După ce Quenelda plecă, încercă să fluiere, dar descoperi că niciun sunet nu-i ieşea din gât; avea gura ca iasca. Trecându-şi degetele cât de relaxat putea pe după cingătoare, se prefăcu absorbit de un gândac-de-bălegar care îşi croia drum prin iarbă, apoi ridică ochii în sus, către Aleargă După Stelele.

— C... ce dragon drăguţ, rosti el plin de nădejde.

Femela dragon îl privi cu ochi adânci de culoarea lavandei, tiviţi cu gene lungi, apoi întoarse capul ca să se lingă cu botul lung şi delicat.

În vreme ce dragoniţa căsca, cu gura până la urechi, băiatul rămase pironit în loc. Creatura îşi dezgoli dinţii, iar limba lungă şi roz dispăru apoi în gâtul şi mai lung. Făcându-se că nu îl bagă în seamă, îşi întinse aripile încet, apoi îşi cercetă pintenii aripilor, pe toate patru. Gnomul o privea legănându-se uşor, aproape vrăjit de mişcările ei încete. Apoi, fără veste, capul dragonului se repezi în jos, către el.

— Salutari, micuţule Fără Aripi!

Rădăcină nu putea auzi cuvintele dragonului, dar îi simţea şoapta gingaşă a respiraţiei. Dragoniţa rânji, dezgolind un rând de molari uriaşi la doar câţiva centimetri de nasul lui. Răsuflarea făpturii îi înflorea caldă şi umedă pe faţă. Ea flutură din genele dese, invitându-l, gâdilându-l pe obraz.

Înţepenit de spaimă, piticuţul tremura din tot trupul. Şi genele lui fluturau, dar din cu totul altă pricină. Nu mai vedea clar. Apoi, cu un chiţăit aproape neauzit, căzu pe spate.

De cealaltă parte a padocurilor, câţiva scutieri râdeau şi huiduiau.

— Te-ai amorezat de un dragon, ce spui? urlă Felix, în vreme ce dragoniţa îl lingea pe obraz pe Rădăcină. Leşini la picioarele ei?

Zgomotul batjocurilor lor o făcură pe Quenelda să iasă zorită din sala harnaşamentelor.

— *Of, Aleargă După Stele,* mustră ea dragonul. *Ce i-ai făcut?*

Dar când se aplecă deasupra gnomului, zâmbi cu gura până la urechi.

— Rădăcină! Băiete!

Îl luă de mână şi încercă să dea la o parte botul băgăreţ.

— Ooohh...

Pleoapele piticului fluturară. Ceva umed, aspru şi greu îi zgâria pielea. Deschise un ochi. Un iris oval de culoarea levănţicii îi umplu vederea. Îşi ridică mâinile să se apere, lovind botul lung.

— Rădăcină, gata, e-n regulă!

Quenelda era îngrijorată de paloarea lui cenuşie.

— E erbivoră, îţi aduci aminte? Uite, niciun dinte nu e ascuţit. Asta înseamnă că nu te va mânca. Nu e un dragon de luptă. Şi au boturile foarte sensibile. Dac-o loveşti cu pumnul, ai putea s-o răneşti. Ai fi ştiut asta dacă ai fi fost mai atent la lecţiile lui Tangnost.

— Oh...

Băiatul se simţea cam stânjenit. Nu putea pricepe cum ar fi putut el să rănească o făptură aşa de mare.

— Îmi pare rău, îşi ceru scuze, ridicându-se în coate.

Nu era sigur dacă îşi ceruse iertare de la Quenelda sau de la dragon.

Îi îngădui fetei să-l ajute. Ea îl privi gânditoare, apoi îl prinse de mână.

— Ce vrei să...

— Ai încredere în mine!

Quenelda îi luă mâna care se trăgea înapoi şi o aşeză ferm pe pielea dragonului.

Băiatul tresări, uimit. Pielea era uscată, aspră şi caldă.

— Parcă... parc-ar fi lemn, rosti el minunându-se, mângâind-o precaut, în vreme ce Aleargă După Stele se înfiora de plăcere.

— E caldă şi grunjoasă. Credeam că e umedă şi rece sau vâscoasă. Sau plină de solzi, ca pielea de şarpe.

— Nu sunt toţi la fel, făcu Quenelda ridicând din umeri, încercând să găsească vorbele potrivite. Aşa cum nici noi

nu suntem la fel. Asta încercam să-ţi explic. Unii sunt împlătoşaţi ori crestaţi şi cu denivelări precum şopârlele ori acoperiţi de solzi, asemenea şerpilor. Alţii, ca Aleargă După Stele, au piele sau sunt zgrunţuroşi ca lemnul ori tari ca piatra. Câţiva au pene sau blană, ca grifonii şi hipogrifii. Fiecare soi e altfel. Uite, dă-i-le!

Fata scoase nişte prăjituri rotunde dintr-o punguţă pe care o purta atârnată de brâul pentru zbor.

— Sunt tablete comprimate de hrană pentru dragoni, îi explică ea. Garda Dragonilor le foloseşte când pleacă în misiuni. Sunt făcute din melasă, pucioasă, cărbune, ulei, fân şi mure. Le dă energie. Hai, dă-i-le! Îi plac la nebunie.

Băiatul îi întinse câteva în palma tremurătoare. Limba dragonului şerpui şi le înhăţă înainte ca el să aibă timp să-şi tragă mâna. Cu un singur zvâcnet, tabletele dispărură, iar limba lungă şi roz căuta altele. Vârful despicat i se încolăcea printre degete, strecurându-se pe mânecă şi apoi înăuntrul mantiei, cercetându-i buzunarele.

Rădăcină chicoti, apoi se zbătu. Se simţea caraghios de mulţumit de sine.

— Mai ai?

Zâmbind, Quenelda îi aruncă un săculeţ de furaj.

Aleargă După Stele rumegă bucuroasă, după care se întoarse către ea, încreţindu-şi nasul.

— *Băiatul gângureşte ca un prunc.*

— *Ştiu.*

Quenelda îşi ascunse un zâmbet la vederea surâsului larg lipit pe faţa lui Rădăcină.

— *Şi acum, hai să-i arătăm cum se zboară.* Îngenunchează, îi spuse dragonului cu voce tare, făcându-i semn cu mâna, pentru ca Rădăcină să vadă bine ce făcea.

Urcă pe laba din faţă îndoită a dragonului. Îi aruncă şaua peste spate şi o săltă iute. Strânse chingile şi îl chemă pe Rădăcină să vadă.

— Să te asiguri mereu că ai strâns bine chingile, îi aminti ea.

— Ce sunt…?

Băiatul era prea speriat ca să-şi mai amintească vreo iotă

din ceea ce învăţase. I se făcuse iar greaţă.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Quenelda. Ai să te obişnuieşti. Toţi sunt emoţionaţi când zboară pentru prima oară…

Cel puţin aşa se spune, se gândi copila. Ei îi plăcuse la nebunie!

— Chingile sunt nişte curele trecute pe sub burta dragonului, care ţin şaua în loc. Dacă nu sunt bine strânse, şaua va aluneca. Uite…

Duse mâna sub chingă ca să-i arate.

— Trebuie să poţi strecura o mână pe sub curele. Dragonii încearcă mereu să te păcălească. Au un simţ al umorului cam răutăcios. Simt mereu dacă au de-a face cu un călăreţ începător. Te vor pune la încercare. Îşi umplu plămânii cu aer şi-şi umflă pieptul. Apoi, când verifici, ai impresia că ai strâns bine chingile; dar, de fapt, nu e aşa. După aceea scot aerul afară, şaua alunecă şi…

— Apoi cazi şi mori, îi termină băiatul spusele, înnegurat.

— Nu, i-o întoarse Quenelda cu veselie hotărâtă, vom zbura la înălţime prea mică să mori. Şi, oricum, vei purta mereu un ham de zbor. Înghionteşte-i uşor în coaste – asta le dă de înţeles că le cunoşti şmecheriile. Uite – fata se apleacă şi ridică un vas de lemn –, Tangnost a zis că ai face bine dacă ai lua asta cu tine.

Rădăcină îl luă şi îl întoarse cu gura în jos, de parcă dosul vasului avea să-l lămurească.

— La ce foloseşte?

Quenelda îl privi gânditoare.

— O să-nţelegi, dacă vei avea trebuinţă de el, îl sfătui ea enigmatică. Tu ţine-l în poală! Şi acum, să încălecăm…

Bătu uşor dragonul pe genunchi.

— Ţine minte: există trei feluri de semnale pe care le poţi da unui dragon: vizuale, verbale şi tactile. Când zbori, zgomotul iscat de aripi şi de vânt face adesea de neauzit comenzile verbale, aşa că trebuie să-i călăuzeşti din frâie şi din scări sau cu mâna. Cei din Garda Dragonilor au sisteme de comunicaţie încastrate în coifuri, aşa încât se pot auzi unul pe celălalt, dar mai au şi un întreg limbaj al mâinilor prin care pot comunica, iar în toiul bătăliei folosesc cornii.

Ştiu că Tangnost te-a învăţat să foloseşti semnalele astea. Eu te voi învăţa toate semnalele făcute cu mâna, care îţi vor fi mult mai folositoare dacă-mi vei fi scutier.

Îndoindu-şi labele din faţă, Aleargă După Stele îngenunche iarăşi pe jumătate, întorcându-şi capul să vadă cum se descurca gnomul.

— Dar fratele tău… Rădăcină era nedumerit. A folosit o ajutătoare de încălecat. De ce…?

— Ei, se strâmbă Quenelda, pentru că e un călăreţ foarte prost şi se temea să nu fie muşcat. Suporturile astea sunt de obicei pentru copii şi pentru cei vârstnici.

— Şi pentru gnomi?

— Şi pentru ei… zâmbi Quenelda, dar te pot învăţa să fii un călăreţ de dragoni mai bun decât el. Nu, spuse ca pentru sine, asta n-ar fi deloc greu. Ţine minte! Încaleci aşa – îi arătă pas cu pas – şi descaleci aşa. Acum e rândul tău, îl îndemnă radioasă. Urcă-te pe genunchiul din faţă… E bine. Acum pune-ţi piciorul drept în scările chingii, iar celălalt picior în scara şeii. Nu, celălalt. Altfel… mda… te trezeşti că zbori cu spatele! Acum apucă oblâncul cu mâna dreaptă – aminteşte-ţi de dragonul de lemn – şi saltă-te în şa!

Scările erau prea lungi, aşa că, ridicată în vârful picioarelor, fata îl împinse zdravăn, cât pe ce să-l arunce de cealaltă parte a şeii.

— Vezi? E chiar foarte uşor şi nu prea diferit de dragonul de lemn. Acum încearcă din nou, dar de data asta aşază-te în şaua din spate.

Rădăcină se aşeză foindu-se, cu picioarele scurte în unghiuri caraghioase pe spatele lat al dragonului. Scările erau aşa de îndepărtate, încât abia dacă le mai zărea.

Quenelda se apropie.

— Şi acum trebuie să-ţi potrivim scările, continuă ea, strângând cureaua până la ultima gaură.

— Te simţi bine?

Se duse pe cealaltă parte şi îi potrivi şi a doua curea.

— Cum e?

Precaut, Rădăcină dădu din cap, prea nesigur pe sine ca să vorbească. Cum ar fi trebuit să fie? Poate că reuşise să

încalece, dar, spre deosebire de omologul său de lemn, dragonul ăsta era în carne şi oase, iar toracele imens se ridica şi cobora ritmic sub el. Avea impresia că dintr-o clipă într-alta urma să leşine, iar genunchii îi tremurau atât de violent, încât se izbeau de şa.

Quenelda încălecă şi se întoarse să-i vorbească.

— Tot ce ai de făcut e să stai acolo şi să te relaxezi. Ţine-te bine de oblânc şi nu privi în jos. Priveşte în depărtare, uită-te la munţi, dar nici în sus, nici în jos. Eşti gata? O să facem turul lent al Domului Dragonilor.

Fata strânse apoi frâiele în mână.

— Ţine minte că sunt trei feluri de frâie. Frâul de plonjon, frâul de virare şi cel de rostogolire. O să te-nvăţ despre ele atunci când vei putea zbura singur. Până atunci nu-ţi bate capul cu ele. Acum încordează-ţi picioarele… Nu, nu, strânge uşor, altfel dragonul va crede că-i dai o comandă… Apleacă-te puţin în faţă… relaxează-te. Aleargă După Stele se ocupă de restul.

Rădăcină închise ochii şi i se făcu rău de spaimă. Simţea labele din spate ale făpturii pregătindu-se pentru desprindere, iar aripile i se întinseră cu un oftat. Dragonul de lemn nu îl pregătise pentru aşa ceva. Se agăţă de oblânc din toate puterile, apoi simţi cum dragonul se ridica în văzduh.

Quenelda se ţinu de cuvânt. Zburau atât de jos, încât aripile atingeau ferigile ude, coada unduitoare trecea pe deasupra gardurilor, frânând, încetinind, urcând, virând într-o parte, apoi în alta. Rădăcină află iute că înălţimea nu era singura lui problemă.

Sus… jos… aripile pieloase fluturau… Lumea se rotea în jurul lui. Sălta în şa. Avea rău de mişcare. Ca şi cum întregul lui trup ar fi fost conştient doar de bătaia aripilor. I se părea că până şi inima lui bătea în acelaşi ritm. Privea unduirea tendoanelor de sub pielea subţire, care susţineau greutatea aripilor. Dragonul zbura în jurul coastelor metalice ale cuştii de antrenament.

— Hai, Rădăcină!

— Straşnic zbor, Rădăcină! Bravo!

Din cuşca de metal şi din cea de sticlă răsunară urale, căci Quester şi un grup de scutieri le văzuseră zborul la joasă înălţime. Rădăcină îşi trânti pe faţă un rânjet leşinat, se sili să se îndrepte de spate şi să le facă semn cu mâna, dar, imediat ce trecură de ei, se cocoşă nefericit în şa.

Pentru că nu era obişnuit cu zborul, obosise din cauza efortului de a se ţine. Muşchii îl dureau, îl ardeau. Fruntea îi era umedă de sudoare. Stomacul îi spunea că nu era deloc bucuros. Râgâi. Se simţea umed şi rece. Departe de a i se

uşura, suflarea îi era din ce în ce mai şuierată. Cu ochii pe jumătate închişi, se legăna în şa. Sus… jos… Din alb ca varul, se făcu roşu, apoi luă culoarea calcarului, cu o nuanţă abia simţită de verde. Râgâi şi-şi duse mâna la piept. Sus… jos…

— *Râgâie ca un bebeluş.*

Râsul dragonului răsună în mintea Queneldei. Sub Rădăcină, coastele dragonului vibrau, trimiţându-i furnicături în vârful degetelor de la picioare.

Sus… jos…

Cuprins de valuri de autocompătimire, Rădăcină înţelese că avea să se facă de râs. Apucând vasul pregătit de prevăzătorul Tangnost, gnomul îşi abandonă în el micul dejun şi demnitatea.

Capitolul 17
Breasla Ucigaşă a Asasinilor Ascunşi şi Vicleni

Orice oraş mare are cartierele lui rău famate. Pe Ostrovul Negru, oraşul din Vâlceaua Vrăjitorilor, erau numite Scursurile; o îngrămădeală fără noimă de uliţe soioase şi întunecate, pline de dughene înghesuite şi de ateliere care duhneau, aşezate lângă docurile unde cei sărăciţi şi lipsiţi de noroc se zbăteau să supravieţuiască. Fiecare neam şi fiecare creatură din Cele Şapte împărăţii ale Mării aveau reprezentanţi în acea gloată şi, în şoaptă, umblau zvonuri despre monştrii înspăimântători care mişunau în canalele inundate de apă de sub laboratoarele spiţerilor – făpturi diforme, născute din resturile magice care se scurgeau afară. Îndrăzneţii care se aventurau în canalele ce înconjurau Ostrovul din şase părţi cu siguranţă nu se mai întorceau să spună ce văzuseră acolo. Păzitorii oraşului ajungeau rareori pe străduţele şi aleile înguste, unde viaţa nu era deloc la mare preţ, iar banii puteau cumpăra orice, chiar şi moartea.

Pe una dintre multele străduţe lipsite de nume, unde clădirile şubrede cu cinci etaje erau atât de aplecate, încât aproape că se sprijineau de clădirile vecine, se găsea o uşă murdară. Dar, spre deosebire de altele, aceasta era ferecată cu vrăji puternice de ascundere, căci cei care treceau de acea poartă păşeau într-o lume tăinuită, dedesubtul oraşului: un labirint de coridoare secrete, cămări şi pivniţe.

Într-una dintre acele odăi, un bărbat cu plete negre stătea la o masă, rumegând gânduri trădătoare. În treizeci de ani de nelegiuiri, dusese arta uciderii la perfecţiune – în taină, fireşte. Un talent nemaipomenit pentru asasinate îl ajutase să se ridice rapid din cartierele Scursurilor până în rândurile Breslei Ucigaşe a Asasinilor Ascunşi şi Vicleni, o adunare puternică şi misterioasă, care îşi întindea tentaculele, asemenea unui cancer, în toate straturile

societăţii. Talentul său nemaivăzut atrăsese atenţia Maestrului Breslei Asasinilor.

Sprijinit de mâna ascunsă, dar formidabilă a Breslei, omul fusese primit în Breasla Vrăjitorilor ca novice, iar harul lui nemaipomenit îl adusese imediat în atenţia Marelui Maestru. Mai trecuse un an şi devenise ucenicul Marelui Maestru şi prietenul lui Rufus DeWinter, fiul celui mai mare conte din regat, iar Garda Dragonilor nu mai avea taine pentru el.

Apoi, în firidele îndepărtate ale marii biblioteci din Domul Dragonilor, găsise un catastif străvechi, legat în solzi de dragon, ascuns sus, în turnul uitat de timp. Toţi novicii erau preveniţi cu privire la pericolele Magiei Negre, care le era interzisă. Li se povestea cum Magii de Luptă folosiseră Magia de Maelstrom în Al Doilea Război cu Goblinii, înainte ca puterea ei să fie înţeleasă cu adevărat, semănând astfel urgie şi nenorocire. La început, ei folosiseră Magia Neagră pentru apărarea împărăţiei, dar apoi, unul după altul, fuseseră mistuiţi de puterea ei distrugătoare, minţile lor fuseseră corupte, până când deveniseră un pericol pentru tot ceea ce juraseră să apere. Era cea mai temută armă de război – de aceea se numea Magia de Maelstrom iar cei care o foloseau ajungeau vrăjitori întunecaţi.

Aceşti vrăjitori cuprinşi de nebunie erau vânaţi şi ucişi ca nişte lupi turbaţi. Preţul Războaielor Magilor fusese catastrofal – Garda Dragonilor slăbise mult şi fusese cât pe ce să cadă pradă hoardelor de goblini care năpădiseră Cele Şapte împărăţii ale Mării.

Dar toate astea nu reuşiseră să-l descurajeze pe tânărul Hugo Mătrăgună: deschisese paginile sfărâmicioase ale catastifului şi gustase astfel din făgăduiala adevăratei puteri.

Ascensiunea sa fulgerătoare la rangul de Mare Maestru fusese umbrită de greşeli, dar acestea fuseseră puse, cel puţin la început, pe seama avântului său tineresc. După aceea, devenise mai… atent. Era fermecător, iar frumuseţea lui îi deschidea toate uşile. În curând, începu să fie observat de înalta societate. Femeile erau vrăjite de el.

Bărbaţii îi încredinţau tainele lor. Încet, pe nesimţite, potrivnicii lui erau ameninţaţi discret, mituiţi sau înlăturaţi. În cinci ani devenise cel mai puternic om din regat, în afară de monarh. Dar el voia mai mult. Mult mai mult. Ambiţia sa nu cunoştea margini.

În curând, se plictisi de gâlcevile politice neînsemnate ale Breslei şi începu să cerceteze partea întunecată a magiei. Dispreţuia magia frivolă şi slabă practicată de Breslele slăbite; pe potriva lui nu era decât magia pură, dezlănţuită, a creaţiei înseşi: Magia de Maelstrom cea interzisă, însuşi creuzetul din care se născuse Pământul Dintâi: magia puternică, agresivă, care căuta necontenit să-i subjuge toate creaturile... şi care ademenea fără răgaz minţile vulnerabile, precum cele ale goblinilor, goale de orice alt gând în afară de cel de a lupta, de a mânca, de a năpădi pământul, precum un roi de lăcuste. Goblinii înşelători... lacomi... o pradă uşoară.

Şi acum, sub masca prieteniei, semăna dezbinarea. Tânărul Darcy era răzgâiat şi neputincios; după moartea tatălui său, nu avea să fie deloc o primejdie pentru el. Ba tânărul conte i-ar fi chiar dator. Cel mai puternic rang din Cele Şapte împărăţii ale Mării avea să fie al lui, dimpreună cu herghelia de dragoni de prăsilă!

Marele Maestru al Breslei Asasinilor Ascunşi şi Vicleni surâse, chiar şi cu ochii întunecaţi şi inteligenţi, aşa cum rar se întâmpla. Fusese cât pe ce să facă o mare greşeală, căci Galtekerion dezvăluise prea curând că triburile de goblini se uniseră. Dar, până la urmă, fusese mai bine aşa. Acum avea două prilejuri să nimicească Garda Dragonilor şi pe conte.

Venise timpul să-şi aducă noul dragon din Grotele Ucigaşe ale Arhipelagului de Apus. Îndată după căderea nopţii, odată cu fluxul, avea să plece pe mare.

Capitolul 18
Zburând în înalt

După ce îndesă cât de multe tablete putu într-un săculeţ, Rădăcină îşi croi drum de-a lungul aleilor dintre padocuri, uitându-se printre dragonii de pe ambele părţi; într-un târziu o zări pe Aleargă După Stele, care stătea cocoţată pe o bârnă, cu aripile întinse, încălzindu-şi la soare membranele delicate.

Băiatul deschise uşurel poarta padocului şi se îndreptă spre ea.

— Eu…

Îşi muşcă buza de jos, străduindu-se să-şi oprească tremurul mâinilor.

— Ţi-am adus nişte tablete, adică bomboane pentru dragoni: ciulini uscaţi, melasă… ăăă… şi alte bunătăţi… vreau să zic bunătăţi pentru un dragon erbivor. Aăă… şi eu sunt erbivor.

De emoţie, îl luase gura pe dinainte şi se trezi că turuie verzi şi uscate, fără să se poată opri.

— Hmmmm… noi, gnomii, suntem toţi… ăăă… vegetarieni. Exact ca tine!

Apropie-te încet, cu palmele întoarse în sus, priveşte-i în ochi, ca să le arăţi că nu ai gânduri rele. Nu face mişcări sau zgomote bruşte! Pe urmă, suflă-le uşor în nări. Sunt foarte sensibili, îi explicase Quenelda. *Astfel, vor învăţa să te recunoască după miros. Şi dacă te plac, se vor freca de tine, însemnându-te cu glandele mirositoare de pe bot. E felul lor de a-ţi da bineţe, de a-şi declara prietenia.*

Privind în ochi dragoniţa – nu că ar fi îndrăznit să se uite în altă parte –, Rădăcină se îndreptă spre ea, cu mâna întinsă, ţinând palma întoarsă în sus.

— Uşurel, spuse încet, mai mult ca să se liniştească pe sine decât dragonul. U-uşurel, fetiţo…

Inima îi zvâcni şi nu-şi putu stăpâni un scâncet ascuţit când femela dragon, dintr-o singură bătaie de aripi, ajunse

lângă el şi începu să-l scruteze serioasă, cu ochi luminoşi, pătrunzători. Făcând un pas în faţă şi inspirând adânc, Rădăcină suflă foarte uşor spre nările catifelate, care se umflară în vreme ce dragoniţa îi adulmeca mirosul. Apoi, la rândul ei, îi suflă în palma lui întinsă. Căldura răsuflării îi cutreieră braţul, făcându-i pielea de găină. Băiatul se foi de emoţie şi de plăcere. Suflarea dragonului era dulceagă şi umedă, asemenea fânului cosit la lună nouă. Mai sigur pe el, suflă din nou.

Aleargă După Stele îi răspunse, pufnind ceva mai puternic. El clipi surprins, învăluit de un nor de stropi fini. Suflă iarăşi, mai puternic, îngrijorat că mesajul lui nu fusese înţeles.

Dragonul suflă încă o dată. Rădăcină scutură din cap şi clipi, cu faţa picurând de salivă vâscoasă. Era pe cale să mai sufle o dată, când auzi un glas amuzat.

— Dacă o s-o ţii tot aşa, ai să stai toată ziua aici, dându-i bineţe.

Băiatul tresări speriat.

— Quenelda! se încruntă el. M-ai speriat de moarte.

Fata zâmbi cu gura până la urechi şi se sprijini de un stâlp al padocului.

— De fiecare dată când sufli, e obligată să-ţi răspundă. Ar fi o dovadă de mare necuviinţă să n-o facă.

— Aha!

Băiatul se simţea niţel cam caraghios. Quenelda pufni din nou în râs, făcându-l s-o privească nedumerit.

— Ce-i?

— Ia uită-te la cizmele tale. Moare de poftă după tabletele alea, dar nu se poate atinge de ele dacă nu o pofteşti înainte.

Rădăcină privi în jos. Într-adevăr, dragonul îi umpluse cizmele de bale.

— Vai, îmi pare rău! se scuză, întinzând cealaltă mână. Poftim!

Limba lui Aleargă După Stele se repezi recunoscătoare să înhaţe toate cele trei tablete dintr-o mişcare. Le crănţăni zgomotos şi-şi dădu ochii peste cap, dându-i astfel de veste

cât de mult îi plăceau. Botul ei moale îi cerceta mâna. Rădăcină o privea cu ochi mari, până când unul dintre stomacurile creaturii începu să huruie. Până să-şi aducă aminte că era erbivoră, piticul sări instinctiv în spate.

— Toarce, îl lămuri Quenelda. Te place.

— *Ce face*? se minună băiatul. Dragonii torc? Credeam că aşa se aude când fac indigestie sau… mă rog, dragonii de luptă scot asemenea sunete când se pregătesc să sufle foc, nu?

— Nu, prostuţule! Ascultă! Fii atent…

Rădăcină rămase nemişcat, ascultând huruitul care urca încet în gâtul făpturii, acolo unde îi putea vedea pulsul zbătându-se… Sunetul urca şi cobora, odată cu respiraţia dragonului.

Încordarea îl părăsi şi dădu din cap a mirare, în vreme ce Aleargă După Stele întindea gâtul după alte tablete.

— Dragonii torc!

Lecţiile de zbor continuau.

Quenelda se dovedea neaşteptat de răbdătoare, ca şi cum izbânda piticului era lucrul cel mai de căpătâi pentru ea, în afară de timpul petrecut alături de tatăl ei; după ce trecuse peste frica de la început, Rădăcină descoperea că se putea relaxa în prezenţa dragonilor sau, cel puţin, în preajma dragoniţei.

Tangnost privea aprobator cum îl învăţa Quenelda pe micul gnom. Rareori fusese atât de disciplinată. De obicei furtunoasă şi încăpăţânată, fata reuşise până la urmă să înlocuiască nerăbdarea cu răbdare, iar nesăbuinţa – cu grijă şi respect. Pentru prima oară în viaţă, trebuia să se gândească la zbor, la dragoni şi, făcând asta, învăţase multe, fără măcar să-şi dea seama.

Rădăcină învăţă iute cum să o îngrijească pe Aleargă După Stele, folosind perii aspre, care îndepărtau paraziţii şi desprindeau pielea moartă. Altădată, rânitul, hrănitul şi adăpatul dragonilor fuseseră pentru el doar nişte corvoade înfricoşătoare, dar acum deveniseră un prilej de mândrie şi de întrecere cu alţi scutieri.

Treptat, învăţă că dragoniţa adora să fie gâdilată şi scărpinată mai ales între aripi, unde nu putea ajunge lesne. Quenelda îl învăţă cum să-i taie ghearele de un albastru-închis şi să le ungă cu ulei ca să nu crape din pricina frigului. Ceasuri de-a rândul îi freca trupul cu ulei special de mesteacăn – o alifie făcută din miere, sevă de mesteacăn şi salivă de broaşte-armăsar –, care ocrotea dragonii de degerături şi le înmuia pielea.

Dar învăţătura lui nu se limita la atât. Pe când era ucenic, învăţase câte ceva despre harnaşamente: cum să aibă grijă de ele, să le cureţe şi să le repare, dar nu fusese niciodată nevoit să le pună pe animale. Mai învăţase şi despre creşterea animalelor – cum să rânească şi să hrănească dragonii de casă –, dar niciodată nu avusese grijă de vreun dragon, nici măcar nu se apropiase de vreunul. Acum, Quenelda îl ajuta să păşească într-o altă lume. Încetul cu încetul, Rădăcină învăţă o grămadă de lucruri, fiecare cu un scop al lui, sau despre un anumit soi de dragoni; învăţă despre frâie şi despre diferitele feluri de şei folosite la antrenamente, la zbor, în turniruri sau în luptă. Quenelda îi explicase despre crinieră; îi spusese că era făurită din mai multe plăci de oţel puse una peste alta şi că era menită să apere gâtul dragonului. Pectoralul era o bucată uriaşă de armură care îi proteja pieptul, iar şampronul era partea armurii care apăra capul dragonului sau al grifonului de luptă. Fiecare piesă era potrivită după mărimea unui anume dragon, măsurată în pivniţele armurierilor, cu ajutorul unor bucăţi imense de piele şi al unor fâşii de piele.

În curând, Rădăcină ajunse să-şi petreacă tot timpul liber răsfăţându-şi dragoniţa. Nu trecuseră decât două săptămâni de când se împrieteniseră, când descoperi încântat că, atunci când o chema, Aleargă După Stele venea în goană spre el, săltând nerăbdătoare, şi îl alinta drăgăstoasă, căutând bunătăţi. Se prinsese că animalul avea o slăbiciune pentru ciuperci, aşa că hălăduia prin pădure cu un sac aruncat pe umăr. Dragoniţa se dădea în vânt mai ales după ciupercile nucă-strivită, un soi cu pălăriile acoperite de un strat subţire ca de ciocolată, cu

aromă de nuci, care creşteau în adâncul pădurii.

Cu fiecare săptămână care trecea, piticul şi dragonul erau din ce în ce mai apropiaţi. Când creatura făcuse o criză uşoară de colici, Rădăcină se încăpăţânase să-şi atârne hamacul în cuibul ei până când avea să se vindece. În curând, Quester începuse să-l ia peste picior pentru că îşi petrecea atâta timp în grajdurile dragonilor, iar Tangnost era mulţumit văzând că băiatul se mai îngrăşase şi că obrajii lui îşi recăpătaseră culoarea. Cu toate că nimeni nu ar fi crezut cu putinţă, era limpede că fata contelui şi scutierul ei găsiseră prietenia unde se aşteptaseră mai puţin.

Când Quenelda nu învăţa cu scutierii, cei doi zburau prin Vâlceaua Vrăjitorilor; aproape în fiecare zi, împreună cu Aleargă După Stele, fata îl ducea pe Rădăcină puţin mai sus şi mai departe de Domul Dragonilor.

— Mă simt ciudat.

Piticuţul se foise neliniştit sub chingile umărului atunci când Quenelda îi pusese pentru prima oară hamul de zbor.

Fata încuviinţă din cap.

— Merge pentru început, dar dacă zburăm în Cerul Liber, vei aprecia hamul. Aşa, făcu ea, strângând ultima cataramă, mulţumită că hamul era bine prins. Şi acum, echipamentul tău. Cuţitul de zbor… îi înmână un cuţit mic, ca o seceră. Îl agăţi aici. Pe urmă, plosca de apă… Să ai grijă să fie mereu plină: umple-o la fântână sau ia nişte suc de mirt de la bucătărie. Se deschide pe aici, ca şi a mea. Busola s-o ţii într-un săculeţ; aici ai ocheanul, o rachetă de semnalizare, nişte tablete pentru dragon.

Zâmbi şi-i întinse un săculeţ.

— Ai grijă să le ascunzi de un anume dragon. Am dat iama prin bucătării şi am şterpelit nişte prăjituri cu mirodenii, astea sunt pentru tine. Şi-o să avem nevoie şi de astea…

Fata se îndreptă către ghemele viu colorate, care atârnau pe nişte umeraşe.

— Ce sunt alea?

Rădăcină le văzuse adesea aruncate peste şei, dar nu

ştiuse niciodată ce era înăuntru.

— Sunt aripile tale de dragon, îi explică Quenelda, despachetând un ghem şi scuturându-i conţinutul boţit. Sunt făcute din pieile puilor de dragon care au năpârlit, cusute de un schelet din lemn de salcie şi legate laolaltă cu rune. Ţi le pui aşa, legi cataramele şi le poţi atârna prinzând inelul ăsta de şa. Dacă vei cădea vreodată – dar fireşte că Aleargă După Stele nu te va lăsa să cazi –, aripile se deschid de la sine. Sau tragi frânghia, uite-aşa.

Rădăcină sări de doi stânjeni când aripile ţâşniră, încremenind în poziţie deschisă, iar pielea de dragon era perfect întinsă. Quenelda arăta ca un liliac imens.

Văzându-i chipul îngrozit, fata repetă:

— Dar… dar nu vei cădea. Nu vei avea nevoie de aripi. Crede-mă, n-o să ţi se întâmple aşa ceva.

Nu era deloc uşor. De fiecare dată când dragonul se lăsa în jos sau vira – ba, mai rău, când urca sau întorcea brusc –, Rădăcină încă se apleca din instinct în partea opusă.

— Zboară cu ea! Quenelda se aplecă în spatele lui şi-l apucă zdravăn de umeri. Să zbori mereu cu dragonul tău. Sprijină-te de ea! Ai încredere, căci ea va găsi echilibrul perfect… relaxează-te. Află-i ritmul, aşa încât să te mişti odată cu ea, ca şi cum aţi fi una. În clipa asta eşti aruncat în toate părţile; nu ai pic de control. Tot timpul te izbeşti de toate cele. Nu-i de mirare că ai răni de la şa. Când aripile ei coboară, apleacă-te înainte, iar când urcă, lasă-te pe spate. Va avea grijă de tine.

Cealaltă problemă a lui Rădăcină era răul de mişcare. Piticul deschise un ochi. Proastă idee. Lumea se învârtea. Sus, jos… sus, jos… Sudoarea îi brobonea fruntea. Se clătina în şa, iar stomacul i se răsculase.

— Eu… gâfâi el, cuprins de panică. Eu…

— Hai, flăcăule, o să-ţi treacă, rânji Tangnost bătându-l straşnic pe spate după un zbor deosebit de agitat. Şi mie mi-a fost rău când am zburat prima oară! Nu-i firesc să fii în aer dacă n-ai aripi! Gnomii şi piticii sunt obişnuiţi să stea bine înfipţi, cu picioarele pe pământ. De fapt, pornirea

noastră e să trăim sub pământ. Uite cum facem: vărul meu de-al treilea, din partea celei de-a şasea surori, e vraciul clanului nostru. Mi-a fiert o băutură scârboasă, dar mi-a fost de ajutor.

Era întocmai cum spusese piticul. Licoarea nesuferită era atât de dezgustătoare, că băiatul se sili din greu să nu vomite când o bău; însă, cât ai clipi, greaţa îi dispăruse.

Pe când nopţile se scurgeau, şedeau în podurile cu fân, deasupra izului călduţ al grajdurilor, iar Quenelda îl învăţa semnele cu mâinile, pentru ca în timpul zborului să poată „vorbi” cu alţi călăreţi. Rădăcină îi arăta desenele lui, tot mai numeroase. Fata luă nişte schiţe ale lui Două Înghiţituri ca să le atârne în odăile ei şi îşi puse în gând să-l roage să-i facă un desen cu Tunet. Voia să i-l ofere tatălui său de Yule, sărbătoarea iernii. În schimb, ea îi arătă gnomului tabelele ei despre vreme şi stele şi îl învăţă să folosească mica busolă de alamă. Apoi, spre sfârşitul lunii, pe când pantele munţilor erau îngropate sub ninsoarea deasă, Quenelda hotărî că venise timpul ca Rădăcină să urce în scaunul conducătorului.

Clopotul bătu jumătatea orei Şoarecelui Care Cască. Quester mormăi în somn şi se cuibări mai bine sub pătură. Frânghiile patului scârţâiră când Rădăcină sări din patul de dedesubt. Era un frig amarnic şi lumea era cufundată încă într-o beznă ca de smoală, căci se apropia miezul iernii. Micile sobe pântecoase care încălzeau dormitoarele pe timpul nopţii se răciseră de mult. Tremurând, Rădăcină îşi trase pe el un cămeşoi de lână, o haină căptuşită, îşi puse pantalonii de piele peste hainele de corp, după care îşi încheie cizmele de zbor.

Cu părul ciufulit şi clipind ca o bufniţă în întuneric, Quester îl privea din patul de sus.

— Rădăcină? şuieră el, întinzând mâna orbeşte. Pe Pământul Dintâi, ce faci acolo? E încă noapte.

— Astăzi o să conduc eu dragonul, îi şopti prietenul său. Vreau să mă asigur că totul va fi perfect…

— Pe toţi dinţii dragonului! Quester sări în capul oaselor,

treaz de-a binelea. Ai nevoie de o mână de ajutor?

— Nu, trebuie să fac totul singur, altfel nu voi fi un scutier prea de soi. Dar îţi mulţumesc.

Rădăcină strânse mâna prietenului său.

— Mult noroc! îi ură Quester. Sunt sigur că te vei descurca de minune!

— Eşti gata? îi strigă Quenelda. Era spre sfârşitul după-amiezii, iar ziua fusese istovitoare pentru amândoi.

Rădăcină înşfăcă frâiele şi strânse ochii. Îşi atinse amuletele de lemn şi mărgelele de la gât şi le sărută, să-i poarte noroc. I se părea că trăia un vis. Tocmai el să se afle în şaua unui dragon, pe locul conducătorului! Scutierul domniţei Quenelda! Ce mândru ar fi fost tatăl lui!

Erau căţăraţi pe marginea unei stânci, sus în munţii Spinarea Dragonului, şi crivăţul amarnic urla în jurul lor. Nori întunecaţi goneau pe cer, alungând soarele spre orizont. Sub creasta muntelui, un râu subteran se azvârlea afară, înainte de a se prăvăli în defileul abrupt de jos. Rădăcină ştia că, atunci când avea să deschidă ochii, va privi spre apus, spre cele cincisprezece mile pe care se întindea Vâlceaua Vrăjitorilor.

Ca să se liniştească, îşi atinse hamul de zbor, mutând greutatea aripilor de dragon, cu care nu era obişnuit, şi pipăi frânghia legată de şa, care le-ar fi deschis automat dacă Rădăcină ar fi căzut. Mulţumit, deschise o clipă ochii şi, doar ca să o audă torcând, scărpină dragoniţa între aripi, acolo unde, cu o ridicătură, gâtul se îmbina cu spatele. Deschise apoi ochii de tot, iar lumea de jos ţâşni în întâmpinarea lui.

La o mie de picioare mai jos, galioane micuţe şi corăbii înalte cu pânzele umflate în vânt pluteau pe talazurile albe ale mării; marinarii se întrezăreau doar ca nişte puncte amestecate printre frânghii; felinarele erau deja aprinse, căci noaptea se apropia. O pădure de catarge împodobite cu steaguri se îmbulzea în porturile care strângeau oraşul ca într-un inel. Siluete minuscule şi vagoane se îngrămădeau pe cele patru drumuri care legau Ostrovul

Negru de Vâlceaua Vrăjitorilor.

Spre apus se întindeau Ostrovul Dragonilor şi oceanul nesfârşit, care se rostogolea spre orizont asemenea unui covor de un albastru ca ardezia. Gnomul îndrăzni să-şi ridice privirea către întinderea nemărginită a Cerului Liber. Nenumăraţi dragoni se vânturau încolo şi-ncoace prin Vâlcea şi încă mai departe, dar goana norilor făcu lumea să se prăbuşească, ameţindu-l. Privi zorit în jos.

Tusea Queneldei îi curmă gândurile.

— Plecăm oricând eşti gata, sugeră ea. E cam frig dacă stăm ţintuiţi aici. Ţine minte, înghionteşte-o uşor şi lasă-te încet pe spate când alunecă în jos. Aşa, n-o să mai ai impresia că pici din şa.

Rădăcină dădu din cap fără un cuvânt şi îşi înghiţi spaima. Sub genunchii lui, simţea cum dragoniţa îşi încorda muşchii, abia ţinută în frâu; o simţea dornică să zboare.

— Hai, fetiţo, îi şopti. Nu mă lăsa!

Apoi scutură uşor frâul şi atinse umărul dragonului cu cizma; cu cealaltă mână, ascunsă sub mantie, ţinea strâns oblâncul. Luându-l prin surprindere cu o mişcare smucită, ce-l umplu de spaimă, Aleargă După Stele ţâşni înainte şi zbură în văzduh. Vreme de câteva clipe, se prăbuşiră în jos, prin defileul plin de spumă fină, iar stomacul îi ajunse în gât. Apa clocotea în jurul lor. Un milion de stropi minusculi îi aburiră viziera şi se contopiră, picurându-i de pe nas.

Se prăvăleau în jos… în jos… Rădăcină deschise gura, gata să ţipe.

— Ufff!

Genunchii îi erau moi ca de lână din cauza emoţiei. Când dragonul îşi coborî aripile, fu împins în jos ca un arc, iar şaua se ridică. Îşi pierduse una dintre scări. Avea să cadă!

Vântul se strecura prin viziera deschisă şi ochii îi lăcrimau de frig. Vreme de o clipă nesfârşită, plină de spaimă copleşitoare, atârnară în aer… Apoi aripile se înălţară şi dragoniţa coborî din nou, înainte de a-şi regăsi linia de plutire. În sfârşit, băiatul găsi scara şi luă iarăşi frâiele în mâini.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi piticul se lăsă în faţă

şi atinse umărul dragonului; pulsul îi încetini şi începu să vadă mai bine. Primele stele se iveau pe cerul violet. Secerile lunilor aveau să apară în curând. Lunecând aproape de panta muntelui, dragonul coborî în zbor spre lac, zburătăcind un cârd de gâşte. Se îndreptau către luminile Domului. Rădăcină se simţi cuprins de bucuria zborului; ca răspuns la emoţia băiatului, Aleargă După Stele se repezi înainte.

— Pot să zbor! strigă el, cu vântul urlându-i în urechi şi cu sufletul cuprins de extaz. Aleargă După Stele, pot să zbor!

Capitolul 19
Peşterile Ucigaşe

Se apropia ora vrăjitoarelor. Nori de ploaie zdrenţuiţi goneau peste secerile lunilor, stingându-le strălucirea, iar corăbiile care se apropiau cu repeziciune de o insulă stâncoasă, aflată foarte departe, în largul mării, în Arhipelagul de Apus, fură ascunse vederii.

Înconjurat de garda lui de corp, Galtekerion privea neclintit din gura unei peşteri uriaşe cum corăbiile erau ancorate în golf; prima era un galion menit călătoriilor pe ocean, iar cealaltă, o ambarcaţiune uşoară, mai rapidă. Platoşa goblinului era acoperită cu trofee de război: cranii putrezite şi smocuri de păr. Un colier de care atârna un singur dinte masiv de dragon era însemnul stăpânirii sale asupra triburilor.

Galtekerion se scobea în dinţi cu o aşchie de os şi mesteca ultimele bucăţele aţoase de carne de gnom. Le lipsea carnea de dragon şi războinicii lui deja începuseră să cârtească. Balenele şi caracatiţele nu erau decât un înlocuitor neîndestulător, iar goblinii aveau nevoie de hrană ca să poată supravieţui hibernării şi iernii care se apropia. Era foarte frig, se aflau încă la începutul lunii vânătorului şi o parte dintre războinicii lui începeau să se simtă toropiţi, ca la începutul hibernării, se mişcau greoi şi respirau rar. Dacă avea să urmeze o bătălie, ar fi fost nimerit să se întâmple cât mai curând, înainte să rămână fără mâncare.

Marea nemărginită lingea întruna ţărmul, agitând pietrişul în vreme ce se retrăgea; se întorcea din nou şi din nou, iar limba aceea îi era la fel de cunoscută lui Galtekerion ca şi spuma sărată care îl răcorea. Întreaga insulă clocotea şi se zbuciuma, plină de viaţă ca un muşuroi de termite. În fiecare clipă, goblinii săreau din mare pe stâncile năpădite de alge. Câteva sute de creaturi desprindeau carnea de pe două balene. În curând, din ele aveau să rămână doar două schelete.

Pânzele corăbiilor fură strânse şi podurile mobile se izbiră de stânci. Un mic grup coborî de pe primul galion; în fruntea lor se afla o siluetă înveşmântată într-o mantie neagră.

Tremurând uşor, dar nu din cauza frigului, Galtekerion se întreba din nou cine era vrăjitorul care se apropia. Până şi aerul din jurul său părea să se chircească şi să se deformeze; conducătorul goblinilor putea simţi o adiere ascunsă de Putere Întunecată – tainică, ţinută în frâu –, care îl umplea de un fior rău. Ştia *ce* anume era vrăjitorul: un mag întunecat, un vrăjitor care folosea cea mai neagră magie. Un renegat care n-avea decât un singur gând: să arunce lumea în ghearele întunecate ale Magiei de Maelstrom. Un renegat care îl ajutase să ajungă dintr-un şef de trib neînsemnat în capul tuturor armiilor de goblini, care transformase o hoardă lipsită de orice disciplină într-o oaste. Cele treisprezece triburi îi juraseră credinţă, iar el, la rândul lui, fusese silit să-i jure credinţă acestui mag întunecat. Însă nu avea habar *cine* era acesta.

— Bine ai venit, ssssstăpâne Vrăjitor, sâsâi Galtekerion, lovindu-şi pieptul cu pumnul în semn de salut, după obiceiul tribului său. Bine ai venit în Peşşşterile Ucigaşşşe!

— Galtekerion.

Marele Maestru îl salută pe goblin cu o înclinare scurtă din cap. Veşmintele vrăjitorului aveau culoarea nopţii, iar chipul îi era ascuns sub o mască. Ochii îi erau două hăuri cufundate în întuneric.

— Ai veşti, ssstăpâne?

Bărbatul înfăşurat în mantie încuviinţă din cap.

— A venit timpul să-ţi pregăteşti războinicii, vorbi el, cu glas scăzut şi ameninţător.

Galtekerion încuviinţă.

— Vino cu mine, stăpâne… îi spuse, arătându-i o grotă din spatele lor.

Intrarea era cufundată în beznă, luminată doar de câteva focuri din buruieni umede şi varec[4]. Erau îndeajuns ca să

---

[4] Varec – alge verzi care cresc în apropiere de ţărmurile oceanelor (n. red.).

lumineze, dar nu destul de puternice ca să alunge frigul. Deasupra lor, cuşti ruginite zdrăngăneau şi se legănau în bătaia brizei.

După ce se aşeză, vrăjitorul vorbi:

— Poate că atacul fortăreţei a fost o mişcare prea îndrăzneaţă. Garda Dragonilor ştie acum că triburile s-au unit. Sunt din ce în ce mai bănuitori, iar Breasla se teme de voi mai mult ca oricând. Garda vrea să acţioneze înainte ca triburile să năvălească iarăşi la topirea zăpezii. Se pregătesc să vă lovească în miezul iernii, când ţărmurile sunt acoperite de zăpadă, iar marea îngheaţă.

— Vor porni la luptă iarna? se miră Galtekerion.

Marele Maestru dădu din cap.

— Când războinicii tăi hibernează în lacurile din peşteri.

— Sssssssssssss…

Sâsâitul supărat fu preluat de gărzile sale şi se răspândi în peşteri.

— Câţi oşteni vor trimite împotriva noastră?

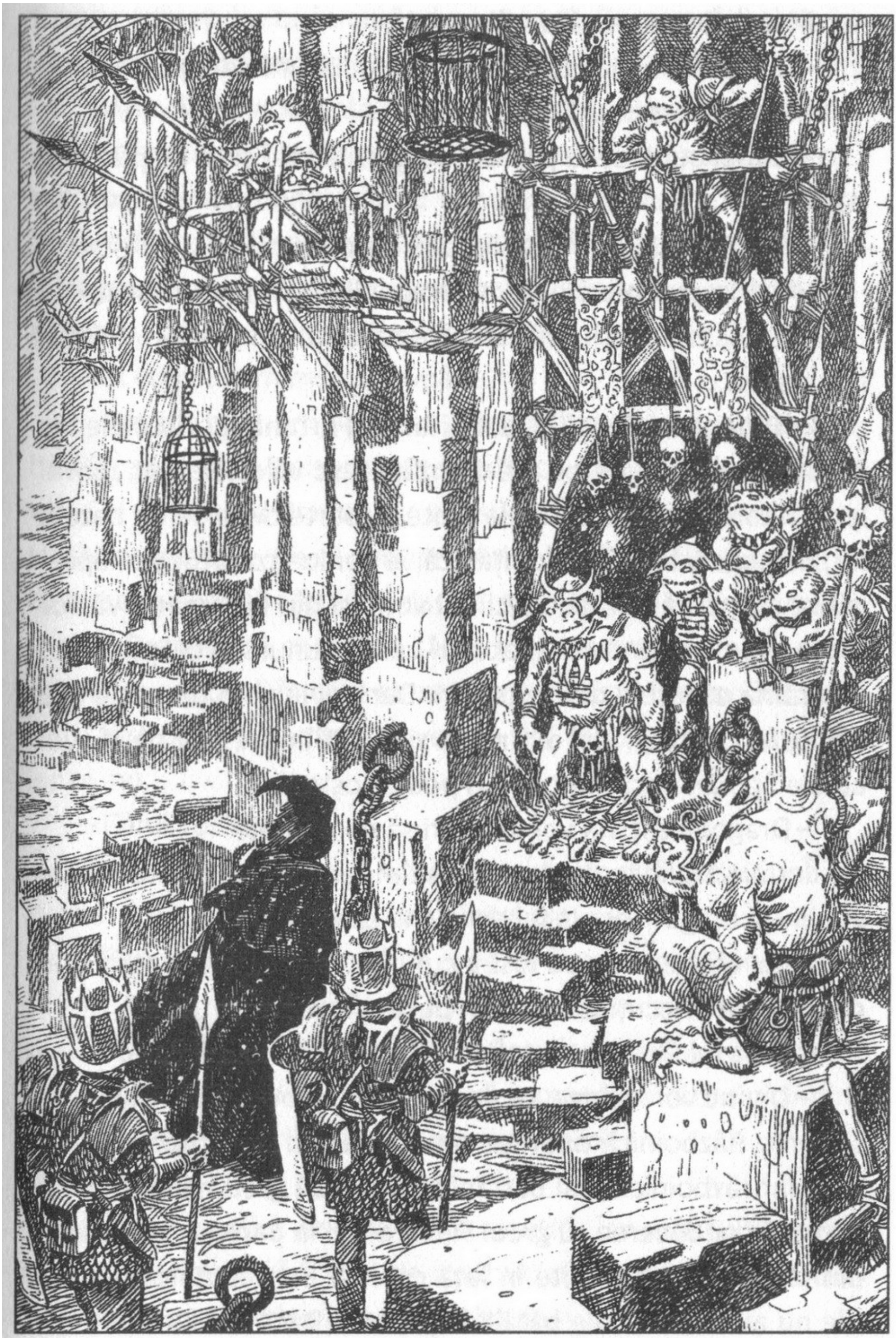
— Trei regimente ale Gărzii Dragonilor şi Primul Născut.

— Sssssssss, îşi supse Galtekerion buzele. Primul Năsssscut…

— Nimeni nu pleacă la război iarna. Furtunile şi viscolele fac de netrecut căile de pe mări, înzăpezesc vâlcelele, iar zborul le va fi tare greu. Iar insulele plutesc foarte departe de bazele lor; de aceea, sunt încredinţaţi că vă vor lua cu totul pe nepregătite atunci când războinicii tăi vor ieşi din hibernare; vă vor bloca în peşteri şi vă vor măcelări până la unul sau cel puţin vor destrăma alianţele dintre triburi. Dar noi le vom da peste cap planurile. *Voi* veţi ieşi din mare şi îi veţi împresura pe *ei.* Voi aduce Spinări Ascuţite ca să-ţi poarte oştenii.

— Dragonii ăşşştia vor sssuferi să ne poarte?

Îndoiala goblinului i se citea limpede pe chip. Ura dintre

goblini şi dragoni era la fel de veche ca însuşi timpul.

— Da, vrăjile mele au fost încununate de succes. Aceşti dragoni Spinare Ascuţită… sunt în parte goblini.

Limba lui Galtekerion şfichiui în afară de nerăbdare.

— Dar ne vor învinge, cu dragonii tăi cu tot. Oastea mea abia s-a unit. Războinicii tineri se supun, dar nu sunt prea disciplinaţi. Iar războinicii mai bătrâni îşi schimbă greu năravul şi îmi acceptă conducerea cu greu. Fiecare trib în parte se târguieşte din răsputeri, nu trimite în faţă cei mai buni luptători. Triburile nu au dus destule bătălii împreună. Dacă nu sunt de faţă, fiecare trib va lupta în curând pentru el, fiecare războinic îşi va apăra propria onoare.

— Adevărat, încuviinţă Marele Maestru. Dar Stăpânii Dragonilor au pierdut mulţi oşteni în ultima lor campanie. Atacurile noastre coordonate le-au împuţinat rândurile. Au nevoie să se odihnească, să capete iar puteri, să se înarmeze şi să-şi întregească regimentele cu noi recruţi. De asta îi vom momi acum, cu două luni înainte să fie pregătiţi.

— Şi cum îi vom momi, stăpâne?

— Am un plan simplu. Vom răspândi vestea că ai murit în bătălie şi că cele treisprezece triburi se războiesc iarăşi între ele. Cei din Garda Dragonilor vor socoti că e clipa cea mai potrivită ca să atace, fie că sunt pregătiţi, fie că nu. Ne vom îngriji ca iscoadele lor să afle asta, dar numai câţiva se vor întoarce la Domul Dragonilor, ca vestea să fie mai convingătoare. Le vom întinde o capcană în care comandantul Gărzii Dragonilor o să intre fără doar şi poate. Vor veni la noi când vom fi pregătiţi, iar ei, nu.

— Când vor veni?

Ochii bulbucaţi şi reci ai lui Galtekerion străluceau slab în beznă. Colierele de os se loveau între ele.

— Când lunile se vor subţia şi se va lăsa bezna adâncă. Vor trimite trupe – dragoni Dinte Ascuţit şi Vipere pe insule şi Imperiali în jurul Arhipelagului. Vor folosi focul suflat de dragoni şi de Sfărâmători de Oase ca să vă momească războinicii din peşteri drept în fălcile căscate ale dragonilor.

— Ssssss…

Goblinii sâsâiră printre dinţii ascuţiţi, iar sunetul se

contopi cu foşnetul mării. Cât de mult urau focul! Mai ales focul dragonilor, care ardea încet şi îi mistuia.

— Voi veţi fi în aşteptare, gata de atac, ascunşi în lacurile din peşteri. Mi-am camuflat Spinările Ascuţite. Când stau nemişcaţi, par nişte stânci pe ţărm. Galtekerion, ascultă-mă bine! Vreau ca nimeni să nu scape din capcană. Ai grijă să moară toţi. Sacrifică oricâte hoarde, ca să ştergi Garda Dragonilor de pe faţa pământului. Cei din Ostrovul Dragonilor n-au decât să se întrebe ce li s-a întâmplat. Breasla şi regina se vor teme de voi şi mai mult. Când va veni timpul – voi afla când au de gând să lovească, atunci când voi şti ce plănuiesc – le voi da de veste războinicilor tăi ca să te pregăteşti, aşa cum am făcut dintotdeauna. Am arme.

— Arme? Arme vrăjitoreşti?

Marele Maestru răspunse cu o mişcare a capului.

— Stăpâne, goblinii vor fi la castelul tău, aşteptându-ţi ordinele.

— Şi acum – Marele Maestru schimbă vorba –, de trei luni v-am lăsat un dragon. E bine dresat?

— Vino, sssstăpâne, îl chemă Galtekerion. Sssă-ţi arăt dragonul. Am păssstrat nişte prizonieri pentru desssfătarea ta.

Bum… bum…

Tobele triburilor începură să sune, iar ritmurile lor se amestecau treptat într-un singur sunet sinistru şi cumplit. De-a lungul ţărmului, mulţimea goblinilor se mişca asemenea unei singure făpturi.

Bum… bum… bum…

Războinicul şi magul ajunseră la o platformă legată cu lanţuri de peretele stâncos; un puţ mai negru ca noaptea se căsca în faţa lor. Pereţii lui coborau la peste trei mii de picioare, până în locul unde goblinii se înghesuiau şi se împingeau ca să vadă spectacolul din Peşterile Ucigaşe. Torţe înmuiate în răşină de brad şi în grăsime de oaie pâlpâiau şi fumegau. Lucirea lor şovăitoare abia lumina cuştile care atârnau de inele masive de fier, împlântate în piatră, şi platformele putrede de lemn care răsăreau din

pereţii grotei.

Vibraţia tobelor răsuna şi isca ecouri. *Bum… bum… bum…*

Privind în jos, Marele Maestru vedea mâini întinse printre gratii. Erau gnomi. Duşmanii de temut ai goblinilor: soldaţi din trupele Sfărâmătorilor de Oase.

Ritmul tobelor crescu, apoi se opri dintr-odată.

— Eliberaţi prizonierii, porunci Galtekerion. Să meargă pe scândură.

— Pe scândură! Pe scândură!

Marele Maestru simţea cum sporeşte setea de sânge a goblinilor, care abia îşi mai ţineau în frâu firile violente. Totul depindea de împăcarea triburilor, care trebuiau să lase la o parte lungile veacuri de rivalităţi şi de conflicte.

Cuştile fură aduse pe scripeţi. Când goblinii slăbiră lanţurile, gnomii fură siliţi, unul câte unul, să meargă spre capătul scândurii, îmboldiţi cu suliţe şi ciomege de os. Cu toţii erau răniţi, unii aproape inconştienţi. Muribunzii cădeau bufnind la pământ. Cei care supravieţuiră căderii ridicară scuturile şi securile care li se aruncară şi se strânseră laolaltă, în formaţie de luptă, apărându-şi tovarăşii răniţi.

— Daţi drumul dragonului! răcni Galtekerion.

Tăcerea se lăsă pe neaşteptate. În liniştea înspăimântătoare, Marele Maestru auzi o respiraţie şuierătoare, scrâşnetul ghearelor pe piatră, clinchetul unui ham. Doi războinici goblini vânjoşi începură să învârtă o roată de fier ruginit. Lanţurile zăngăniră şi o poartă se ridică încet, cu un scrâşnet, făcându-l pe magul întunecat să strângă din dinţi.

Un dragon vânjos şi negru ca miezul nopţii ţâşni în peşteră. Era purtat în frâu de un goblin care îl plimba în jurul gnomilor. Animalul le dădea roată liniştit, ignorându-i, în ciuda mirosului de sânge.

Bun, se gândi magul. *Bun. Trebuie să se poată controla. Trebuie să se înfrâneze până i se dă poruncă…*

— Atacă! răsună glasul Marelui Maestru.

Goblinul slăbi frâul.

Brusc, dragonul se aruncă în puţ. Se auzi un ţipăt şi trupul unui gnom fu aruncat în sus, izbindu-se de peretele arenei. Apoi dragonul începu iar să meargă în cerc. Lovi iarăşi, dar de data asta gnomii respinseră atacul; zidul lor de scuturi rezista.

Goblinii începură să strige, batjocorindu-şi prizonierii. Războinicii izbeau în scuturi cu armele – ciomege de os, săbii lungi, zimţate şi suliţe cu spini.

Bum... bum... bum... Bubuitul tobelor umplea văzduhul, vibrând.

Dragonul atacă din nou; de data asta smulse un scut şi târî după el un gnom. Cu un strigăt de luptă, un alt gnom rupse rândurile ca să-l atace, iar lumina sclipi în secure când se năpusti să lovească. Dragonul nici nu clipi când lama ricoşă de pe pielea lui, dar îşi decapită atacatorul cu o singură lovitură de gheară.

Acelaşi lucru se întâmplă de douăsprezece ori. Dragonul păşea peste cadavre; încheieturile trosneau, capetele se zdrobeau sub greutatea lui, asemenea algelor uscate. Zidul de scuturi se împuţina. În sfârşit, creatura fu lăsată în voia ei şi, unul câte unul, toţi gnomii rămaşi îşi aflară sfârşitul.

Răsăritul era aproape şi mareea se retrăgea când Marele Maestru se urcă pe corabie. Sub punte, dragonul înlănţuit dormea îndestulat, după ce i se îngăduise să se ospăteze cu carnea prăzii. Magul se pregătea să culeagă roadele celor douăzeci de ani de manevre, de aşteptare şi de experimente.

— Domnia Ta, cum se numeşte? întrebă un marinar.

— Nebunia din Miez de Noapte. Îl cheamă Nebunia din Miez de Noapte.

Capitolul 20
Doamna şi vagabondul

Acoperit de harnaşamentul de paradă care fusese aruncat de pe trupul lui Două Înghiţituri, Rădăcină scheună înspăimântat. Pentru o clipă se luptă cu greutatea; apoi picioarele îl lăsară şi se aşeză greoi.

— Stai locului!

Îl auzea pe Tangnost râzând în vreme ce ridica mătasea îmbelşugat brodată. Se târî afară, în lumina soarelui.

— Să mai încercăm o dată, băiete.

Gnomul ridică din sprâncene, cu toate că era foarte mulţumit de progresele puştiului şi de faptul că acesta căpăta tot mai multă încredere când se afla în preajma dragonilor. Iar Quenelda se schimbase tare mult. Limba ei nu mai părea a fi atât de ascuţită.

Tangnost nu era prost. Vedea mai multe cu un singur ochi decât văd alţii cu amândoi. Ştia cât de singură se simţea fata, în ciuda tovărăşiei pe care i-o ţineau dragonii; ştia cât de mult îşi dorea un prieten. Pe măsură ce creştea, lucrurile se înrăutăţiseră. Să te îmbraci ca un băiat şi să zbori cu dragoni era acceptabil câtă vreme erai copil, dar lucrurile astea nu mai erau deloc trecute cu vederea când venea vorba de o tânără domniţă. Iar bârfele răutăcioase despre mama ei o urmăreau peste tot. Celelalte domniţe o ocoleau făţiş, batjocorindu-i încercările de a se împrieteni cu ele. Îi criticau hainele, părul, felul în care umbla în cizmele ei de zbor. Quenelda se prefăcea că vorbele lor nu o ating deloc, dar Tangnost ştia care era adevărul.

Ei bine, se gândi gnomul, acum nu mai conta aşa de mult. Quenelda şi Rădăcină găsiseră ceva neaşteptat unul în celălalt. O privi. Fata îi zâmbi scurt de pe trepte, apoi se întoarse să frece curelele şi cataramele deja strălucitoare ale harnaşamentului.

Lucrau pe unul dintre suporturile mai mici ale Domului, ancorat permanent lângă treptele abrupte de piatră ale

aripii de apus, astfel încât să poată chema cusătoresele în caz că era nevoie să fie făcute modificări. Celălalt suport era ocupat de o caleaşcă strălucitoare, trasă de trei perechi de dragoni la fel de împodobiţi. Vreo şase surugii şi lachei stăteau la taclale, aşteptând întoarcerea stăpânei lor.

— Domniţa Armelia…

Quenelda recunoscuse iute însemnul familiei Deburgh, care împodobea uşa caleştii.

— Noua iubită a lui Darcy, îi explică ea lui Rădăcină. Deabia a ajuns la curte. Tinerele domniţe – fata îşi ridică buza dispreţuitor – îşi fac intrarea la curte când ajung la majorat. Dar nu fac decât să se împopoţoneze în rochii şi dantele, să danseze, să coasă tapiserii, să cânte la instrumente şi să vâneze un soţ bogat.

Chipul fetei oglindea părerea ei despre îndeletnicirile acestea nevolnice. Piticul îşi ascunse un zâmbet. Nu şi-o putea închipui pe Quenelda încorsetată în fuste dantelate.

Dar atenţia ei se întorsese către treburi mai importante. Mai devreme ţopăise de bucurie când se întorsese de la tatăl său, căruia îi dăduse minunata veste că Rădăcină putea zbura.

— Tata a spus că pot avea propria mea stemă! Îl putem împodobi cu un cioltar pe Două Înghiţituri pentru turnirul de iarnă!

— Ciol…?

Rădăcină habar n-avea despre ce vorbea Quenelda.

— Ştii tu, gânguri ea fericită, clătinând din cap. Ştii când vezi dragonii împodobiţi de sărbătoare? Sunt împodobiţi cu ţesături care se asortează cu însemnele stăpânilor lor!

Băiatul clipi, fără să priceapă.

— Hai cu mine! Am să-ţi arăt. Grăbeşte-te! Nu mai avem mult timp.

Îl târâse după ea până la sala arsenalului, de unde luaseră nişte panglici din piele pentru măsurătoare şi platoşe de fier din fierării. Două Înghiţituri fu măsurat din creştet până în tălpi, de la o aripă la alta şi în jurul pântecului, în vreo douăsprezece locuri. Timp de o jumătate de lună, cusătoresele Domului munciseră până noaptea

târziu, pentru ca podoabele dragonului să fie gata la vreme pentru turnirul de iarnă. Quenelda alesese un ham galben ca grozama, asortat cu solzii dragonului, pe care erau cusuţi dragoni mici, roşii ca sângele. Îi explică piticului că, în timp, noi semne vor fi adăugate pe stema ei, ca să-i marcheze trecerea la maturitate.

— Nu-i aşa că e minunat? îl admiră ea. Arată grozav!

Băiatul zâmbi aprobator.

— Hai să-i punem şaua şi să-l scoatem la o plimbare. Aşa vom vedea dacă nu cumva am trecut ceva cu vederea.

Punându-i dârlogii, Quenelda urcă pe laba dragonului să-i strecoare căpăstrul pe după gât, apoi strânse cureluşele de sub bărbie. Folosindu-se de suportul pentru încălecat, Tangnost ridică şaua dublă şi grea, aruncând-o pe după gâtul dragonului, şi o lăsă pe Quenelda să strângă chingile.

— Poftim!

Fata se dădu în spate ca să admire opera. Hamul de alamă lustruită lucea ca aurul moale, iar solzii dragonului de luptă erau atât de unşi cu ulei, încât erau ca oglinda. Quenelda urcă în şa, zâmbind radioasă când dragonul se ridică în două picioare. În lumina soarelui, efectul era orbitor. Rădăcină înţelese că cei doi aveau să fie observaţi chiar înainte ca lumea să-şi dea seama că priveau o fată, înainte de a şti că au în faţă un dragon de luptă.

— Ihaaaa!

Quenelda se încruntă şi oftă amărâtă, recunoscând strigătul.

— Darcy!

Toate capetele se întoarseră spre Domul Dragonilor. Se auziră chiuituri în depărtare şi un hipogrif cu pene verzi îşi făcu apariţia la câteva picioare deasupra acoperişurilor albastre ca ardezia, năpustindu-se către ei. Fratele ei slăbi frâiele, iar animalul aproape că scăpă de sub control. Toţi cei adunaţi pe cele două suporturi de aterizare fugiră care încotro, scoţând strigăte de indignare. În ultima clipă, cu faţa îmbujorată, cu inima bubuind, Darcy se săltă în scări şi trase din toate puterile ca să oprească hipogriful încăpăţânat din cădere.

Eeeeaaaak!

Ţipă când ateriză între cele două suporturi, asurzindu-l pe Rădăcină şi speriind dragonii înhămaţi la caleaşcă. Rafala stârnită de aripile lui îi zburătăci părul Queneldei şi îl făcu să mârâie pe Două Înghiţituri, care fumegă ameninţător. După câteva clipe, alţi şase hipogrifi sosiră pe urmele lui Darcy.

Copitele lor alunecară primejdios de aproape de pământ şi doar Tangnost rămase în picioare. Furia lui era mai mult decât evidentă; gnomul înjură în limba lui. Darcy era pedepsit şi totuşi iată că sfida porunca tatălui lor, dorind fără îndoială să se grozăvească în faţa prietenilor şi a iubitei sale, care se plimba în grădina împodobită de jos.

Abia atingând acoperişul, copitele ultimului hipogrif dărâmară câteva hornuri, iar cioburile ţiglelor căzură în curtea de dedesubt. Văzându-l pe Tangnost furios, lângă un dragon de luptă care scotea fum pe nări, Rupert încercă disperat să-şi întoarcă hipogriful înapoi în văzduh. Aerul fierbinte izbi suporturile de zbor şi, în ultima clipă, Rupert coti şi începu să urce.

Brusc, totul se cufundase în haos, căci vizitiii şi lacheii încercau să se ascundă sub caleaşcă. Suporturile de dragoni se clătinau. Rădăcină se ridică în picioare şi zări un maldăr de balegă de dragon mirositoare aburind în aerul îngheţat; caleaşca împodobită era pe jumătate îngropată sub el. Surugiii înjurau, chinuindu-se să respire. Pene albastre pluteau alene peste ei.

Simţind mirosul, Rădăcină se strâmbă, înţelegător. Rânitul era treabă grea, iar duhoarea rămânea în piele zile întregi. Mă rog, un cărucior pentru balegă avea să vină în scurtă vreme să ducă mizeria de acolo. Nu mai era treaba lui să o facă.

— Bun, făcu Tangnost frecându-şi mâinile, amânându-şi mânia pe mai târziu. Trebuie să-i pui teci de ceremonie pentru gheare.

Băiatul veni mai aproape ca să cerceteze cele opt teci de metal. Se întrebase mai devreme la ce foloseau. Le numără: erau opt mai mari şi două mai mici, pentru pinteni.

— Cerul va fi tare aglomerat când veţi zbura, îi preveni Tangnost. Nu vrem să se întâmple vreun accident dacă cineva zboară prea aproape. Nu uita – îşi urmă vorba, privind-o pe Quenelda în ochi –, e un dragon de luptă antrenat. În clipa când uiţi de asta, ai putea omorî pe cineva.

Devenind brusc serioasă, Quenelda dădu din cap. Era o mare responsabilitate. Se întinse după o teacă şi o cântări în mână, înainte să i-o înmâneze lui Rădăcină, apoi îi arătă cum să o pună la locul ei. Fata nici nu băga în seamă duhoarea. Toţi cei care lucrau în cuiburile dragonilor erau obişnuiţi cu ea. În grădini, ciripeau glasuri şi sporovăiau însufleţite, căci domniţele priveau hipogrifii care aterizau. Zâmbind mulţumită, Quenelda se întoarse la munca ei.

Soarele de iarnă apunea la orizont, aruncând umbre lungi, când hipogrifii decolară din nou. Zburau la mică altitudine, îndreptându-se către palat. Darcy se ducea înapoi la curte şi la ultimele sale zile în slujba Regimentului Unicornului, înainte de a se înrola în Garda Dragonilor. Domniţele se întorceau la caleaşca lor. Suflând din greu şi pufnind, Rădăcină puse jos ciocanul uşor, uitându-se la ultimele două teci. În curând aveau să-şi termine treaba. Tocmai la timp. Era lihnit de foame.

Domniţa Armelia, iubita lui Darcy, însoţită de un grup de prietene, ajunse la trepte. Vocile lor ascuţite ciripeau. Înveşmântate în dantele spumoase, în mătăsuri strălucitoare, cu perle, erau însoţite de o doică bătrână şi de un alai de servitori.

O mică avere de aur şi de bijuterii le strălucea în păr, la gât şi pe degete.

Rădăcină căscă gura la ele, iar ochii îi săgetară spre Quenelda şi înapoi, după care se aplecă din nou la treaba lui. Un val de parfum ameţitor îi gâdilă nările când grupul trecu pe lângă el fără să-i arunce o privire.

— Îhh…

O fată frumoasă, cu bucle negre, îşi încreţi nasul.

— De unde vine acest miros *îngrozitor?*

— E oribil, strigă una dintre tovarăşele ei, făcându-şi aprig vânt cu evantaiul.

Primiră în curând răspunsul. Urmă un scurt interval de tăcere. Tangnost punea o teacă la locul ei. Deasupra lor, servitorii se străduiau să mături treptele, dar lopeţile lor încă nu curăţaseră balega aburindă.

— Tu de colo, băiete – i se adresă fata cu îngâmfare Queneldei, care ridica ultima teacă –, adună treaba… aia…

Îşi flutură evantaiul în direcţia obstacolului al cărui nume nu se cuvenea să fie pomenit.

Quenelda nu băgă în seamă şi luă o pilă, apoi îngenunche să cerceteze marginea zimţată a ghearei dragonului.

— Acum! porunci tânăra şi în obraji începură să-i apară pete roşii. Suntem aşteptate la curte în după-amiaza asta. Băiete?

— Eu?

Quenelda se întoarse încet către ea, ridicând din sprâncene. Înmărmurit, Rădăcină îşi ţinea respiraţia. Până şi Tangnost se opri din treabă ca să privească scena. Din nările lui Două Înghiţituri se iţea fum ameninţător. Domniţele păreau că nici nu observă dragonul de luptă. *Sunt exact aşa cum eram şi eu,* gândi băiatul. *Nu pot deosebi un dragon de altul!*

Încet şi dinadins, Quenelda o măsură pe Armelia de sus până jos, de la pălăria extravagantă şi blănurile aurii până în vârful pantofilor cu toc, care se iţeau de sub fustele suprapuse.

— Şi cine eşti tu ca să-mi porunceşti?

Vocea ei era catifelată, dar înşelătoare. În ciuda întrebării, ştia foarte bine cine era domniţa; iar pentru Rădăcină era limpede că fata habar n-avea cu cine vorbeşte.

Tânăra căscă ochii de furie.

— Cum îndrăzneşti să mă iei la întrebări? Vei fi pedepsit pentru neobrăzare!

Cu toate acestea, îi răspunse, fără să-şi ascundă trufia din voce.

— Eu, anunţă ea cu nasul în vânt, sunt fiica ducelui de

Cawdor. Tatăl meu este vistiernicul reginei, adăugă ea, ca s-o uluiască.

— Iar eu, spuse Quenelda, zâmbind cu dulceaţă, deşi glasul îi era ca tăişul unui cuţit, sunt fata contelui Rufus, comandantul Gărzii Dragonilor şi campionul reginei.

Urmă o tăcere uimită. Fumul se aduna pe suporturile de aterizare, încolăcindu-se în jurul gleznelor fetelor.

— Eşti sora vitregă a lui Darcy?

Buzele Armeliei se strâmbară a neîncredere, dar băgase de seamă tonul nobil, ţinuta mândră a trupului.

— Nu se poate!

Fata scoase un hohot de râs, apoi îşi dădu seama că nimeni nu i se alătura. Toţi se uitau la ea fascinaţi şi curioşi. Armelia o privi iarăşi pe Quenelda, văzând acum fata ascunsă sub tunica peticită şi sub cizmele de zbor; observă părul blond legat la spate şi ochii căprui care ardeau acum de mânie. Apoi ochii îi fugiră către dragonul din spatele Queneldei şi se căscară de groază, băgând de seamă că, în ciuda podoabelor, nu era un dragon îmblânzit. Sora vitregă a lui Darcy? Nu plecase urechea la toate bârfele care circulau la curte. Era prea scandalos să-şi închipuie o fată îmbrăcată în haine bărbăteşti, zburând pe un dragon. Dar…

Rădăcină prinse clipa când Armelia înţelese situaţia, căci tot sângele i se scurse din obraji.

— D-domniţă, se bâlbâi Armelia, plecându-se iute, alături de tovarăşele sale. Noi… ezită o clipă, şi era limpede că nu dorea să spună cu glas tare ceea ce gândea, noi nu te-am recunoscut.

— Nu, i-o întoarse Quenelda, pe un ton rece ca gheaţa şi neiertător. E clar că nu m-aţi recunoscut.

Simţind mânia stăpânei sale, Două Înghiţituri îşi întinse gâtul deasupra umărului fetei. Se auzi un trosnet şi o flacără purpurie se rostogoli, lingând picioarele tinerelor domniţe. Era o suflare slabă, doar o avertizare, abia vizibilă în lumina soarelui, mai mult fum decât foc, dar fu îndeajuns.

Izbucniră ţipete isterice. Fetele se dădură înnebunite înapoi, încercând să se ascundă una în spatele celeilalte. Se

auziră strigăte dezgustate când una dintre ele căzu în bălegar; apoi altele două alunecară şi aterizară lângă ea. Ochii Queneldei trecură de la ele la Armelia, a cărei rochie fumega pe la tiv. Fata o privea îngrozită, cu ochi roşii care scânteiau pe chipul negru de funingine.

Pentru o clipă, încremeni şi Quenelda. Apoi umerii i se scuturară şi izbucni în râs. Tangnost tuşi, ascunzându-şi un zâmbet. Fata contelui se îndoia de râs.

— Tu… Armelia bătu din picior, regretând gestul îndată. Cum să merg la curte în halul ăsta? N-am crezut poveştile care umblă pe seama ta, dar ce se spune despre tine e adevărat! Nu-i de mirare că lui Darcy îi e ruşine cu tine! Nu eşti o domniţă! Eşti mai rea decât o vagaboandă! Ca şi maică-ta!

Ochii Queneldei fulgerară rece. Gâtul lui Două Înghiţituri ţâşni în faţă. Deschise botul, dând la iveală colţii de treizeci de centimetri. Ţipând, Armelia şi prietenele ei îşi luară picioarele la spinare.

Capitolul 21
Turnirul de iarnă

Vâlceaua Vrăjitorilor trecu în viteză pe sub ei, iar aerul era atât de îngheţat încât îţi înţepa gâtul. Nori de culoarea oţelului atârnau deasupra piscurilor, îngreunaţi de ninsoarea care se prevestea. Când Quenelda îşi întoarse chipul acoperit de mască, pentru a vedea cum se descurcă Rădăcină, văzu că se înroşise de frig. Împodobită cu hamuri noi din piele albastră, Aleargă După Stele zbura chiar în spatele şi deasupra lui Două Înghiţituri. Băiatul se aplecă şi mângâie drăgăstos dragonul, apoi îi făcu fetei semn cu mâna că era în ordine. Aerul îngheţat îi făcea ochii să lăcrimeze, dar peisajul era minunat de acolo, de sus.

Peste tot, împrejur, văzduhul era înţesat de dragoni, hipogrifi şi grifoni, împodobiţi, asemenea stăpânilor, în culori vii, de sărbătoare. Căleşti trase de dragoni, cu două, patru sau chiar şase uşi, zburau pe alături; solzii lustruiţi luceau ca oglinda, iar clopoţeii harnaşamentelor clincăneau. Grifoni cu pene lucioase şi hipogrifi în culori minunate plonjau din cer; ţipetele lor pătrunzătoare răsunau limpede în aerul cristalin. Dedesubt, lacul era plin de galioane mari şi de bărci cu vâsle care îi purtau şi pe bogaţi, şi pe săraci către cea mai mare sărbătoare a anului.

Cum Quenelda se înfăţişa la turnir în chip de domniţă, tatăl ei insistase să se îmbrace în rochie. Ea o alesese pe cea mai simplă şi mai mohorâtă la culoare, dar tot nu părea să se simtă în largul ei. Se părea că doar Rădăcină observase cizmele greoaie, cu catarame grele, care i se iţeau de sub fuste.

Contele zbura paralel cu fiica lui şi se minuna văzând cât de mult se schimbase; întrezărea în ea prevestirea femeii care avea să devină. Părea mai controlată, mai calmă. Cu un an în urmă, n-ar fi fost atât de disciplinată. Şi-ar fi îmboldit bidiviul, gonind nebuneşte alături de scutier, bucurându-se de eşecul băiatului. Îi aruncă o privire

gnomului şi clătină din cap a mirare. Se vedea de la două poşte că cei doi erau buni prieteni. Era aproape un miracol că aveau să ajungă la turnir. Se îndoise că fiica lui ar fi putut să înveţe pe altcineva lucrurile pe care ea le ştia din fire.

În curând, învălmăşeala de dragoni deveni atât de mare, încât Două Înghiţituri, Tunet şi Aleargă După Stele fură nevoiţi să se ferească şi să-şi croiască drum prin îmbulzeală, iar Rădăcină începu să se simtă stânjenit. Dragonii şi caleştile făceau loc escortei contelui, dar totuşi înaintau cu greu. Încă o dată, stomacul piticului era gata să se revolte, făcându-l să regrete că se îndopase cu o grămadă de cârnaţi şi cu ouă înainte de plecare. Căznindu-se disperat să se gândească la orice altceva doar la mâncare nu, îşi ridică noul ochean, primit în dar de la Quenelda, împreună cu un costum de zbor complet şi cu hamuri, şi scrută lacul din depărtare, sperând să vadă în zare castelul Crannock, reşedinţa reginei.

Măreţul munte numit Spinarea Dragonului se depărta cu repeziciune spre miazănoapte, iar Piscurile Celor Şapte Vrăjitori flancau lacul la sud. Acolo! Pe faleza înaltă a ţărmului de sud, sub crestele ninse ale Muntelui Vrăjitorului Alb, turnurile înalte şi meterezele castelului Crannock se făceau din ce în ce mai mari. Rădăcină zări zeci de flamuri şi steagul regal fluturând în vânt. Ridicându-se din ţărmul abrupt, castelul părea că răsărise direct din stâncă. Băiatul nu-şi putea da seama unde începea castelul şi unde se sfârşea piatra.

Padocurile şi pistele de antrenament de jos erau înţesate cu dragoni, iar răsuflarea lor umplea văzduhul cu nori de abur, asemenea unor alge învolburate. Planşe de lemn legau corturile între ele, pavilioanele şi ţarcurile erau pline; negustori, nobili mărunţi, soldaţi, meşteşugari şi oameni de rând mergeau în lanţ spre arena de dincolo de zidul castelului. Gărzile din turnuri şedeau neclintite pe dragonii lor Magma, roşii ca sângele, în vreme ce alte câteva zeci patrulau deasupra zidurilor.

Apropiindu-se dinspre miazănoapte, alaiul de şase

dragoni al contelui coborî în cerc în interiorul donjonului.

Inima Queneldei bătea cuprinsă de o mare nerăbdare. De când se ştia asistase la turniruri, alături de tatăl ei, dar castelul cel minunat, energia pură care vibra în aer o încânta de fiecare dată. Ocolind cu dibăcie turnurile şi turlele, îl călăuzi pe Două Înghiţituri către unul dintre suporturile care înconjurau înaltul Turn de Iarnă spiralat. În calitatea lui de campion al reginei, contele se bucura de multe privilegii, printre care şi permisiunea de a pătrunde direct în castel.

Cu o fluturare zgomotoasă de aripi şi o bufnitură, Rădăcină, care căpătase cam prea multă încredere, coborî prea pieziş în spatele lui Două Înghiţituri. Cu un scâncet scurt, piticul fu aruncat de pe dragoniţă şi se trezi lat pe platforma de aterizare. Îngăduitori, contele şi Quenelda se prefăcură că nu au văzut nimic şi descălecară. Lăsând dragonii în seama scutierilor reginei, micul grup se îndreptă către o scară ce cobora în spirală spre centrul luminos şi aglomerat al castelului.

Rădăcină se ţinu după suita contelui, de-a lungul culoarelor lungi, împodobite cu picturi şi cu oglinzi scumpe. Coborâră nişte trepte abrupte, apoi pătrunseră într-un hol sprijinit de coloane, ai cărui pereţi erau înţesaţi cu portrete de curteni, cavaleri şi nobili.

— Holul cavalerilor, îl lămuri Quenelda.

O galerie demnă de balada unui menestrel se înşira de-a lungul pereţilor: steaguri şi scuturi împodobite cu steme atârnau de grinzile înalte; statui din granit alb, înfăţişând regii şi reginele de altădată, erau adăpostite lângă pereţi. La cele două capete ale holului ardeau două focuri mari, iar candelabrele erau atât de numeroase şi de strălucitoare, încât ai fi zis că sunt o explozie de lumină. Pentru băiat, obişnuit mai degrabă cu lumânările din seu mirositor de la grajduri, impresia era copleşitoare.

Rufus le făcu semn să se grăbească; trebuiau să-şi ocupe locurile în arenă; apoi înaintă pe hol, urmat de cavalerii săi.

Rădăcină se uita uluit în jur.

— Unde se duce?

— Să-şi prezinte omagiile reginei, fireşte! Quenelda nu-şi putea stăpâni mândria din glas. Pentru că este campionul reginei, tata o va însoţi la turnir.

Băiatul se ridică în vârful picioarelor, încercând s-o zărească pe tânăra regină, dar vederea îi fu împiedicată de un grup de negustori rotofei care discutau cu însufleţire despre turnir.

— A, nu! le spuse unul dintre ei. O fi venit DeWinter la festivităţi, dar, daţi-mi crezare, nu va lupta. A fost rănit, ba chiar destul de rău, aşa am auzit. Uitaţi-vă la el! Vedeţi cum şchiopătează? A căpătat rana în lupta din Vâlceaua Urlătoare, o victorie pe cinste! Mai bine puneţi banii pe Lassiter. Anul ăsta n-a fost învins niciodată.

— Nu-i aşa! îl contrazise un negustor mai vârstnic. Lassiter a încasat-o de la Prinţul Negru, la castelul Tantallon. Pariaţi pe Sir John Belrack! Dragoniţa lui, Însemnarea Timpului, e cea mai bună…

— Am auzit, se amestecă o voce şoptită, că onorabilul nostru Mare Maestru a intrat şi el în competiţie cu un dragon. La auzul acestor vorbe, toţi aruncară priviri furişe către tron, unde vrăjitorul se aplecase, ascultând-o pe regină. Am trecut pe la padocuri să arunc o ocheadă dragonului negru cu care se tot laudă. Cel care a câştigat săptămâna trecută la Hotare. N-am mai văzut unul care să-i semene, continuă omul, făcându-i pe negustori să se aplece în faţă, ca să audă mai bine. O creatură urâtă şi ameninţătoare; îmi pare că îmblânzitorii lui s-au cam luptat cu el. Hugo face mereu experimente, înmulţeşte dragoni…

— Ei bine, o să-mi pun banii pe bestia aia, anunţă un curtean. Marele Maestru pierde rareori. Din moment ce contele e rănit, veţi câştiga cu siguranţă dacă pariaţi pe el.

— Pssst, şuieră Quenelda, trăgându-l pe Rădăcină de tunică şi târându-l spre uşă. Ce *faci?* Hai odată! Trebuie să fim la locurile noastre înainte de sosirea reginei. Aşa cere protocolul regal. Regina are coridoarele ei personale prin castel. Nouă ne va lua mai mult să ajungem.

Rădăcină o lăsă pe fată să îl îndrume printr-un alt culoar aglomerat, pavat cu piatră, apoi urcară o scară răsucită

până la arena de lupte. Păşiră într-un balcon lat de piatră, iar Quenelda îi făcu semn să se apropie. Înălţându-se pe vârfurile picioarelor, Rădăcină privi în jos spre arena ovală; rânduri după rânduri de scaune se întindeau abrupt dedesubt. Nu mai văzuse nimic asemănător. Era neînchipuit de mare! Sunetele, parfumurile şi imaginile îl copleşeau.

— I se spune Cazanul, îi şopti din spate Quenelda.

— Pe toate năpârcile şi broaştele! făcu băiatul în culmea uluirii, clipind orbit de strălucirea colorată ce-l înconjura.

Scaunele erau aproape toate ocupate; multe dintre cele mai bune locuri se ocupaseră încă dinaintea zorilor. Cu toate acestea, mulţimile gălăgioase încă se strecurau prin intrările suprapuse albe, arcuite, împingându-se şi îngrămădindu-se, până ce ocupară şi ultimul loc.

Băiatul fluieră.

— Impresionant, nu-i aşa? zâmbi Quenelda, mulţumită de reacţia gnomului.

La cele două capete ale arenei ovale se înălţa câte un stejar uriaş, mai înalt decât oricare alt copac pe care îl văzuse vreodată Rădăcină. La capătul trunchiului, coroana se răsfira în multe ramuri. Platforme de lemn înconjurau trunchiurile şi stăteau cocoţate între crengi.

Quenelda îi urmări privirea.

— Zone de luptă pentru dragoni, îi explică.

Jos, departe, se întindeau frânghiile argintii ale ringului dragonilor, uşoare ca pana, dar mai rezistente ca oţelul, menite să le amortizeze căderea şi să-i îndrume în siguranţă către podeaua acoperită cu rumeguş.

Deodată, curtenii şi cavalerii din alaiul reginei începură să sosească din spatele lor, câte doi sau câte trei, discutând despre meritele fiecărui dragon şi făcând pariuri. Quenelda îl împinse pe pitic într-o parte, să stea în spatele scaunului ei.

Darcy intră fudul, însoţit de Armelia şi de doi prieteni; în semn de nesupunere, purta încă minunata uniformă a Regimentului Unicornilor. Îi aruncară cu toţii o privire Queneldei, chinuită în fustele ei, apoi izbucniră într-un râs răutăcios. Tocmai când Rădăcină se gândea că în balcon

abia dacă se mai putea arunca un ac, doi paji ridicară la gură corni uriaşi din colţi de mamut. Chemarea lor răsună în toată arena, iar ecoul se izbi vibrând de piatra castelului, trimiţând furnicături prin degetele de la picioare ale Queneldei.

În spate se iscă agitaţie, apoi sosi regina, însoţită de contele DeWinter, care păşea în dreapta ei; Marele Maestru se afla în stânga, iar Sir Gharad Mowbray, în spatele ei; toţi curtenii începură să facă plecăciuni sau reverenţe graţioase. Neobişnuită cu rochiile, Quenelda se înclină pe jumătate şi schiţă o jumătate de reverenţă, iscând râsete abia stăpânite din partea curtenilor experimentaţi. Darcy şi Armelia comentară dispreţuitori, cu voce tare, gestul ei, iar chipul fetei se aprinse de ruşine. Însă privirea ameninţătoare a contelui îl reduse la tăcere pe Darcy, care se înroşi la rândul lui.

Când regina se apropie să salute mulţimea, Rădăcină îndrăzni să strecoare spre ea o privire furişă. O vedea din profil şi, cu toate că nu o mai întâlnise niciodată, aerul ei hotărât, bărbia împinsă în faţă, curba elegantă a sprâncenelor şi pomeţii înalţi, toate îi păreau ciudat de cunoscute.

Toţi supuşii ei din Cele Şapte Regate Ale Mării îi cunoşteau povestea: la cincisprezece ani, pe când era prinţesă, regele, tatăl ei, cei doi fraţi şi comandantul Gărzii Dragonilor, contele Wilder DeWinter, muriseră în sângeroasa bătălie de la Capcana Somonului, în Ostrovul Gnomilor, măcelăriţi de şapte hoarde ale goblinilor. Cum mama ei murise de mult, Caitlin devenise cea mai tânără regină din istorie, iar regatul îi era apărat şi ocrotit de loialitatea Gărzii Dragonilor şi de tânărul ei comandant, contele Rufus.

Înveşmântată într-o rochie de brocart cusută cu fir de aur, care se întrezărea de sub mantia grea tivită cu blană, părul blond şi lung al reginei era împletit cu fire delicate de argint, împodobite cu diamante micuţe. Fluturând mâna pentru ultima oară, se întoarse pe tron, adunându-şi blănurile în jurul trupului; turnirul regal începuse.

Aşezat la dreapta reginei, contele îi făcu semn marelui intendent, care îşi ridică toiagul.

La semnalul său, răsună o trompetă. Rădăcină făcu ochii mari văzând cum treizeci şi şase de dragoni coborâră în arenă din toate părţile, în aplauzele tunătoare ale mulţimii. Zburând deasupra spectatorilor, străbătând liniştiţi imensa întindere a Cazanului, dragonii desfăşurară un spectacol de manevre efectuate în viteză, spre încântarea publicului.

Quenelda îi strigă piticului la ureche:

— Dacă vrei să vezi dragonii de aproape, poţi să te duci la padocul de paradă, lângă pistele de exerciţii. Scutierii plimbă dragonii înainte de a-i înşeua şi îmbrăca în armură, aşa încât toată lumea să-i poată vedea înainte de a hotărî pe care dintre ei pariază. Dar nu sunt aici toţi dragonii; cei mai agitaţi nu sunt aduşi decât atunci când le vine rândul pe pistă.

Rădăcină era vrăjit. Cavalerii purtau armuri de ceremonie gravate şi multicolore, coifuri decorate cu făpturi fantastice. Şi dragonii erau împlătoşaţi, ca să fie ocrotiţi de loviturile lăncilor. Peste armuri aveau ţesături cusute în culorile stăpânilor şi brodate cu însemnele heraldice ale călăreţilor. De jur împrejurul arenei, crainicii în tunici regale strigau numele şi titlurile cavalerilor, apoi anunţau regulile turnirului. Pe urmă, dragonii care deschideau întrecerea zburară către pistele de jos ale arborilor de turnir, unde îi aşteptau scutierii ce purtau scuturi şi lănci împodobite de turnir.

— Şi acum, anunţă crainicul din loja regală, al cărui glas era purtat de cornul-mamut şi amplificat, răsunând peste arenă, pentru bucuria domniilor voastre: pe pista albastră, Sir Rannoch Hamilton, zburând pe Vârtej Tunător Lovitură de Gheară al II-lea. Pe pista roşie, adversarul său, Sir Stelton Quandry, zburând pe Rătăcitorul Munţilor Zburătorul Stelelor.

Doi dragoni se desprinseră de pe pistele cocoţate în arbori. Zburară încă o dată în jurul arenei, încet, astfel ca mulţimea să-i vadă îndeaproape, înainte de a se lăsa pe suporturile din faţa lojei regale. Ridicându-şi la piept pumnii

înmănuşaţi, cei doi potrivnici o salutară pe regină după tipicul Gărzii Dragonilor. Unul dintre dragoni îşi întinse gâtul lung, privind-o pe Quenelda cu ochi verzi, neclintiţi.

— *Salutări, Rătăcitorul Munţilor,* îl întâmpină fata. *Fie ca vântul să-ţi zboare mereu sub aripi!*

— *Salutări, Dănţuitoarea Dragonilor,* îi răspunse dragonul, iar limba despicată fulgeră spre ea.

Lăsând la o parte orice spoială de demnitate, curtenii se traseră iute într-o parte. Până şi soldaţii se aplecară în spate cât de mult putură.

Regina şi contele Rufus se mulţumiră să zâmbească, dar Marele Maestru îşi întoarse ochii întunecaţi, scrutând-o pe Quenelda. Observând că regina rămăsese liniştită, curtenii tuşiră stânjeniţi, prefăcându-se că spaima lor nu fusese decât o glumă.

— *Nu eşti din neamul nostru căci pielea nu-ţi este acoperită de solzi... nu ai nici aripi, nici coadă – dar nu eşti nicio Fără Aripi şi totuşi ne vorbeşti limba?*

Botul lung şi roşu sufla uşor spre fată, asemenea unei brize calde de primăvară. Sir Stelton se făcuse stacojiu la faţă şi se căznea, şiroind de sudoare, să-şi ţină în frâu dragonul neascultător. Câţiva curteni râdeau de-a dreptul.

— *Nu ţi-ai lepădat încă pielea dintâi?* se interesă dragonul, iar limba îi ţâşni iarăşi, în căutarea tabletelor gustoase de la brâul fetei.

— *Pielea mi-a fost aşa de la-nceput,* răspunse Quenelda deschizându-şi punga şi oferindu-i o mână de tablete.

A, deci aşa se explica interesul dragonului! Loja fu străbătută de râsete, în vreme ce făptura înşfăca lacomă darul gustos. Pierzându-şi interesul, Marele Maestru întoarse capul.

— *Şi, după cum spui, încă nu mi-am lepădat pielea dintâi. Nu am decât unsprezece ierni.*

— *Cu bine, atunci! Fie ca vântul să-ţi sufle de-a pururi sub aripi...*

— *Cu bine, Rătăcitorul Munţilor Zburătorul Stelelor, fie să te înalţi printre stele...*

Apoi, conversaţia lor se curmă; mulţimea vui

nerăbdătoare când tânărul cavaler reuşi să-şi strunească dragonul. Curtenii din spatele Queneldei îşi recăpătară curajul şi începură să parieze în gura mare.

— Pun două guinee pe Rătăcitorul Munţilor.

— Şase la doi pentru pista roşie!

— Douăzeci de şilingi pe Vârtej Lovitură de Gheară!

Rădăcină abia dacă-şi credea urechilor. În jurul lui, mici averi treceau din mână în mână, bani din care o familie putea să trăiască vreme de zece ani sau poate chiar mai mult. După ce ascultă o clipă, se aplecă spre Quenelda, şoptindu-i:

— Cine crezi că va câştiga?

Fără să şovăie, fata arătă spre dragonul mic, dar vânjos care ateriza pe pistele din stânga.

— Sir Winston, cu Vârtej Tunător Lovitură de Gheară. Sir Winston e un cavaler curajos şi un oştean încercat. Cei doi au luptat în zeci de bătălii în Garda Dragonilor. Sir Stelton nu e aşa de experimentat – are doar şaptesprezece ani –, iar Rătăcitorul Munţilor, aşa cum ai văzut, e tânăr, încăpăţânat şi greu de strunit.

Rătăcitorul Munţilor se lăsă iute pe cea mai înaltă platformă de pe pista din faţa lor, iar tânărul călăreţ părea nerăbdător să arate ce poate.

Quenelda îi explică lui Rădăcină, care încă stătea gură-cască:

— Fiecare cavaler are trei lănci. Dacă cei doi sunt încă în zbor, îşi aleg arma personală. Tata alege întotdeauna o măciucă de dragon.

Rădăcină se scutură înfiorat şi îşi strânse mantia în jurul trupului.

— Dar nu sunt ucişi? Sau răniţi?

— La început aşa era, recunoscu Quenelda. Până de curând foloseau armele de luptă. Dar tatăl reginei le-a interzis, pentru că din cauza lor Garda Dragonilor pierdea prea mulţi cădeţi, înainte chiar de a lupta în prima lor bătălie. Acum lăncile sunt tocite la vârf, iar cavalerii şi dragonii poartă armură şi straiele lor au căptuşeală groasă, încât rareori mai moare cineva. Rostul turnirului e să pună

la încercare puterile cavalerilor, pregătindu-i pentru adevărata bătălie, să-i transforme în luptători mai buni, deci nu e o cinste să-ţi răneşti dinadins adversarul. De asta s-a interzis şi folosirea Magiei de Luptă. E prea puternică. Ar vătăma privitorii. Stai aşa… se pregătesc să înceapă.

Zgomotul era asurzitor. În vreme ce vuietul se ridica în văzduh, intendenţii desfăşurară stindardul regal. Un corn sună, iar dragonii se năpustiră de pe piste, apropiindu-se unii de alţii cât ai clipi; lăncile colorate se sfărâmară de scuturi, apoi cavalerii trecură unul pe lângă altul, aruncând lăncile frânte la pământ. Dar, spre dezamăgirea mulţimii, Sir Stelton fu aruncat din şa la a doua înfruntare. Căzu pe pânza păianjenului-dragon, săltă de două-trei ori, apoi intendenţii îl ajutară să se ridice. Adversarul său ateriză şi îşi trase spada din teacă. Însă armura lui Sir Stelton se îndoise. Cavalerul încercă să-şi ridice spada, însă braţul îi era vătămat.

— Mă dau învins, anunţă tânărul cu dezamăgire în glas.

Mulţimea zgomotoasă protestă; cei care pariaseră pe el se despărţiră cu părere de rău de bani. Crainicul suflă iarăşi în corn, anunţând următorii concurenţi. Alţi doi dragoni făcură turul arenei.

În timpul acesta, soarele înceţoşat fu înghiţit de nori groşi, într-o clipă se lăsă întunericul; vasele cu jăratic de la marginea arenei străluceau. Zăpada uşoară şi pufoasă ca fulgul începu să se cearnă alene.

Rufus DeWinter îi făcu semn fetei să vină lângă el, în vreme ce cavalerii o salutau pe regină.

— După cum vezi, amândoi cavalerii sunt încercaţi în turniruri. Pe care dintre dragoni ţi-ai pune banii, răţuşcă?

Quenelda auzi râsetele îngăduitoare ale curtenilor, şoptind între ei pe la spatele său. De parcă o fetiţă neştiutoare ar putea avea habar despre dragoni! Bătrânii zâmbeau cu superioritate şi aşteptau să facă pariurile. Însă Marele Maestru făcu un pas în faţă ca să audă mai bine.

Quenelda îşi miji ochii de concentrare.

— Dragonul Piatră Bălţată de colo e bine echilibrat, are muşchi puternici, dar e rănit la al treilea deget de la aripa

dreaptă; e o rană vindecată, dar totuşi o slăbiciune şi parcă îi atârnă puţin şi aripa. Probabil că e bun pentru o confruntare rapidă, însă nu cred că ar rezista într-o competiţie lungă, tati.

Acum, în timp ce dragonii se foiau fără astâmpăr pe platformă, lumea începuse să aplece urechea la spusele fetei. Curtenii mai tineri păreau uimiţi.

— Şi dragoniţa?

— Osatura îi e splendidă, muşchii bine conturaţi. Dar stai aşa!

Quenelda simţi durerea răspândindu-se dinspre tânăra femelă şi păşi spre balustradă.

— *Un os rupt? o* întrebă ea pe frumoasa dragoniţă albastră, care întorsese spatele lojei regale.

— Un os rupt, Dănţuitoarea Dragonilor, încuviinţă tânăra dragoniţă pursânge. *Încă nu s-a vindecat…*

— Are o coastă superioară ruptă, continuă Quenelda, întorcându-se către tatăl ei. Şi nu i s-a îngăduit să se vindece cum trebuie. Dacă e lovită în coapsă, va fi pusă la pământ. A fost prost îngrijită.

Quenelda era indignată.

— Vezi locul unde pintenii i-au lăsat cicatrici? Şi…

Loja regală se goli în grabă, căci curtenii zoreau să-şi schimbe pariurile.

Dimineaţa se scurgea într-un vârtej istovitor de aripi şi de oţel. Zăpada începu să dănţuiască şi să se învolbureze în vântul care se înteţea. Quenelda îşi trase pe cap gluga mantiei tivite cu blană. Lui Rădăcină îi clănţăneau dinţii; piticul jinduia după un castron plin cu fiertură de orz. Darcy înjură supărat şi ceru să i se aducă vin. Pentru că luaseră în râs părerile surorii lui, el şi amicii săi pierduseră mulţi bani, pariind pe cei înfrânţi. Contele blestema rana care îl împiedica să ia parte la întrecere. Marele Maestru dezbătea cu regina detaliile rafinate ale artei stăpânirii dragonilor.

— Am înţeles că ai înscris în întrecere dragonul acela despre care se povestesc atâtea? se interesă regina, aţintindu-şi gânditoare privirea asupra Marelui Maestru. Hugo, am auzit că e de neînfrânt. Şi că ai creat un campion.

— Maiestatea Voastră, se înclină vrăjitorul, sunteţi prea mărinimoasă. Nebunia din Miez de Noapte e, cu siguranţă, un dragon cum nu se mai află altul. Acum se pregăteşte să

intre pe pistă.

Crainicul ridică glasul. Peste arenă se lăsă tăcerea. Asta era lupta pe care o aşteptau cu toţii. La fel de curioasă, Quenelda îşi îndreptă ocheanul către padocuri.

— Pe pista roşie vine Nebunia din Miez de Noapte, din grajdurile Marelui Maestru, Sir Hugo Mătrăgună, călărit de ducele Roger Greenville.

Spectatorii izbucniră în urale; dragonii crescuţi de Marele Maestru erau mereu interesanţi.

Ducele Greenville...? se încruntă Quenelda. Apoi îşi aminti. Când bunicul ei murise, ducele era al doilea ca rang în Garda Dragonilor şi sperase să fie numit comandant, dar această cinste îi revenise părintelui ei.

Marele Maestru zâmbi larg prietenului său, contele.

— Rufus, ce zici de un pariu?

Contele zâmbi.

— Hai să vedem mai întâi ce poate.

Dragonul Marelui Maestru intra pentru prima oară în arenă. Era masiv, de culoarea unei nopţi umede şi bântuite de furtună. Zbură către podium, ca să-i permită ducelui să-şi salute regina şi pe stăpânul său, iar Quenelda înţelese că nu mai văzuse niciodată un dragon asemănător. În ea se trezi o amintire străveche, care venea de undeva, de tare departe. Perii de pe braţe i se zburliră şi fata se înfioră, pătrunsă de un presentiment rău.

Ducele înalt, în armură neagră, călăreţul Nebuniei, îşi plecă lancea. Tunica şi botniţa dragonului erau tot negre, purtând însemnul viperei roşii, însemnul Marelui Maestru, împletit cu leul în două picioare al ducelui, cusut cu fir de argint. Armăsarul purta o armură foarte subţire.

Quenelda nu-şi putea lua ochii de la el; simţi iarăşi împunsătura neliniştii. De ce stârnea dragonul ăsta în ea o asemenea temere? Precaută, încercă să îl salute, dar se izbi de o respingere violentă.

— Micuţă Fără Aripi, să nu crezi că te poţi juca cu mine. Dragonul furios îi îndepărta lesne gândurile, în vreme ce ghearele lui izbeau platforma, scormonind lemnul. *Nu mai am timp... nu am timp... vânătoarea e în toi...*

— *Vânătoarea?* îl îngână ea.

— Ce se petrece? şopti Rădăcină.

Quenelda părea că primise o palmă peste faţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, se încruntă fata. Gândurile dragonului sunt ciudate, ca şi cum ar fi cuprins de durere.

Ridică mâna şi îşi frecă tâmplele.

— Şi Sir William de la Timber, din garda personală a contelui, călare pe un dragon din grajdurile Domului – Piatra Verde Giuvaier de Stea.

Un al doilea dragon, ceva mai mic, făcu turul arenei în aplauzele mulţimii. Era un dragon de muşchi, verde ca smaraldul, cu ţepi albi, crescut nu doar pentru agilitate, ci şi pentru că se potrivea de minune cu însemnele heraldice al casei Timber: un dragon verde pe fond alb.

— E minunată.

Băiatul o admiră cu gura căscată, în vreme ce Piatră Verde zbură către platforma turnirului.

Quenelda îşi clătină capul.

— În turnir, nu frumuseţea contează. Dacă se izbesc, nu va rezista nici măcar o dată în faţa brutei ăleia. Greutatea lui va face lovitura mai puternică, îi explică gnomului, întorcându-se spre pista roşie. Aşa, are şanse mari să-şi arunce adversarul din şa.

Cei doi priviră platforma de luptă, unde dragonul întunecat aştepta în tăcere.

Quenelda se ridică şi îl scrută pătrunzător. Dragonii de turnir aveau adesea umerii laţi, precum şi câte patru aripi puternice, care îi ajutau să capete viteză pe distanţe mici. Părea un dragon de stepă. Dar capul cu fălci puternice şi pielea zgrunţuroasă nu erau caracteristice. Nu încălcau regulile Breslei Turnirurilor… dar… dar mai era ceva, ceva foarte vag… Dragonul sclipea, gâdilându-i simţurile ca o pânză de păianjen, ca şi cum silueta îi devenea neclară, vălurindu-se. Se încruntă, căci îi venise ameţeală, apoi clipi ca să-şi limpezească gândurile.

— Nu te simţi bine? Rădăcină era îngrijorat, văzând-o cum se clătina pe picioare. Poate ar trebui să te aşezi.

Quenelda se aşeză cu greutate.

— Nu, nu-i decât o durere de cap.

Dragonul acela ciudat avea ceva dintr-un animal de pradă… de parcă ar fi fost carnivor. Dar nu era cu putinţă. Dragonii de luptă erau interzişi cu străşnicie la turniruri, de cincizeci de ani încoace. Riscul de a răni sau de a ucide pe cineva era prea mare. Dacă adulmeca tensiunea înfruntării, dragonul de luptă putea ucide cu uşurinţă un adversar, înnebunit de mirosul sângelui. Dacă ar fi fost lăsat în arenă, ar fi făcut prăpăd.

Scutierul îi urmări privirea plină de îndoială. Îşi potrivi şi el ocheanul, gândindu-se că Nebunia din Miez de Noapte era cel mai înspăimântător şi mai urât dragon pe care îl văzuse vreodată. Lucea asemenea unei creaturi ivite târâş dintr-un smârc adânc şi negru. Nu arăta nici pe departe ca frumoasa şi delicata lui dragoniţă, Aleargă După Stele.

Chiar şi pentru piticul lipsit de experienţă, întrecerea părea nedreaptă de la bun început. Dragoniţa mai mică era sprintenă şi bine instruită, iar cavalerul părea dibaci, dar dragonul mai mare era dincolo de puterile ei. La a treia lance, dragonii se izbiră unul de celălalt; toţi ştiau cum avea să se sfârşească. Piatră Verde îşi rupse o aripă, pierzând astfel orice şansă de izbândă; dezamăgiţi de întrecerea necinstită, unii începură să huiduie.

Dragonul Marelui Maestru îşi învinsese lesne adversarul la fiecare rundă; nu mai rămăsese decât una, care se termină iute. Aproape toată lumea murmura; fusese cea mai previzibilă luptă dintre toate turnirurile.

Ducele Greenville şi Nebunia din Miez de Noapte coborâră în faţa lojei regale. Curentul iscat de aripile dragonului făcea să se mişte colţurile tapiseriilor şi răscolea părul lung al reginei, prins sub cercul subţire de aur care îi împresura capul. Regina se ridică să-l felicite pe învingător.

Dar în loc să descalece, ducele îşi scoase o mănuşă, apoi o aruncă în lojă, lovindu-l în plin pe Rădăcină, care căzu cu un strigăt. Ameţit, băiatul o ridică. Degetele grele, din metal segmentat, îi zdrăngăneau în mână.

— Îl provoc pe campionul reginei, tună ducele Greenville.

Cuvintele lui fură urmate de o tăcere de moarte.

— Dar, tati… se împotrivi Quenelda sărind în picioare, piciorul tău încă nu s-a vindecat!

Un icnet scandalizat cuprinse arena, pe măsură ce vorbele ducelui erau purtate din gură în gură. Regina se ridică, iar mantia tivită cu blană îi căzu de pe umeri.

— Domnia Ta, grăi ea cu voce de gheaţă către duce, nu se cade să arunci o astfel de provocare. Contele s-a întors de curând din luptă, iar rănile nu i s-au vindecat pe de-a-ntregul. Nu-ţi face cinste să provoci la luptă un om rănit.

— Chiar şi aşa, Preacinstita Voastră Înălţime, îşi ridică Greenville viziera, iar vorbele îi erau înveninate de dispreţ. Sunt campion al turnirului şi e dreptul meu să-l chem la luptă pe campionul reginei. Desigur, dacă se simte… neputincios să primească, e dreptul lui să refuze.

Marele Maestru păşi în faţă, împotrivindu-se scandalizat vasalului său.

— Domnia Ta, contele este rănit!

Însă Quenelda zări umbra unui zâmbet jucându-i pe buze, băgă de seamă lucirea ciudată din ochii întunecaţi şi încruntă sprânceana. Se întoarse către Darcy, implorându-l din ochi să accepte provocarea în numele tatălui ei.

Se lăsă tăcerea.

Fără să-i vină să creadă, Quenelda îşi privea fratele, care nu se clintea.

— Înălţimea Voastră Prealuminată…

Aruncându-i o privire amară, în care se citea cea mai amarnică dezamăgire, Rufus DeWinter se lăsă cu greu într-un genunchi, întinzându-şi piciorul rănit.

— Sunt campionul Luminăţiei Tale şi am jurat să lupt cu oricine înfruntă puterea Măriei Tale.

Cuprinsă de teamă, Quenelda îşi dădu seama că tatăl ei era hotărât să lupte. Asta îşi dorea Marele Maestru, deşi nu înţelegea care îi erau motivele. Se apropie de el.

— Tati!

Dar el ridică mâna să-i stăvilească împotrivirea şi îşi îndulci gestul cu un surâs menit doar ei. Se întoarse apoi către regină, pe al cărei chip se oglindea aceeaşi expresie

ca a Queneldei.

— Dar nu am nici bidiviu pentru turnir, nici armură, nici arme.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul să lupţi, atunci se cuvine să porţi culorile reginei, de vreme ce eşti campionul ei, rosti regina.

Se răsuci spre ofiţerul gărzii ei, Sir Gharad Mowbray, şi îi porunci să-l pregătească pentru conte pe Buzduganul Cavalerului.

Ofiţerul clătină aprobator din cap.

— Iar eu, Domnia Ta, îţi voi sluji drept scutier.

Mulţimea izbucni în urale: întrecerea abia de-acum începea!

Capitolul 22
DeWinter! DeWinter!

Tensiunea ajungea la culme. În ciuda rănilor contelui, spectatorii erau de părere că norocul înclina de partea campionului reginei. Însă dragonul cel negru îi umplea de nelinişte. Fulgii mari şi umezi de zăpadă continuau să cadă, aşternându-se pe tot ce li se ivea în cale, înghiţind şi ultimele urme de lumină.

Un dragon albastru-închis se repezi dinspre grajduri în jos, prin zăpadă. Buzduganul Cavalerului era un dragon cu gâtul lung, lat în umeri, cu aripi zimţuite, în trei degete, înveşmântat în culorile regale – purpuriu şi auriu – deasupra armurii bine căptuşite. Mulţimea îl întâmpină cu urale pe conte. Quenelda aplaudă şi ea cu mândrie când părintele ei veni să o salute pe regină înainte de a zbura către pista albastră. Privind armura sclipitoare, auzind strigătele bucuroase ale mulţimii, Rădăcină se întrebă jinduitor cum era să fii campionul reginei, cel mai mare Stăpân al Dragonilor din cele Şapte împărăţii ale Mării.

Ajuns pe pistă, contele se aşeză în şaua de turnir cu oblânc înalt, încercând să nu bage în seamă coapsa care-i zvâcnea. Fusese nevoit să aleagă o armură mai uşoară, căci piciorul nu-i suporta încă greutatea armurii întărite. Asta îl lăsa descoperit, expunându-l unor posibile răni, iar contele bănuia că adversarul său lipsit de spirit cavaleresc o ştia la fel de bine ca şi el.

— Stăpâne conte?

Cu barba căruntă fluturând în vântul care se înteţea, Sir Mowbray îi întinse o lance grea, roşie şi albă. Bătrânul abia o putea ridica. Rufus lăsă frâiele din mâini, strunindu-şi dragonul bine instruit doar din genunchi şi din pinteni, apoi cântări în mână lancea, judecându-i greutatea şi echilibrul. Şi-o propti sub braţ, se declară mulţumit, apoi ridică scutul de lemn acoperit cu piele şi îl lăsă pe Sir Mowbray să-i strângă chingile. Mulţumit de echilibrul scutului, îşi coborî

viziera, iar ochii nu-i mai cuprindeau acum decât o fâşie de lumină.

— Ai grijă, Rufus.

Sir Mowbray îi înmână hăţurile.

— Omul ăsta nu are pic de onoare; să nu uiţi ce tare te-a pizmuit când ai câştigat rangul de comandant al Gărzii Dragonilor în locul lui...

Aşezându-se mai bine în şa, contele se concentra doar asupra adversarului de pe pista opusă. Pregătindu-se de luptă, inima îi încetini.

Marele intendent ridică steagul. Cornul sună.

Niciunul dintre dragoni nu se clinti însă. Nedumerită, mulţimea începu să murmure; atmosfera ciudată îi făcea pe privitori să se foiască neliniştiţi. De ce nu atacau?

Zăpada se învolbură într-un zid gros, aproape ascunzându-i privirii. Ducele Greenville şedea nemişcat pe dragonul său. Nebunia din Miez de Noapte îşi înălţă capul, iar hamurile negre sunară... Dezlănţuindu-şi furia şi durerea, căscă larg şi strigătul său asurzitor de bătălie răsună în toată arena.

Yyyaakaaa! Ţipătul cumplit îi făcu până şi pe soldaţii încercaţi să strângă din dinţi. Campionul reginei şi Buzduganul Cavalerului nu răspunseră.

Quenelda tresări, simţind durerea care chinuia făptura.

Linişte.

Aerul vibra.

Mulţimea neliniştită îşi ţinea răsuflarea. Ceea ce se petrecea era mai mult decât un simplu turnir. Era o încleştare a voinţelor.

Sus, în loja regală, Marele Maestru strângea din dinţi. Darcy DeWinter surâdea. Privind stăruitor prin ocheanul ei, Quenelda se concentra asupra dragonului, studiindu-i poziţia capului, întinderea aripilor, încordarea din labele din spate, semn că se pregătea să-şi ia zborul.

Cu o izbucnire bruscă de putere, ambii dragoni ţâşniră pe pistele lor. Bătaia aripilor puternice făcea aerul să clocotească. În câteva clipe se prăvăleau unul asupra celuilalt, iar lăncile boante ajunseseră paralele cu

pământul. Două pete înceţoşate, una neagră, cealaltă albastră, ce se întrezăreau printr-un văl alb…

Se apropiau vertiginos…

Quenelda se ridicase din scaun, iar încheieturile degetelor încleştate de balustradă se albiseră. Regina era palidă…

Se apropiau…

Ucide… O voce slabă şopti în mintea Queneldei. Aruncă speriată o privire în jur, dar nimeni nu se uita la ea.

Brusc, cei doi dragoni se întâlniră; lancea contelui îşi găsi ţinta şi sfărâmă scutul adversarului. Zgomotul lemnului pulverizat se pierdu în tunetul iscat de mulţime. Cu toate că deviase lovitura ducelui, astfel încât lancea alunecase pe lângă el fără să-l vatăme, contele simţise şocul care îi împinsese umărul în spate. Luptătorii se întoarseră la platformele lor, unde scutierii îi aşteptau cu a doua lance.

Ucide…

Atacară pentru a doua oară, întâlnindu-se cu o izbitură cumplită, răsfrântă în aer. Spectatorii gemură când dragonul campionului fu aruncat într-o parte, deasupra mulţimii, cu o smucitură care pe alţii i-ar fi aruncat din şa. Scutul contelui se sfărâmă, izbit de umărul dragonului negru; frânturile lui căzură printre spectatori, care se îmbulziră smulgându-şi unul altuia preţioasele talismane. Contele îşi întoarse dragonul cu dibăcie, scuturând la pământ rămăşiţele curelelor de piele care îi susţinuseră mai înainte scutul, apoi contele se întinse după a treia lance, înmânată de Sir Mowbray. Fără să mai aştepte alt scut, îşi mână dragonul din pinteni.

Mulţimea era în picioare.

— DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Dragonii se apropiau.

— Aleargă prea repede! strigă cineva. Nu are scut!

Ucide… ucide… ucide… Şoaptele înnebunitoare se întrupau în mintea Queneldei. *Ucide-l pe Stăpânul Dragonilor…* Brusc, fata îşi dădu seama, cu un icnet de groază, că nu era un turnir obişnuit, un duel între doi rivali; scopul întrecerii era uciderea tatălui ei rănit. Într-o clipă,

înţelese sufletul ucigaş care se ascundea în dragon. Era un răpitor! Un lup ascuns sub blană de oaie, pe care sângele tatălui ei era menit să-l aţâţe. Cu coada ochiului îl zări pe Darcy cum încearcă să vadă ceva prin zăpadă; în ciuda frigului, fruntea îi era brobonită de sudoare. În faţa ei, simţi mai degrabă decât văzu cum Marele Maestru se foia ca să vadă mai bine, văzu încordarea din linia bărbiei lui şi degetele strângând toiagul cu încheieturi albite.

Dragonii îşi luară iarăşi zborul prin arena de turnir, dar de data asta, la adăpostul privirilor, prin zăpada deasă, cavalerul negru îşi coborî dinadins lancea. Urletul de durere străbătu prin zgomotul mulţimii. Spectatorii cei mai apropiaţi de scena duelului rămaseră fără suflare. Vestea se răspândi cu iuţeală. Un intendent şopti ceva la urechea reginei. Campionul reginei se chinuia să rămână în şa, în vreme ce sângele şiroia din rana primită în război, care se redeschisese.

— Sfârşiţi înfruntarea, îi porunci regina marelui intendent, care îi făcu semn maestrului de ceremonii să se apropie.

— E o nesăbuinţă. Contele şi-a apărat onoarea mai mult decât era de trebuinţă.

Contele Rufus trase de hăţuri, cu sudoarea şiroindu-i în ochi. Armura lui subţire fusese smulsă de pe coapsă asemenea solzilor răzuiţi de pe un peşte spintecat. Dând înapoi, Buzduganul Cavalerului se întoarse la platformă; ghearele cu pinteni găureau lemnul, răsuflarea ei fierbinte topea zăpada care se cernea. Din trupul ei răsuflând cu greu, se ridicau aburi. Simţind miros de sânge proaspăt, îşi roti ochii în cap. Nu era învăţată cu bătăliile şi trupul ei asuda duhoarea spaimei.

— Sfârşiţi înfruntarea!

Bătrânul ofiţer prinse hăţurile dragonului; un şuvoi roşu se scurgea pe armura zdrobită a contelui.

— Rufus, prietene, rana îţi sângerează din belşug. Nu poţi continua aşa. Îţi rişti sănătatea…

Dar chiar în clipa când maestrul de ceremonii sufla din corn, în semn că duelul se sfârşise, dragonul negru deja părăsise pista.

Auzind zgomotul mulţimii, contele înşfăcă buzduganul întins de bătrân, strânse frâiele şi dădu pinteni dragonului, gata să-şi înfrunte adversarul pentru a patra oară. Oamenii se ridicară în picioare, simţind că se apropia sfârşitul. Nimeni nu-l întrecea pe conte în lupta corp la corp, fie că era rănit sau nu.

Vântul alungă perdeaua albă exact în clipa când cei doi dragoni se ciocniră. Ridicat aproape în picioare în scări, cavalerul negru mânuia biciul şi pintenii, aţâţându-şi dragonul până la nebunie. În ultima secundă, Nebunia din Miez de Noapte se rostogoli turbat şi sfârtecă aerul cu ghearele, făcând o rană în coasta lipsită de apărare a dragonului mai mic. În clipa când trecea pe lângă el, lovi cu coada. Forţa izbiturii îi rupse braţul contelui, iar osul coapsei dragonului se frânse. Animalul urlă; un urlet ascuţit care străpungea timpanele şi o făcu pe Quenelda să se cutremure de durere. Ţipătul părintelui ei fu dus de vânt.

În agonie, Buzduganul Cavalerului se rostogoli la pământ. Sângele albastru se amesteca cu cel roşu.

— Tati!

Îi era aproape imposibil să zărească ce se întâmplase. Quenelda îşi şterse lacrimile înţepătoare de pe chipul deja umed de zăpadă.

— Tati! ţipă fetiţa, văzând cum dragonul rănit se zbătea neajutorat în vântul amarnic, purtat dintr-o parte în alta.

Mulţimea vuia, hipnotizată de intensitatea luptei. Marele Maestru părea la fel de uluit ca şi ceilalţi spectatori; regina se ridicase în picioare, strigând:

— Intendenţii! Porunceşte-le intedenţilor să pornească într-acolo! Acum, omule, înainte să fie prea târziu! Dragonul e grav rănit şi poate să o ia razna dintr-o clipă-n alta!

Quenelda se răsuci în loc. Aerul era vâscos ca melasa, plin de magie ascunsă. Deodată, totul în jurul ei încetini. Mugetul arenei se pierdu undeva, la limita conştiinţei ei, şi abia dacă auzi sunetul cornului. Prin zăpada spulberată vedea zeci de dragoni care plonjau de pe suporturile mici care înconjurau rândul de sus al arenei; călăreţii erau înarmaţi cu suliţe şi plase cu plumbi. Mai fuseseră şi înainte

dragoni care turbaseră din cauza durerii.

Ca prin vis, Quenelda auzi glasul Marelui Maestru.

— Doamnă, vă cer iertare. Nu pot. Mă tem că un trăsnet ucigaş aruncat spre o ţintă în mişcare ar putea ucide dragonul, însă unda ar face victime într-un spaţiu atât de strâmt, ar putea chiar să-l ucidă pe Rufus. Nu sunt războinic, iar vântul e imprevizibil. Lăsaţi-i pe intendenţi să-şi facă treaba.

Îi atinse liniştitor mâneca.

— Se pricep să umble cu un dragon răzvrătit. Contele nu e în pericol. Probabil că dragonul meu e rănit. E limpede că ducele Greenville nu îl mai poate struni.

Jos, contele îşi liniştise dragoniţa rănită, oprind căderea ameţitoare înainte ca ea să se încâlcească în plasă. Mânuind buzduganul cu mâna teafără, o îmboldi, făcând-o să urce doar prin puterea voinţei sale. Îşi ridică viziera şi se sili să privească prin vârtejul alb, în căutarea adversarului. Vântul se înteţi pe neaşteptate deasupra, iar contele îşi abătu cu dibăcie buzduganul într-o parte exact când pintenul dragonului negru sfâşie aerul. Şiretlicul ducelui aproape că avusese efect, dar anii petrecuţi pe câmpul de bătălie ascuţiseră instinctele contelui. Nebunia din Miez de Noapte coborî prin aer, iar Rufus întinse din instinct mâna la oblâncul şeii, blestemând când îşi dădu seama că nu avea toiagul. Bagheta aşezată în teacă la şold, ca întotdeauna, nu-i era de folos în înfruntarea cu un dragon decât la mică distanţă. Strigă către garda lui din loja de sus.

— Toiagul! Aduceţi-mi toiagul!

Dar strigătul lui fu dus de vânt, în furtuna cumplită de zăpadă şi în strigătele mulţimii.

— N-are rost, DeWinter! Nu te pot auzi, îl batjocori adversarul său. Doar nu te temi de o luptă adevărată, nu? Doar nu te temi să-ţi câştigi pintenii în loc să-i primeşti pe tavă de la regină? Hai să vedem dacă meriţi cu adevărat conducerea Gărzii Dragonilor!

Contele se apleca, iar ţepii fioroşi ai buzduganului-dragon îi zgâriară vârful coifului, iscând scântei. Deodată îşi dădu seama că adversarul său era complet înarmat pentru luptă,

nu pentru un simplu turnir. Manevrele sale brutale turbaseră dragonul dinadins, aţâţându-l să atace.

Acum contele se vedea silit să se folosească de magie ca să se apere de această purtare josnică. Cu o mişcare iute, scoase bagheta din teaca de la coapsa stângă şi aruncă o vrajă de ameţire drept între fălcile deschise ale dragonului care ataca. Era de ajuns, la o distanţă atât de mică.

Fălcile clămpăniră la câţiva metri de chipul său şi dragonul se prăvăli în nesimţire către pământ într-o ploaie de scântei roşii. Ducele nu avu timp să reacţioneze şi scoase un strigăt. Pintenii ascuţiţi din stânga se agăţară în scări şi omul fu atras în vârtejul căderii. Aterizând în plasă, dragon şi călăreţ săltară şi se rostogoliră de două ori, apoi căzură leşinaţi la pământ, într-un nor de zăpadă. Azvârlit în cădere, ducele zăcea inconştient, cu un picior îndoit într-un unghi nefiresc; neaua albea repede armura neagră.

Intendenţii îi încercuiră cu repeziciune şi îşi azvârliră plasele cu o mică explozie. Acestea se întinseră în aer şi se aşternură asupra dragonului asemenea unor straturi de pânze de păianjen. Mulţimea nu sufla. Nimic nu mişca în tăcerea neaşteptată. Scânteile vaselor cu jar luminau întunericul. Un copil ţipă. Cu grijă, intendenţii descălecară lângă dragonul prăvălit la pământ, săltându-şi ciocanele şi izbind în piroane masive de fier ca să priponească plasele. Deasupra lor, contele îngădui într-un târziu dragonului istovit să lunece la pământ.

Uralele din ce în ce mai zgomotoase zguduiau arena. Privitorii băteau din picioare; pălăriile erau azvârlite în aer; străinii se băteau unul pe altul pe umăr, ca nişte prieteni ce se revăd după multă vreme; banii umblau din mână în mână. Fără suflare, regina se lăsă să cadă în jilţ, iar obrajii i se învăpăiară. Pe chipul lui Darcy se oglindea un amestec de dezamăgire şi de uşurare. Ochii Marelui Maestru erau mijiţi; aştepta ceva.

Spectatorii năvăliră în arenă, alergând nesăbuiţi pe lângă intendenţi ca să-şi întâmpine campionul, încredinţaţi că se sfârşise cu dragonul negru. Cu siguranţă, lupta se terminase. Dar Marele Maestru ştia că nu era aşa. Şi

Quenelda, care auzea gândurile dezordonate ale dragonului ce se căznea să-şi recapete conştienţa, ştia că nu se sfârşise. Creatura nu avea de gând să renunţe la unicul scop: să-i ucidă tatăl. Deschise gura, gata să spună ceva; să o prevină pe regină. Dar cine ar fi crezut-o?

Jos, Nebunia din Miez de Noapte se mişcă încet, ridicându-se cu stângăcie în picioare, sub greutatea plaselor. Încordându-şi muşchii puternici, îşi scutură grumazul şi azvârli plasele cât colo, ca un câine ce-şi scutură blana. Una dintre labele din faţă i se frânsese în cădere, dar asta nu-i potolise setea de a ucide. Se săltă, târând după sine un alai de frânghii şi greutăţi, adulmecând mirosul pe care fusese învăţat să-l vâneze. Nările umede se umflară, iar limba îi ţâşni afară, gustând aerul. Prada era aproape. Dragonul îşi săltă capul, privind cu ochi roşii cum dragonul contelui se învârtea prin aer, coborând prin ninsoare.

Ucide... ucide...

— Nu!

Ţipătul Queneldei o ridică iarăşi pe regină în picioare. Curtenii încercau să zărească prin perdeaua de ninsoare, încercând să înţeleagă de ce ţipase fata. Marele Maestru îi aruncă o privire plină de curiozitate şi se îndreptă către balustradă să se uite.

Proptindu-se pe coapsele vânjoase, dragonul negru îşi repezi înainte gâtul gros; colţii dezgoliţi pocniră spre conte. Apoi se năpusti în văzduh, înălţându-se tot mai sus, în ciuda aripilor sfâşiate, în ciuda labei rupte care atârna neputincioasă sub el. Deasupra, contele o struni pe Buzduganul Cavalerului şi se încruntă către agitaţia de jos; intendenţii încercuiseră temători dragonul înnebunit, fără călăreţ, încercând să-l tragă la pământ, copleşindu-l prin numărul lor.

Ucide... ucide... şoapta înnebunitoare adăsta în mintea Queneldei. *Ucide-l pe Stăpânul Dragonilor!* Fata era disperată. Tatăl ei habar nu avea în ce primejdie de moarte se afla. Nici intendenţii nu ştiau. Nu ştia nimeni, în afară de ea!

Opreşte-te... Opreşte-te... îi porunci fata răpitorului. *Opreşte atacul...* Dar, înnebunit de pofta de sânge şi de durere, Nebunia din Miez de Noapte nu o auzea sau nu o asculta. Inima îi bătea buimacă, mai să-i spargă pieptul, iar ea nu avea timp să înţeleagă de ce nu era ascultată, nu avea timp să gândească. Mânia îi fierbea în vine.

Opreşte atacul...

Nu se întâmplă însă nimic. Nimic! Niciun dragon nu-i mai nesocotise vreodată porunca.

Opreşte atacul, şopti.

Intendenţii se strânseră în jurul contelui, încercând să îndemne dragonul rănit să zboare către un loc sigur, spre platformă, unde aşteptau arcaşii.

Inima Queneldei bubuia. O dureau ochii. Cel mai mic zgomot i se părea o lovitură. Se concentră din nou asupra dragonului, căznindu-se să-şi alunge din minte spaima pentru tatăl său.

În acelaşi timp, rune stranii i se întrupară pe neaşteptate în minte. Cuvinte într-o limbă de mult uitată se împleteau în jurul ei. Simţea cum puterea lor se întrupa, alcătuind o vrajă de legare şi de ascultare. De undeva, dintr-un loc ce plutea între amintire şi închipuire, veniră spre ea vorbele potrivite din Vremurile Străvechi şi le aruncă în tăcere către dragonul negru ca un miez de noapte. Ceea ce se petrecu o ului până şi pe ea.

Un impuls îngheţat de putere emană dinspre Quenelda, transformând pe dată ninsoarea în grindină care răpăi pe acoperişul lojei. Vântul urlă, iar puterea lui biciuitoare smulse pelerinele şi sfâşie copertina de damasc.

De jur împrejurul arenei, oştenii se clătinau pe picioare, iar celor din palat li se tăiară genunchii şi căzură seceraţi la pământ. Mulţimile clocotitoare de pe terasele îndepărtate fură scuturate de un fior şi perii de pe ceafă li se ridicară. Copiii ţipară înspăimântaţi şi se lipiră de părinţi.

Pulsul se mistui în aer, apoi izbucni un tunet asurzitor în Cazanul arenei, iar dragonul negru fu aruncat în sus şi apoi într-o parte. Animalul trecu la câţiva centimetri de conte şi se rostogoli peste şirurile de locuri aglomerate, năruit parcă

de un pumn de fier. Corpul ce se zvârcolea făcu o gaură în proptelele de lemn; bârnele de stejar şi oasele se frânseră ca nişte paie; pietrele se zdruncinară. Sunetul lemnului rupt umplu văzduhul şi o întreagă bucată din arenă se prăbuşi, cu un pârâit care se auzi până în loja reginei.

Stânjenit de piciorul rupt, Nebunia din Miez de Noapte încercă să se ţină pe picioare. Spectatorii urlând fură striviţi ca nişte păpuşi de coada ce se zvârcolea. Mulţimea fu cuprinsă de panică; alte strigăte şi urlete de spaimă umplură văzduhul; gloata începuse să se calce în picioare, înnebunită să-şi scape pielea.

Capul Queneldei vuia din cauza efortului; tremura de epuizare şi simţi că o lăsau picioarele. Simţindu-şi oasele îngheţate, căzu greoaie în braţele scutierului ei. Se simţea slăbită, îi era greaţă; în gură îi rămăsese gustul necunoscut, amar, al magiei nestăpânite. Auzea ţipetele ce răzbăteau prin vuietul vântului şi se întrebă ce făcuse.

Întrebările care i se învălmăşeau în minte o înnebuneau. Oare ce anume propulsase dragonul în proptele, transformând loja regală în ruine? Ea fusese? Era limpede că nimeni nu-şi închipuia că ar fi fost ea. Deschise ochii. Totul fusese cuprins de nebunie.

Vedea câţiva oameni care încercau să prindă copertina, vedea frânghiile pavilionului care se zbăteau în vânt. Câteva dintre doamnele reginei zăceau la pământ, în nesimţire; altele erau duse înapoi la castel. Marele Maestru îşi scosese mantia grea şi o aruncase în jurul umerilor reginei care tremura. Privea uluit scena de jos. Dintre cei care erau încă în picioare, doar Rădăcină observase că fata se prăbuşeşte şi îi sărise în ajutor; toţi ceilalţi erau fascinaţi de ceea ce se petrecea jos, în arenă.

Regina dădu o poruncă cu glas slab.

— Arcaşi, ucideţi dragonul!

— Ucideţi-l! Marele Maestru întări porunca reginei, strigând către intendenţi prin vântul care mugea.

Dar nu încă, îşi spuse. *Încă puţin... Şi o descoperiţi că săgeţile voastre nu au niciun efect; e blindat dincolo de piele...*

Răsună chemarea unui corn: *Arcaşi! Arcaşi!*

Recunoscând sunetul, Rădăcină înălţă capul.

— Vor trage în el, Quenelda, o anunţă, privind-o cu îngrijorare.

Fata era palidă şi lacrimile îi brăzdau faţa. Piticul nu o mai văzuse niciodată plângând. O luă de mână.

— Va fi bine! Tatăl tău e în siguranţă. Arcaşii vor doborî dragonul!

Înşiraţi la buza arenei, ostaşii ridicară arcurile de tisă şi ţintiră, mijind ochii ca să judece distanţa, căznindu-se să învingă vântul care flutura din toate părţile. Nu era treabă uşoară.

Unele dintre arcurile de doi metri îşi nimeriră ţinta. Vârfurile săgeţilor se înfipseră în pielea groasă, înţepându-i trupul ca pe o perniţă de ace, găurindu-i aripile. Răsună un urlet de furie, sfâşiind văzduhul ca pe o ţesătură; zgomotul îi trimise lui Rădăcină fiori pe şira spinării. Nebunia din Miez de Noapte smulse vârfurile înspinate care îl înţepară; dar apoi, întinzându-şi aripile, se înălţă în aer.

Opreşte-te!

Quenelda strigă şi cu glas tare, cuprinsă de furie şi teamă; dar în vreme ce dragonul se înălţa încet, vocea i se pierdu printre ţipetele din jur.

— Tată! Tată!

În zadar. Efortul de a înfrunta dragonul răzvrătit o epuizase, lăsând-o ameţită. Creatura nu mai putea auzi poruncile ei vlăguite. Aşa ceva nu i se mai întâmplase şi habar nu avea cum să reacţioneze. Mereu crezuse că prietenia şi loialitatea dragonilor veneau de-a gata şi i se cuveneau. Se chinui cu disperare să zărească ceva prin perdeaua din ce în ce mai deasă de zăpadă. Dacă s-ar fi aflat în bătălie…

Bineînţeles! Un dragon de luptă! Tatăl ei avea nevoie de un dragon de luptă ca să înfrunte răpitorul, nu de unul instruit pentru dueluri.

— Două Înghiţituri! Două Înghiţituri!

Quenelda ţipa fără să-şi dea seama, dar vorbele i se topiră în zăpada învârtejită.

— Nu te poate auzi, încercă Rădăcină să o liniştească.

Fata era înnebunită, gândurile i se amestecau, aproape fără înţeles. Strigă în limba dragonilor, azvârlind în minte ţipătul de ajutor cu toată puterea către Turnul de Iarnă, ascuns în ninsoare. Oare era de ajuns?

— Vai, Două Înghiţituri! Tata e în primejdie... Doua Înghiţituri!

— Dănţuitoarea Dragonilor... Mintea lui i-o atinse pe a ei neînchipuit de uşor, ca un fulg de nea. *Sosesc...*

Dragonul de luptă sosea! Răspunsese chemării ei! Genunchii i se înmuiară de uşurare şi se prăbuşi din nou în braţele gnomului.

Grăbeşte-te! îşi îndemnă dragonul. *Grăbeşte-te!*

Quenelda se ridică şi se aplecă primejdios de mult peste balustradă, în vreme ce rafalele de zăpadă o învăluiau într-o mantie albă. Din senin, Două Înghiţituri se năpusti în jos ca o furtună de foc, întunecând o clipă lumina soarelui. Curentul iscat de aripi izbi loja regală cu aer îngheţat şi aruncă zăpada în ghemuri răsucite. Fata sări pe balustradă, apoi săltă pe aripa solzoasă. Vântul se înteţi iarăşi când se aruncă în şa, apoi, cât ai clipi, dispăru.

— Quenelda! Aşteaptă!

Fata auzi strigătul scutierului ei înghiţit de tăcere, în vreme ce zăpada o învăluia.

— Aşteaptă-mă şi pe m…

A plecat fără mine! Îngenunchind pe balustradă, Rădăcină rămăsese ca trăsnit. *Sunt scutierul ei! Trebuie să o apăr!*

Capitolul 23
Cazanul

Cu gura căscată, Darcy se uita cum Quenelda executa la perfecţie manevra dificilă. Neliniştea îi dădea fiori pe şira spinării. Ştia că sora lui putea să zboare cu dragoni de luptă, dar nici în visele cele mai nebuneşti nu-şi închipuise că se pricepea atât de bine. Nu o băgase în seamă, o considerase o copilă enervantă, o copilă ale cărei isprăvi iscau scandal şi bârfe la curte. Pentru prima oară, lui Darcy îi era teamă. De faţă cu toţi, Quenelda îi lua locul lângă tatăl lor.

Regina era lângă balustradă, înconjurată de curteni, poruncind nobililor şi oştenilor să alerge în apărarea contelui şi a fiicei sale. Şi Marele Maestru îşi părăsise jilţul, iar acum se afla la marginea lojei, nevenindu-i să creadă ce se petrecuse sub ochii lui: o fetiţă sărise pe unul dintre dragonii de luptă ai tatălui ei, ca un veteran călit în lupte, alergând în ajutorul părintelui său. Cum de ştiuse că dragonul avea să sosească? Clătină din cap. Oricum, copila nu avea ce să facă. O să moară odată cu tatăl ei.

În labirintul de coridoare şi de scări, Rădăcină o luase de două ori pe calea greşită. Plângând de ciudă, fără să ia în seamă înţepătura din măruntaie, ajunse într-un sfârşit la catul de sus al Turnului de Iarnă.

— Aleargă După Stele!

Iapa auzi vocea stăpânului ei, îşi înălţă capul delicat şi se întoarse ca să-l alinte. Agăţându-se de scara iepei, piticul se îndoi de şale, trăgându-şi răsuflarea.

— Despri… Despriponiţi-o, gâfâi. Iute!

Ajutoarele îl priveau nelămurite. O santinelă se îndrepta spre cuiburi.

Disperat, Rădăcină se azvârli în şa, luând hăţurile de parcă s-ar fi născut călare.

— Grăbiţi-vă! le porunci, auzind vuietul mulţimii care

întâmpina sosirea dragonului Queneldei în arenă. Grăbiţi-vă! Viaţa domniţei Quenelda e în pericol!

Cuvintele lui avură efectul aşteptat. Unul dintre ajutoare tăie frânghia care priponea dragonul.

— Sus! În văzduh, Aleargă După Stele! o îndemnă grăbit Rădăcină.

Ea îi dădu îndată ascultare, se înălţă şi se făcu nevăzută în furtună.

Contele auzi vag uralele mulţimii de jos, cuprins de nedumerire. Oare Darcy hotărâse într-un sfârşit să se poarte ca un bărbat?

Săgeţi negre vâjâiau prin aer, plonjând asemenea unor cormorani împrejurul dragonului turbat. În vreme ce dragonul Queneldei se arunca în mijlocul arenei, două vârfuri ascuţite se izbiră de pielea împlătoşată. Fata ţipă de uimire şi de spaimă.

— Nu mai trageţi! strigă căpitanul cu ochi ageri, mijind ochii prin furtună, ca să vadă ce dragon intrase în luptă. Nu trageţi! Vântul se înteţeşte. Am putea lovi pe cine nu trebuie!

Oşteanul de lângă el suflă în corn spre a-i face cunoscută porunca. Arcurile lungi fură coborâte. Ploaia de săgeţi încetă.

Rădăcină zbura ca o flăcăruie mov-albăstruie, licărind prin seara care se lăsa. Plecându-şi capetele, gnomul şi dragonul ocoliră turnurile castelului şi trecură în goană pe deasupra capetelor uimite ale soldaţilor aflaţi în patrulare prin donjoane; apoi lunecară pe o parte a arenei imense. Fură întâmpinaţi de uralele tunătoare ale mulţimii, dar băiatul, care o căuta pe Quenelda, nici nu le auzi. Flamurile fluturau în vânt; vasele cu jar fumegau amarnic, iar Rădăcină începu să tuşească în clipa când aterizară pe platforma de mijloc din copacii turnirului. Şi totuşi, nimeni nu-l observase. Totul era cu susul în jos. Strigătele se înălţau şi se mistuiau în vânt. Scrută prin viscol cu ocheanul său…

Zăpada se aşternea din belşug în jurul Queneldei, amuţind toate sunetele, în afară de zgomotul aripilor şi de bătaia înnebunită a inimii sale. Vântul se juca prin cosiţele ei şi părul lung i se învolbura, intrându-i în ochi. Mantia grea se zbătea în rafalele de vânt, ameninţând să o smulgă din şa. Îi desfăcu încheietoarea cu degete îngheţate şi o lăsă în braţele furtunii.

Vedea umbre negre zbuciumându-se dedesubt, prin zăpadă; apoi, de cealaltă parte a arenei, văzu cum vântul o izbea în plasă pe Buzduganul Cavalerului. Ţipătul dragoniţei străpunse văzduhul ca o săgeată. Chiar atunci, perdeaua de ninsoare se dădu în lături şi văzu dragonul negru departe, jos, dedesubtul ei. Se întoarse spre sursa zgomotului.

— Ţine-te bine, Dănţuitoarea Dragonilor!

Două Înghiţituri Şi Te-Ai Dus îşi coborî aripile şi căzu ca piatra prin beznă, către dragonul de dedesubt. Viteza ameţitoare îi smulse Queneldei aerul din plămâni. Vântul îi ţiuia în urechi. Zăpada îi umplea nările şi gura deschisă, încât începu să se înece. Urmărindu-şi prada, Nebunia din Miez de Noapte nu-i văzu venind decât în clipa în care Două Înghiţituri se izbi de el, încleştându-i gâtul şi hamurile cu ghearele.

Şocul loviturii aproape că o aruncă pe Quenelda din şa, iar dinţii îi clănţăniră. Gustul ca de fier al sângelui îi inundă gura şi văzu stele verzi, în vreme ce dragonul îşi ţâra duşmanul spre pământ.

Având-l în gheare pe Nebunia din Miez de Noapte, Două Înghiţituri se pregăti să-i dea lovitura de pe urmă. Din nările lui se iţea fum, brăzdând chipul fetei cu funingine. Când dragonul îşi căscă botul, pregătindu-se să sufle foc, Quenelda se aplecă în faţă, trăgând hăţurile.

— *Nu! Nu!* se înecă ea. Dorise să-şi salveze tatăl, nu să ucidă dragonul negru care – înţelegea ea – fusese învăţat să ucidă, şi nu prin propria lui vrere. *Nu îl ucide, Două Înghiţituri! Nu-l omorî!*

— *Stăpână?* Dragonul era nedumerit. *Cum îţi pot apăra tatăl atunci...?*

În vreme ce-şi întreba stăpâna, strânsoarea lui slăbi. Dragonul cel negru profită de prilej şi se rostogoli, eliberându-se, lăsând în gheara lui Două Înghiţituri o bucată de şa şi un ham încâlcit. De cealaltă parte a arenei, rănit şi

slăbit de scurgerea sângelui, contele era încă prins sub bidiviul rănit.

Cu o zvâcnire puternică a cozii, făptura neagră se avântă spre conte, prin furtună.

— Stăpână? Două Înghiţituri era buimac. *L-am avut sub pinteni…*

— Vai, nu!

Cu faţa în mâini, disperată, Quenelda înţelese consecinţele gestului său. Nu îi îngăduise lui Două Înghiţituri să ucidă dragonul turbat, iar astfel îi dăduse cale liberă să-i atace tatăl. Oare unde îi fusese capul? Crezuse că bătălia era plină de glorie şi de strălucire, de parcă moartea nu ar fi avut de-a face cu ea. Fusese ca un copil care se joacă. *Dacă voia să-şi salveze tatăl, dragonul trebuia să moară.*

— Vai, Două Înghiţituri…

Lăsând hamul gol să cadă în plasele de jos, dragonul se răsuci şi porni în goana cea mai mare.

Cercetând arena, ochii lui Rădăcină lăcrimau în bătaia înţepătoare a zăpezii. În apropiere văzu o fluturare. Cu inima cât un purice, zări mantia fetei dusă de vânt ca un liliac turbat.

— Nu!

Temându-se că era rănită ori poate moartă, piticul strigă, ştergându-şi furios lacrimile din ochi:

— Hai, fetiţo! Hai, Aleargă După Stele! Am ajuns prea târziu!

Auzindu-i glasul nerăbdător, simţindu-i panica din mişcarea mâinilor şi a genunchilor, Aleargă După Stele zbură ca gândul, aşa cum nu mai zburase vreodată, plonjând tot mai adânc în cazanul clocotitor, de unde mirosul sângelui se înălţa să-i întâmpine. Un dragon mic se ivi pe neaşteptate în faţa lor, iar inima gnomului sări de doi stânjeni în piept.

— La o parte, netotule! La o parte!

Intendentul încercă să-i aţină calea, dar o rafală de vânt îl smuci în lături.

— Dragonul a înnebunit!

Ferindu-se de mâna întinsă, piticul zbură în căutarea prietenei sale.

Nebunia din Miez de Noapte se înălţa ameninţător deasupra contelui rănit; în vreme ce scutierii se căzneau să-i tragă piciorul de sub dragonul care ţipa, căzuse în nesimţire. Şase oşteni cu scuturile şi lăncile ridicate îl înconjurau curajoşi, ca să-l apere.

Aterizând pe plase, dragonul negru ucise dragonul contelui cu o singură lovitură ţintită în grumaz. Apoi simţi mirosul sângelui de om şi-şi înălţă ochii către locul unde tatăl Queneldei zăcea nemişcat. Nimic nu mai stătea acum între dragonul cel crunt şi prada sa.

Din bot îi curgeau salivă şi sânge.

Ucide... ucide...

Quenelda şi Două Înghiţituri plutiră deasupra contelui. *Doua înghiţituri!* se înecă fata, pe când dragonul de sub ei îşi ridicase capul să lovească. *Opreşte-l! Opreşte-l!*

Aripile dragonului fluturară înnebunite, plutind deasupra Nebuniei. Dacă ataca acum, l-ar fi putut răni pe conte, care zăcea dedesubt. Sunetul se născu în stomac şi porni în sus, prin foalele uriaşe ale plămânilor; Două Înghiţituri îşi deschise fălcile şi azvârli în aer un groaznic ţipăt de luptă.

Kwwwwaaakkk!

Arena vibra. Auzind chemarea cunoscută, contele tresări şi începu să-şi recapete încet conştienţa.

Dragoniţa piticului nu era călită în bătălii.

— Hopa! U-uşurel, fetiţo!

Gnomul se sili să nu-i tremure glasul în vreme ce o linişteа pe Aleargă După Stele. Făptura fornăia şi, de spaimă, botul îi era înspumat. Urechile ei mari şi sensibile erau lipite de cap, iar coada se ascunsese sub burtă; animalul încerca să se facă nevăzut în furtună.

— U-u-uşurel! Uşurel, fetiţo! Într-un sfârşit, Rădăcină reuşi să o liniştească. Va fi bine, repetă fără prea multă convingere, mai mult pentru sine decât pentru animal. Hai,

fetiţo, o îndemnă curajos, mânându-şi dragonul înainte. Trebuie s-o ajutăm pe Quenelda.

Din senin, strigătul de luptă al lui Două Înghiţituri tună şi se rostogoli cu ecou prin toată arena. Neputând să reziste chemării primordiale, Nebunia din Miez de Noapte se întoarse de la prada sa şi răspunse provocării printr-un alt ţipăt.

Yyyyaaaakkkaaa!

Dragonul negru bătu din cele patru aripi musculoase, împingându-şi trupul cu labele din spate şi sări să atace. Quenelda ţipă, Două Înghiţituri se feri, iar contele privi în sus, nevenindu-i să creadă.

— *Quenelda?*

— Tată! Am venit să te salvăm!

Două Înghiţituri se lăsă purtat de vânt în sus, iar Quenelda era fericită. Izbutiseră să-l momească pe Nebunia din Miez de Noapte! Vedea chipul tatălui ei îndepărtându-se, căci doi soldaţi îl luară pe braţe, purtându-l în siguranţă, către cavalerii suitei.

— Quenelda! Glasul lui înspăimântat o ţintui locului. Răţuşco! Uită-te…

Quenelda îi făcu semn cu mâna, dar apoi îşi dădu seama că tatăl ei încerca să-i spună ceva; încet, şovăielnic, aruncă o privire peste umăr. Un nor puturos de aer fierbinte o izbi în faţă. Buimacă, îşi dădu părul la o parte din ochi şi în clipa aceea zări doi ochi injectaţi şi un bot căscat care era mai s-o atingă!

Încercă să ţipe, dar din gâtlej nu-i ieşi decât un horcăit. Lovi înnebunită cu palma pielea împlătoşată a dragonului său, căznindu-se să-l vestească despre ce vedea. În cele din urmă îşi regăsi glasul şi începu să urle, cu părul căzut în ochi:

— *Două Înghiţituri! Zboară! E în spatele nostru!*

Dintele Ascuţit simţise deja apropierea duşmanului şi sări într-o parte, rostogolindu-se pieziş spre podeaua arenei. Manevra aproape că o aruncă pe Quenelda din şa. Dragonul cel negru se năpusti pe urmele lor, iar duhoarea fetidă a

răsuflării sale topea zăpada în cale. Două Înghiţituri se rostogoli şi se smuci înapoi; dădea înnebunit din aripi, să scape din calea primejdiei, şi Quenelda abia dacă se mai putea ţine de gâtul lui. Bucăţi de carne zdrenţuită o împroşcară când dragonul negru trecu pe lângă ea ca vântul, cât pe ce s-o înşface cu ghearele. Deodată, vorbele părintelui său îi răsunară în urechi: *Quenelda, ştiu că poţi să zbori. Dar ca să devii luptător în Garda Dragonilor, trebuie să ştii mult mai multe...*

Într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama cât de nesăbuită fusese când îi trecuse prin minte că poate să lupte alături de conte doar pentru că e în stare să zboare! Însă în acea clipă, numai atât îi mai rămânea de făcut ca să scape cu viaţă.

— Zboară, Două Înghiţituri!

Era atât de întuneric, încât nu mai distingea rândurile de bănci care-i înconjurau. Vasele cu jar licăreau scurt, asemenea unor licurici de mlaştină, în vreme ce dragonul şi călăreţul său alergau încoace şi-ncolo; fiecare dragon încerca să-l blocheze pe celălalt. Lipsa de experienţă a fetei în bătălie sau în Magia de Luptă îl stânjenea pe Două Înghiţituri, care ştia că nu se putea încleşta într-o luptă corp la corp, căci fata ar fi murit. Nu purta armură; solzii ei erau moi.

Queneldei aproape că i se oprise răsuflarea. Niciodată nu se temuse atât de tare de un dragon. Pentru întâia oară, fata văzu răpitorul cu ochii lui Rădăcină şi ai fratelui său: botul înţesat de dinţi ascuţiţi; fălcile puternice, în stare să strivească o vacă de parcă ar fi fost o moluscă; gheare cu pinteni, gata să înşface, să sfâşie... un prădător.

— Trageţi! strigă căpitanul arcaşilor când Quenelda şi dragonul ei zburară prin faţa lor. Tir de voie! Aveţi grijă la ţintă, flăcăi! Folosiţi cu cap fiecare săgeată!

Dragonul şi fata zburau urmând buza arenei şi un văl de săgeţi negre se abătea în spatele lor. Quenelda auzi dragonul negru răcnind furios, căci multe îşi găsiseră ţinta, apoi urletelor lui îi urmară ţipetele slabe ale mulţimii de jos, pentru că ploaia ucigaşă se abătuse şi asupra lor.

Lipită de gâtul lui Două Înghiţituri, Quenelda îndrăzni să arunce o privire în jos. Îşi îndreptă spatele. Unde era dragonul? Scrută cu priviri disperate zăpada care se cernea: în spate, deasupra, dedesubt. Probabil că săgeţile l-au ucis, îşi spuse, iar încordarea dispăru.

— A murit. Nu mai e pe urmele noastre. Acum, arcaşii se vor îngriji de el.

— Stăpână!

— Ce…?

Quenelda se răsuci şi înţelese că până atunci se uitase unde nu trebuia. Acolo, plutind în faţa lor, se zărea dragonul negru, iar săgeţile care-i ieşeau din piele îl făceau să arate ca o monstruoasă pernă de ace.

— Trebuie să lupt, Dănţuitoarea Dragonilor… Sari! Sari în plasă şi lasă-mă să lupt singur. E singura cale… tu n-ai mai fost niciodată în bătălie…

Dragonul se temea pentru viaţa stăpânei sale; de ce îi poruncise să nu ucidă dragonul turbat? Două Înghiţituri o rugă să-l îndrume: *Care îţi e porunca? Dragonul acesta e scos din minţi… Mintea îi e fărâmiţată, ca gheaţa crăpată. Trebuie să moară… Ar fi o faptă milostivă să îl ucidem…*

Dar apoi nu mai fu timp pentru nimic; Nebunia din Miez de Noapte făcu un salt spre ei şi botul lui căscat îi umplu tot văzul. Rămase neclinitită, îngheţată de spaimă. Avea să moară.

— Quenelda! Quenelda!

La început, fata crezu că i se năzare; auzea glasul piţigăiat, atât de cunoscut. Dar cum de ajunsese Rădăcină acolo?

— Queneldaaa!

Brusc, dintr-un nor de zăpadă ţâşni un fulger mov-albăstrui, care străpunse furtuna şi apoi se făcu nevăzut; Rădăcină îi distrăsese dragonului atenţia într-un moment crucial. Nebunia din Miez de Noapte încercă să atace micuţa dragoniţă. Profitând de prilej, Două Înghiţituri îşi izbi duşmanul pe neaşteptate, dându-l peste cap.

Dragonul negru lovi ameţit plasa, care îl săltă iarăşi în

aer. Nenumăratele răni îl sleiau de puteri şi magia cu care fusese legat începea să se destrame. Încetul cu încetul, îşi pierdea minţile. Îşi scutură capul, clătinându-se, şi încercă să se concentreze asupra dragonului de luptă care îl aştepta. Limba îi ţâşni, gustând aerul. Quenelda nu era prada lui, dar avea mirosul prăzii. Cu durerea alergându-i prin vene, făptura neagră ţâşni.

Însă micul dragon albastru-violet şi călăreţul său îi treceau ca săgeata prin faţă, iar şi iar. Aleargă După Stele zbura încolo şi-ncoace, asemenea unei rândunici care atacă un vultur; răpitorul izbea aerul, din ce în ce mai furios, iar puterile îi slăbeau tot mai mult cu fiecare lovitură.

Mişcările îi deveneau tot mai încete; tremura de la bot până în vârful cozii. Focul din ochi murea. Clămpănea fără vlagă, s-o prindă pe Aleargă După Stele, iar Două Înghiţituri nu şovăi: viaţa stăpânei sale era în primejdie şi pregătirea de luptă a dragonului ieşi la iveală. Cu o groaznică lovitură de gheară primită în burtă, Nebunia din Miez de Noapte îşi dădu duhul, iar trupul zdrobit i se prăvăli din cer.

În sfârşit, se terminase! Întinzându-şi aripile, Două Înghiţituri se lăsă uşor pe podeaua arenei, acolo unde tatăl Queneldei era înconjurat de gărzile sale. Spectatorii care o luaseră la goană se întreceau care mai de care să afle cine era călăreţul dragonului de luptă. Prin ninsoarea care se învârtejea în întuneric, micuţa siluetă înveşmântată în pantaloni de zbor, într-o rochie sfâşiată şi purtând cizme se contura slab pe fundalul luminii tremurătoare.

— E fiul contelui, Darcy!

— E o fată, tată! strigă un copil. E o fată.

— Nu se poate, băiete! Tatăl clătină din cap. Nu e cu putinţă! Acela e un dragon de luptă.

— Ba da, tată! E fata contelui!

— Quenelda! Răţuşcă!

Contele se desprinse din mâinile ocrotitoare şi se repezi şchiopătând să-şi îmbrăţişeze fiica. Ea descălecă; rochia îi era zdrenţuită şi stropită cu sânge albastru. Oştenii reginei îşi izbiră săbiile de scuturi, în semn de preţuire pentru izbânda unui războinic, în timp ce din mulţime începea să

se audă tot mai puternic strigătul:

— DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Deşi aproape epuizat, contele ceru spada unui soldat din garda lui, o luă şi înălţă braţul fiicei sale; sabia se ridică spre cer, primind uralele mulţimii. Fata simţi cum durerea spaimei i se scurge din trup şi, odată cu ea, toată puterea. Doar uralele mulţimii şi zâmbetul mândru al părintelui său o mai ţineau în picioare.

— DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Zăpada învolburată îi înveşmânta pe cei doi într-un văl alb; uralele asurzitoare umpleau arena mai iute ca furtuna. Până şi văzduhul tremura. Pământul se cutremura sub bătaia picioarelor. Oamenii apreciau un gest de vitejie când li se înfăţişa ochilor. În vreme ce fiul contelui rămăsese în loja regală, sora lui mai mică dusese la atac un dragon, şi încă unul din Garda Dragonilor, alergând în apărarea tatălui ei!

— Quenelda DeWinter! Quenelda DeWinter! Quenelda DeWinter!

— Uşurel, fetiţo, uşurel!

Nebăgat în seamă de nimeni, Rădăcină mângâia grumazul dragoniţei tremurânde, uitându-se cum mulţimea se scurgea spre conte şi fiica sa. Nici nu le auzea vacarmul, atât de tare îi bubuia inima în urechi. Nările dragonului încă mai fremătau de spaimă. Aripile îi erau acoperite cu gheaţă şi zăpadă, iar răsuflarea îi împodobea capul cu o aură strălucitoare. Nici băiatul nu era într-o stare mai bună.

— Gata, fetiţo, îi şopti. S-a sfârşit. Eşti în siguranţă.

O rafală de vânt îi mătură într-o parte, ducându-i departe de pista turnirului, iar băiatul o călăuzi pe Aleargă După Stele spre cuiburi, unde o aşteptau grajdul cald şi un masaj binemeritat.

— O să-ţi dau câte tablete cu miere vrei!

Livid de mânie ascunsă, Marele Maestru privi cu ochii săi pe jumătate închişi drept în cei reci şi otrăviţi de invidie ai lui Darcy; preţ de o clipă, un fior de recunoaştere trecu

între cei doi.

Pe Pământul Dintâi, ce se întâmplase? Cu toţii o simţiseră; o rafală de aer îngheţat, iscată din senin, care izbise arena, azvârlindu-i cu zgomot de tunet dragonul invincibil drept în stalurile aglomerate. Cutremurarea care urmase o secundă mai târziu zdruncinase străvechiul castel din temelii.

În agitaţia care urmase, doar Marele Maestru recunoscuse unda Magiei Străvechi care strălucise, iar apoi se stinsese într-o clipită. Recunoscuse vraja după unda inimitabilă de şoc, mai puternică decât impactul a douăzeci de tone de dragoni care s-ar fi prăvălit în arenă; dar era o vrajă atât de stranie, atât de neobişnuită, încât nu-i putuse afla sursa. Epicentrul se afla aproape de el, era încredinţat de asta. Avea puterea Magiei de Luptă, dar – curios lucru – fusese lansată atât de neglijent, încât mulţi muriseră şi mare parte a puterii se rostogolise dincolo de buza arenei, risipindu-se în vâlceaua de dincolo de castel. Însă nimeni dintre cei aflaţi în preajma lui nu-şi ridicase toiagul sau bagheta; oricum, numai un Mare Mag sau un Mag de Luptă putea să dezlănţuie o asemenea vrajă. Ofiţerul reginei şi contele se aflau jos, în arenă. În afară de el, în loja regală nu mai era niciun vrăjitor. Semnăturile magice erau unice, niciuna nu semăna cu alta. În haosul care urmase, Marele Maestru urzise o rună în taină, dar nu-i fusese de niciun folos şi nu reuşise să afle a cui era semnătura.

Era destul de uluit că un om fusese în stare să omoare atâţia în schimbul unei singure vieţi. Era semnul unei minţi nemiloase, aproape ca a lui. Dar, mai presus de orice, Marele Maestru era furios la culme că planul lui dăduse greş.

Vraja aceea ciudată îi schilodise dragonul, împiedicându-l să-şi atingă scopul, aşa încât Quenelda şi dragonul ei putuseră să se arunce în arenă pentru a-i salva viaţa contelui. Îi fusese greu să urmărească înfruntarea prin perdeaua ninsorii, dar recunoscuse strigătul de atac al dragonului de luptă; şi cine ar fi crezut că mucosul ăla – piticul pe care Quenelda îl numea scutier – putuse să dea

dovadă de o asemenea vitejie?

Din fericire pentru vrăjitor, chipul lui livid, vocea tremurătoare, uimirea şi indignarea sa l-ar fi apărat de orice acuzaţie sau bănuială, în caz că ar fi existat vreun martor la mica lui dramă personală.

— DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Cu un zâmbet strâmb, Darcy aplaudă şi el odată cu regina şi curtenii, păstrându-şi gândurile pentru sine. Toate eforturile de a-şi face sora de râs dăduseră greş, răsturnate de o singură manevră spectaculoasă şi de scena uluitoare în care fata îşi condusese dragonul de luptă. *O numeşte moştenitoarea lui, aici şi acum?* se gândi mânios, simţind cum panica punea stăpânire pe el, înecându-l cu gustul ei acru. *Aş fi cu totul pierdut.*

— DeWinter! DeWinter! DeWinter!

Capitolul 24
Magia de Maelstrom

Zăpada cădea în neştire.

Quenelda visase toată copilăria la această clipă: splendoarea şi înfrigurarea câmpului de luptă; un gest măreţ de vitejie; tatăl ei, care ar privi-o mândru. Dar când i se împlinise visul, realitatea luptei se dovedise mai cumplită decât şi-ar fi imaginat vreodată. În visele ei, nu auzea niciodată strigătele muribunzilor, nu simţea mirosul amar de măruntaie şi de sânge. Niciodată nu se simţise atât de istovită, atât de rău. Ştia că fără gestul plin de curaj al lui Rădăcină ar fi fost moartă; în neştiinţa ei, crezuse că ar putea să învingă un dragon turbat doar pentru că era în stare să zboare.

Copleşită de mulţimea care se revărsa spre ei ca un talaz, se trezi despărţită de părintele său.

— Tati! Tati!

Dar contele se pierdu în gloata veselă şi agitată. Ostaşii reginei se străduiau din greu să ţină piept oamenilor, în vreme ce contele era luat din arenă pe scuturi. Quenelda îşi aminti brusc de Rădăcină şi îl căută nerăbdătoare din ochi, dar nu se zărea nici urmă de el sau de dragoniţă. Apoi viscolul acoperi totul, până când aproape că nu-şi mai vedea nici mâna întinsă; nu era cu putinţă să zbori prin furtună.

Îl trimise pe Două Înghiţituri să caute prin Cazan, ca să dea de Aleargă După Stele, şi le îngădui soldaţilor să o ducă în curtea interioară. Cu toate că era ameţită, istovită şi îngheţată, reuşi până la urmă să ajungă în turnul cel mare. Capul îi zvâcnea şi gustul aspru al magiei îi amăra gura. Tremura de epuizare; văzuse moartea cu ochii. Clătinându-se pe picioare, se rezemă de piatra rece a zidurilor, după care zăpada învârtejită o acoperi cu un văl şi fata alunecă jos… tot mai jos… într-o lume tăcută şi albă…

Pe coridoarele înţesate de lume, discuţiile erau la fel de aprinse, în vreme ce zvonurile şi veştile care se băteau cap în cap se vânzoleau prin sălile şi holurile boltite ale castelului. Cu chipul mohorât, ofiţerul reginei, Sir Mowbray, intrase în odăile contelui, după care ieşise fără un cuvânt. Unii spuneau că viteazul nobil era pe moarte, că dragonul turbat aproape că îi smulsese piciorul. Alţii ziceau că, deja slăbit de rănile căpătate în luptă, contele îşi frânsese spinarea şi avea să moară în mai puţin de un ceas.

Dar la fel de iute se mai răspândea şi un alt zvon: fata contelui se năpustise în ajutorul tatălui ei, pe când fiul lui se mulţumise să privească din loja regală fără să mişte un deget. Iar acum nimeni nu izbutea să o găsească…

— Quenelda!

Lui Rădăcină îi trebuiră două ceasuri ca să-şi găsească prietena. După ce scotocise prin odăile şi coridoarele straşnic păzite care duceau la odăile contelui Rufus DeWinter, aflate în Turnul de Iarnă, zări într-un sfârşit perechea inconfundabilă de cizme mărimea şase iţindu-se de sub fustele zdrenţuite. Nu-i de mirare că nu fusese luată în seamă; nimeni nu s-ar fi gândit că fiinţa îmbrăcată în asemenea hal, plină de noroi, cu părul încâlcit, este fiica unui conte. Quenelda se ghemuise pe un scăunel de piatră, sub o fereastră, şi era aproape îngropată sub un maldăr de zăpadă căzut din firida arcaşilor. Când scutierul se aplecă spre ea, fu izbit de duhoare: mirosul fetid de carne putrezită se îmbibase în hainele fetei.

Se chinui să o trezească; aproape că intrase în panică, dar, în cele din urmă, ea deschise ochii şi primele ei cuvinte îl înspăimântară şi mai abitir.

— Rădăcină, n… nu a fost o întâmplare.

Quenelda tremura, iar cuvintele i se rostogoleau de pe buze într-un şuvoi de neoprit. Prietenul ei o călăuzi printre rândurile de soldaţi şi curteni spre un vas cu jar, ca să o Încălzească.

— Ce vrei să spui? întrebă el, după ce o ajută să se aşeze, privind-o îngrijorat.

— D-d-dragonul care l-a atacat pe tata era un r-răpitor.

Glasul îi era firav, o şoaptă. Gâtul o durea de cât strigase şi se încleştase de spaimă.

— Cum? C…

— Înăuntrul lui se ascundea un răpitor.

Faţa cu trăsături fine a fetei era albă ca neaua şi trupul îi era scuturat de fiori, de parcă ar fi fost cuprinsă de friguri. Băiatul îi luă mâinile în ale sale şi încercă să-i încălzească degetele îngheţate.

— Era legat cu un f-fel de magie. O magie n-necrezut de puternică, Rădăcină! Părea un dragon oarecare, dar nu era aşa! Dragonul M-marelui Maestru încerca să-l ucidă pe tata!

— ŞŞŞ!

Băiatul se uită neliniştit în jur şi observă câţiva curteni care purtau straiele suitei marelui vrăjitor.

— Ce tot spui acolo? şopti el.

Vocea fetei era atât de slabă, încât abia dacă îi putea ghici spusele. Îşi plecă urechea s-o audă mai bine.

— M-marele Maestru a încercat s-să-l ucidă pe tata, astfel încât să p-pară u-un accident.

Rădăcină era de-a dreptul speriat. Trebuia să o ducă undeva la căldură; Quenelda aiura, vorbea fără noimă. Îi puse o mână pe frunte, să vadă dacă avea fierbinţeală, însă şi-o retrase cu un mic ţipăt, parcă ceva îl înţepase. Fruntea fetei era rece ca gheaţa. O crustă îngheţată îi căzu în palmă.

— Aşteaptă aici, îi spuse, înfăşurând-o în mantia lui. Mă duc după ajutor.

Porni în fugă, dar toţi cei din castel erau cuprinşi de agitaţie şi nimeni nu-l lua în seamă pe micul scutier.

Brusc, zări însă un chip cunoscut în mulţime. Sări şi flutură braţele în aer.

— Quester! Quester!

— Rădăcină! Prietenul lui se repezi spre el, îmbrăţişându-l. Te-am căutat peste tot! Contele întreabă de domniţa Quenelda şi nimeni nu ştie unde se află. Nu e în iatacul ei. A trimis jumătate dintre gărzi după voi. E rănită?

— Nu, nu, e teafără, îl linişti Rădăcină. Dar e… Piticul îşi

curmă vorba, înainte să continue. Se simte rău. Cred că e epuizată şi are friguri. Hai să-ţi arăt…

Şi îşi duse prietenul în locul unde o lăsase pe fată.

— Domniţă, poţi sta în picioare? o întrebă Quester neliniştit. Dacă ţi-e cu putinţă, vei găsi un spiţer în odăile tatălui Domniei Tale.

Quenelda dădu din cap.

— C-cred că pot să merg.

Sprijinită de cei doi, fata se ridică în picioare. Părea uşoară şi plăpândă ca fulgul. Quester începu să le croiască drum prin rândurile de curteni zgomotoşi, când începu să se răspândească o şoaptă. Capetele se întorceau spre Quenelda.

— Ea e!

Un soldat purtând livreaua contelui stărui cu voce tare:

— Vă spun că ea e; am văzut-o de sute de ori în Domul Dragonilor…

Apoi cineva rosti numele fetei, care fu purtat asemenea unui vânt uşor în jurul ei. Un murmur de voci aspre se ridica, învăluind-o în admiraţie. Quenelda îşi îndreptă puţin spatele.

— Domniţă Quenelda…

Un curtean se înclină. O doamnă făcu o reverenţă.

Uimită, fata îşi ridică privirea, iar oamenii izbucniră în aplauze. Grozăvia celor petrecute în acea zi le era încă proaspătă în minte.

— Pe-aici, domniţă!

Un gnom plin de cicatrice căpătate în nenumărate lupte, purtând livreaua reginei, le strigă tovarăşilor săi.

— Faceţi loc pentru domniţa Quenelda! Faceţi loc…

Când ajunse în anticamera tatălui său, Quenelda era escortată de vreo doisprezece gnomi din trupele Sfărâmătorilor de Oase. Pentru prima oară în viaţa ei, gărzile o salutară şi-i deschiseră uşile. Oamenii se dădură la o parte plini de respect, încercând să-şi stăpânească puţin curiozitatea lacomă ce li se citea în priviri şi aclamându-i pe Quenelda şi pe campionul reginei.

Quester rămase şi el deoparte.

— Intră tu, prietene! îl îndemnă el pe pitic. Acum eşti scutierul ei. Te vor lăsa să intri. Nimeni nu poate spune că nu-ţi meriţi rangul după ceea ce-ai săvârşit astăzi. Nimănui nu-i va mai păsa de clevetelile lui Felix şi ale trepăduşilor săi!

— Tată!

Quenelda trecu pragul cu paşi împleticiţi; doar teama o mai ţinea în picioare.

— Tată! Dragonul acela…

Cuvintele i se stinseră pe buze. Lângă foc se aflau două siluete, iar lumina strălucitoare le contura trupurile, lăsându-le chipurile învăluite în umbre. Fata îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Tati?…

— Răţuşco! Pe unde mi-ai umblat?

Tatăl ei se ridică şchiopătând, făcu doi paşi spre ea, apoi o strânse în braţe.

— Slavă zeilor, murmură contele. Sunt mândru de tine, răţuşcă, continuă el apoi, cu glas răguşit de emoţie, ştergând cu tivul mantiei lacrimile care picurau pe obrazul fiicei. Am auzit că ai executat manevra Stoner, nici mai mult, nici mai puţin?

Făcu un pas înapoi, să o poată privi în ochi.

— Niciun alt tată n-ar putea fi mai mândru de fiica lui!

După care contele îşi ridică ochii şi îl văzu pe Rădăcină, care se aţinea în umbră, lângă uşă.

— Şi tu, băiete, vino aici! Mi s-a povestit ce ai înfăptuit astăzi. Ai înfruntat un dragon scos din minţi şi ai făcut-o cu dibăcie. Tatăl tău ar fi fost mândru tare de tine. Spune ce răsplată doreşti.

— R-răsplată? îngână Rădăcină, privind-o neliniştit pe Quenelda.

Contele zâmbi, în ciuda durerilor care îl chinuiau.

— Cere-mi orice, băiete! Te voi numi scutier şi vei intra în slujba casei fiicei mele, cu un venit de zece lire de aur. Dar un flăcău de vârsta ta îşi mai doreşte şi altceva, e drept?

Gnomul inspiră adânc.

— Eu… eu n-aş fi reuşit fără Aleargă După Stele…

Îşi ridică ochii îngrijorat, ca să cerceteze reacţia contelui. Acesta dădu din cap, aprobator.

— Este a ta, băiete. Ai câştigat-o pe drept! Îl voi înştiinţa pe Tangnost.

Cealaltă siluetă din faţa focului veni şi ea în lumina lumânărilor.

— Rufus, slăviţi fie zeii, răsună vocea profundă. Fiica ta e în siguranţă. Ţi-am spus eu să nu-ţi faci griji!

Quenelda îşi simţea inima în gât.

— E limpede că această tânără poate să-şi poarte singură de grijă!

Marele Maestru şedea lângă tatăl ei, iar mâna i se odihnea pe umărul contelui. Faţa lui chipeşă zâmbea, nu însă şi ochii întunecaţi, care o priveau gânditori.

— Copilă dragă – dinţii albi ai vrăjitorului sticliră –, n-am crezut vreodată că-mi va fi dat să văd ceea ce am văzut azi. Ce lucru minunat! I-ai salvat viaţa tatălui tău! Împreună cu… tânărul scutier aici de faţă.

Abia dacă-i aruncă o privire lui Rădăcină, apoi continuă, clătinând din cap, cu părere de rău în glas:

— Mi-e tare greu când ştiu că viaţa lui Rufus a fost pusă în primejdie de unul dintre dragonii mei…

Contele se întoarse către prietenul său şi-i zâmbi ostenit.

— Hugo, nu te pedepsi singur. Pesemne că dragonul fusese rănit, iar ducele l-a îmboldit dincolo de pragul răbdării. S-a mai întâmplat şi altădată. Nu ai de ce să-ţi cauţi vină!

— Şi totuşi, oftă vrăjitorul, era un animal din grajdurile mele, iar ducele îmi era vasal. Nu mi-a trecut nicicând prin minte că omul ăsta ar fi atât de rău, atât de setos de răzbunare. Te-am fi putut pierde azi. Ei bine – şi vrăjitorul aruncă o privire clepsidrei aşezate pe policioara din piatră a şemineului –, trebuie să mă întorc în Vâlceaua Vrăjitorilor. Balul din seara asta a fost amânat, dar avem treabă: trebuie să reînarmăm trupele şi să refacem proviziile pentru campanie. Mâine plec la castelele mele din nord, ca să adun două regimente pentru tine. Cu bine! Îngrijeşte-ţi rănile! îţi voi trimite felcerii mei personali ca să te

oblojească.

Înclinându-se, zâmbi şi părăsi odaia.

Capitolul 25
Îmblânzitorul dragonilor

— Tată, grăi Quenelda şovăitor, căutându-l din priviri pe Rădăcină, ca să o sprijine, nu a fost o întâmplare. Dimpotrivă…

Contele încruntă sprânceana.

— Cum…?

O bătaie în uşă le întrerupse însă vorba. Gărzile deschiseră şi înăuntru păşi vârstnicul ofiţer al reginei, Sir Mowbray. Armura îi suna, încheieturile bătrâne îi scârţâiau, iar chipul îi era sever.

— Domnia ta – se plecă el plin de respect, iar ochii lui albaştri şi ageri remarcară chipul livid al contelui şi braţul prins în atelă –, felcerul spune că nu ai voie să zbori până la mijlocul iernii, altfel vei rămâne olog pe viaţă.

Îi strânse apoi plin de afecţiune umărul teafăr.

— Slavă zeilor că braţul a fost rupt, nu zdrobit.

Vorbea uşurat, dar ochii îi erau încă plini de îngrijorare pentru prietenul lui. Se răsuci apoi spre Quenelda şi se înclină iarăşi, iar glasul îi era acum răguşit de emoţie.

— Domniţă Quenelda!

Se opri, băgând de seamă conturul hotărât al bărbiei, ochii aprigi şi căprui care semănau atât de mult cu cei ai tatălui său. Până atunci, nici nu observase asemănarea dintre ei; lăsând ochii la o parte, era leită mama ei la aceeaşi vârstă. De-ar fi purtat haine alese, şi alţii ar fi putut vedea asemănarea. Trebuiau să fie mai cu băgare de seamă. Îşi căută cu grijă vorbele potrivite.

— Eşti cu adevărat fiica tatălui tău. Ai fost nespus de vitează.

Sir Gharad Mowbray fusese unul dintre cei mai vestiţi comandanţi din Garda Dragonilor şi luptase alături de tatăl contelui. În alte împrejurări, lauda acestui om ar fi fost nepreţuită pentru Quenelda. Acum însă, era mult prea roasă de nelinişte pentru a-i mai da cu adevărat

importanţă. Îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii şi zâmbi cu jumătate de gură. Clătinându-se pe picioare lângă ea, Rădăcină se lupta cu oboseala care îi înmuia genunchii şi-i apăsa pleoapele.

— Şezi, spuse contele. Eşti istovită. Şi tu, băiete, să nu cazi. Ce înseamnă că nu a fost doar o întâmplare?

— Nu a fost o întâmplare...? Sir Mowbray se uită la conte, apoi la fată. Ce anume n-a fost o întâmplare?

— Nebunia din Miez de Noapte... şopti Quenelda răguşit, pentru că vocea încă îi era sugrumată de cât ţipase.

Sir Mowbray se grăbi să-i toarne o cupă cu apă.

— Tati, nu a fost un accident. Dragonul voia să te omoare.

Gata, o spusese. Oare aveau să-i dea crezare? Bău recunoscătoare, şi gustul amar din gură se risipi, în sfârşit; apoi îi întinse cupa lui Rădăcină.

— Ştiu, veni răspunsul contelui.

— Într-adevăr? se miră ea, uşurată.

— Da. Era înnebunit de durere. Lucrurile astea se întâmplă în luptă. Până şi dragonii din Gardă ucid fără să gândească dacă sunt răniţi.

— Nu, nu, nu înţelegi, replică fata, încercând disperată să-şi convingă tatăl. Dragonul era instruit să ucidă!

— Cum?

Contele se răsuci să o privească în ochii neliniştiţi şi, pentru o clipă, i se păru că vede în adâncul lor strălucirea privirii unei reptile, dar aceasta dispăru pe dată, ca şi cum nici n-ar fi fost. Clipi şi-şi scutură capul. Era tare obosit şi avea dureri cumplite. Se aşeză pe o băncuţă, lângă foc. Quenelda îl privea neliniştită.

— De unde ştii tu asta, răţuşco? o întrebă, trăgând-o spre el. De unde ştii că nu a fost o simplă întâmplare? Fireşte că dragonul era scos din minţi de durere.

Chipul contelui oglindea doar curiozitate; deocamdată nu era îngrijorat.

— Ducele l-a aţâţat. Voia să învingă cu orice preţ. Dacă n-ar fi mort, l-am fi aruncat în temniţă pentru că a adus arme adevărate în arena de turnir. Aşa ceva e interzis!

— Mintea lui, tată… Quenelda se încruntă şi întinse rugătoare mâna spre el, încercând să lămurească ceea ce se întâmplase. Da, era scos din minţi. Şi, adăugă ea plină de milă, suferea cumplit. Dar nu aşa cum îţi închipui tu. Nu era rănit, adică nu de la început: era turbat.

Se ridică iarăşi în picioare. Cum ar fi putut să-i facă să înţeleagă?

— Gândurile lui erau fără noimă, de parcă în trupul lui s-ar fi adăpostit două fiinţe, luptându-se între ele, chinuindu-se să se elibereze. Creatura repeta întruna: *ucide… ucide… ucide… ucide-l pe Stăpânul Dragonilor.*

— Cum?

— A mai ucis şi înainte, tată, ţi-o jur! A fost pregătit anume să ucidă. Nu era nicidecum un dragon de stepă, poate doar pe dinafară…

Quenelda îşi dădea seama cât de trasă de păr părea istorisirea sa, însă contele şi ofiţerul o priveau cu luare-aminte.

— Înăuntrul lui era… un răpitor. Mi se părea că silueta lui se vălurea, neclară… aerul din jurul lui se unduia ca într-o zi toridă. N-aţi băgat de seamă?

Cei doi bărbaţi şi Rădăcină clătinară capetele. Fetei îi căzură umerii, într-o mişcare ce-i trăda dezamăgirea. N-o credeau.

Sir Mowbray era îngrijorat.

— Copilă, eşti obosită… istovită după chinurile prin care ai trecut astăzi, şi asta e firesc. Tu vrei să credem că unul dintre cei mai puternici vrăjitori din câţi au fost pe lume caută dinadins să îţi ucidă tatăl? Dar de ce? Hugo ne este aliat şi prieten de nădejde. E de neînchipuit!

— Tată! îşi imploră Quenelda părintele, Nebunia din Miez de Noapte avea mintea unui dragon de luptă. Era un răpitor şi te vâna.

Contele se încruntă gânditor.

— Poate că e adevărat. Chiar şi după moartea ducelui, dragonul său a venit după mine să mă atace. Numai un dragon răzvrătit s-ar purta aşa; sau… un răpitor aflat la vânătoare.

— Dar, Rufus, se împotrivi Sir Mowbray, ceea ce spui nu e cu putinţă. Dragonii erbivori şi răpitorii – bătrânul ridică din umeri – sunt două specii diferite. Nu pot fi împreunate. Doar Magia de Mael…

Deodată, cuvintele îi muriră pe buze, iar chipul îi fu cuprins de groază când îşi dădu seama ce spunea. Magia de Maelstrom: interzisă, primejdioasă, o artă apusă… cel puţin aşa credea lumea… Mintea i-o luase la goană.

— Magia de Maelstrom… şopti bătrânul ofiţer. Doar o astfel de vrajă are puterea de a abate natura de la calea ei firească, să unească două specii opuse de dragoni…

O clipă, se aşternu o tăcere înspăimântată.

— Nu!

Însă nici contele nu negase prea convins; bănuielile începuseră brusc să-i dea târcoale.

— Nu! clătină el din cap. Nu Hugo! Este Marele Maestru! Nu se poate…

Dar se putea.

Pe când era novice, prietenul său din copilărie încălca mereu regulile Breslei şi, cu toate că avea un talent foarte mare, ridicarea lui la rangul pe care îl avea fusese întâmpinată cu multe cârteli. Din momentul în care o luase fiecare pe calea lui, pe când aveau doisprezece ani – el, ca să plece la învăţătură pe Ostrovul Dragonilor, iar Hugo, ca să intre în Breaslă –, oare ce sacrificase vrăjitorul pentru a-şi atinge scopurile? Contele urcase rapid treptele spre mărire în Garda Dragonilor; la fel făcuse şi Hugo în Breaslă, dar dacă succesele sale se datorau Magiei Negre? Chiar dacă scopurile lui Hugo ar fi fost pure, răul l-ar fi înfrânt în cele din urmă. Chiar şi…

Simţea nevoia să alunge gândurile îngrozitoare.

— Maelstrom…?

Şoapta nedumerită a Queneldei se stinse când mintea ei înţelese cuvintele tatălui ei. Înghiţi în sec, cu inima zbătându-i-se în piept; Rădăcină se holba la ea, fără să priceapă nimic.

— Dar… îl întrebă îngândurată pe tatăl său, dar Breasla a interzis-o acum mai multe veacuri, nu?

— Ah, zâmbi contele pe neaşteptate. Deci, în cele din urmă, te-ai apucat de învăţat, nu?

— Tati! exclamă Quenelda plină de reproş.

— Taci! o linişti contele, punându-şi o mână pe umărul ei. Ştiu că nu-i loc de glumă. Magia de Maelstrom e ucigătoare, iar mânuirea ei se pedepseşte pe drept cu moartea sau cu izgonirea.

Rufus oftă, părând că luase deja o hotărâre. Aruncă o privire către Sir Mowbray şi luă mâna rece a fetei într-a lui.

— De asta trebuie să tăinuim ceea ce ştim.

— Secretă! Dar, tată, e primejdios să tăcem. Cu siguranţă, tu…

— Nu, nu! Răţuşcă, trebuie să păstrăm taina. Deocamdată suntem legaţi de mâini şi de picioare. Indiferent de motive, a-l da pe Hugo în vileag ca pe un vrăjitor întunecat ce este ar fi nebunie curată. Dacă s-ar descoperi că Marele Maestru, cel mai mare vrăjitor, este găunos şi corupt, autoritatea de care se bucură Breasla ar fi compromisă. Iar asta ar ruina veacuri de domnie şi ar pune în pericol tot ceea ce preţuim. În plus, Hugo este foarte puternic. Ar putea chiar să ne înfrângă, din moment ce are Maelstromul la porunca sa. Nu.

Contele clătină din cap.

— Am irosi un avantaj strategic dacă l-am înfrunta înainte să ştim ce urmăreşte sau care-i sunt adevăratele puteri. Ce-am avea de câştigat din asta? Şi cum ne-am putea dovedi spusele? Nici măcar mie nu-mi vine a crede că Hugo s-a folosit de Magia Neagră cu bună ştiinţă. Poate că, fără să vrea…

— Dar dragonul – stărui Quenelda – era un răpitor! Aceasta este dovada! Era…

— Domniţă Quenelda, interveni blând ofiţerul, am cercetat hoitul dimpreună cu oamenii mei. Dragonul arată a fi soi de stepă. Nu sunt semne exterioare că ar fi un răpitor, doar că săgeţile ar fi trebuit să-l ucidă. De patru ori câte douăzeci l-au izbit, totuşi nu şi-a dat sufletul. Însă ar fi cu neputinţă să-ţi dovedeşti acuzaţiile.

— Dar… dar atunci mi-aş putea spune povestea; aş

spune Breslei că am auzit gândurile dragonului. Că am aflat astfel ce urmărea.

— Nu!

Şi Rădăcină, şi Quenelda fură înmărmuriţi de vehemenţa refuzului. Numai ofiţerul reginei părea netulburat.

— Dar… dar, tati, dacă tu crezi că pot vorbi cu dragonii, de ce nu mă laşi să-mi spun povestea?

— Quenelda, eşti foarte, foarte tânără; oamenilor li s-ar părea că tot ce spui e doar născocirea imaginaţiei prea bogate a unui copil. Nimeni nu te-ar crede. Dar mai există un motiv pentru care nu trebuie să repeţi în altă parte ceea ce ne-ai dezvăluit aici. Tu ai un dar, răţuşcă. Un mare dar.

Contele îi ridică faţa palidă, ştiind că, odată spuse vorbele, nimic n-avea să mai fie la fel. Însă adevărul nu mai putea fi ascuns.

— Noi credem că eşti o Îmblânzitoare de Dragoni, îi spuse el cu blândeţe, deşi mintea îi lucra cu furie, încercând să cuprindă toate posibilităţile.

— O Îmblânzitoare de Dragoni? Quenelda scutură din cap. Dar, tată, adevăraţii îmblânzitori pot face mult mai multe! Am auzit încă din pruncie vechile cântece şi balade. Eu pot doar să le vorbesc. Nu mă pot preschimba în dragon.

Contele îi luă mâna în mâna lui.

— Quenelda, nu ai simţit că eşti altfel decât cei ce te-nconjoară? Poate că te-ai întrebat de multe ori de ce îţi stă în putere să faci ceea ce alţii nu pot face, nici Tangnost, nici măcar eu, cu toate că sunt comandantul Gărzii Dragonilor?

Nedumerirea înnegura chipul fetei.

— Dar… dar Tangnost…

— Quenelda, ai vindecat un dragon rănit. Aşa ceva nu s-a mai pomenit niciodată.

— Dar Tangnost era şi el acolo. El mi-a spus ce să fac. El l-a potolit pe Două Înghiţituri. El a fost mereu cel…

— Am vorbit cu Tangnost. Crede că dragonul l-ar fi ucis dacă n-ai fi fost tu prin preajmă. Şi e clar că *te-ai legat* de Două Înghiţituri. Asemenea puteri nu au decât cei care au ajuns la rangul de Mag.

Sir Mowbray încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Aşa e, draga mea. Cum altfel ai fi reuşit ceea ce-ai înfăptuit azi?

— Poate că mulţi o să creadă că e meritul lui Două Înghiţituri, îşi urmă contele vorba. La urma urmei, a fost unul dintre dragonii mei de luptă şi poate că ar crede că a fost o manevră a Gărzii Dragonilor, pe care ai învăţat-o şi tu. Dar s-ar înşela. Cu toate că îmi e credincios şi mă iubeşte nespus, nici măcar Tunet nu mi-ar veni în ajutor decât dacă m-ar vedea în pericol. Şi totuşi, Două Înghiţituri a venit la tine prin furtună, deşi nu te văzuse şi era departe, aşa cum doar tu puteai auzi gândurile cuprinse de nebunie ale dragonului răzvrătit.

— Dar… nu pot deveni…

— Răţuşco, se împotrivi contele, eşti încă un copil. Nu ai împlinit încă treisprezece ani. Nu căuta să ai parte prea devreme de putere şi de răspundere. Crede-mă, aceste lucruri costă scump; le vei avea în curând. Între timp, trebuie să fim cu ochii în patru. Puterile tale trebuie să rămână taina noastră, iar asta înseamnă că nimeni nu trebuie să afle că dragonul era un răpitor. Şi tu, tinere scutier, jură pe viaţa fetei mele că nu vei sufla o vorbă despre cele auzite între aceşti pereţi.

— Domnia Ta, se grozăvi Rădăcină, umflându-şi pieptul, ca scutier al ei, am jurat deja să ocrotesc viaţa Queneldei!

Contele îşi privi ofiţerul, care îi întoarse zâmbetul fugar.

— Şi Tangnost…? întrebă rugătoare Quenelda în vreme ce piticul se dădea înapoi. Vreau să zic: el ştie deja că le vorbesc dragonilor, că o pot face cu adevărat.

— Sigur că da, se învoi contele Rufus. Tangnost a jurat să păstreze secretul încă din ziua naşterii tale. Dar nimeni altcineva nu mai ştie. Dacă e să dăm crezare legendelor, puterea unui îmblânzitor e mai mare decât orice altceva pe lume. E cu mult mai mare decât puterea mânuită de un Stăpân al Dragonilor din Gardă. Dacă nu e bine strunită, o asemenea putere poate fi nespus de primejdioasă. Va atrage după sine pizmă şi lăcomie. Eu…

Vorbele contelui îi treziră fetei durerea ascunsă, amintindu-i de lucrul despre care se ferise să întrebe până

atunci.

— Câţi…? Câţi…?

Fata trase adânc aer în piept.

— Câţi au murit la turnir? îi sfârşi contele întrebarea.

Quenelda încuviinţă. Rufus îl privi întrebător pe Sir Mowbray.

— De patru ori câte douăzeci la ultima numărătoare, confirmă ofiţerul, cu toate că ar putea muri şi mai mulţi din cauza rănilor. A fost un mare nenoroc că fiara a căzut peste mulţime.

— *Optzeci* de morţi? Nu! A fost doar vina mea! strigă Quenelda înnebunită. Nu voia să mă asculte!

Pradă dureroasei amintiri, fata nici nu băgă de seamă chipul uluit al tatălui său. Sir Mowbray rămăsese cu gura căscată.

— Dar trebuia să îl opresc cumva! Eu…

— Cum? Tu ai fost? o întrerupse tatăl ei, cu ochii pironiţi într-ai ei.

— Eu am fost, încuviinţă Quenelda, cu chipul scăldat în lacrimi. N-am vrut să fac niciun rău nimănui. Voiam doar să-i opresc atacul… Runele… vrăjile mi s-au închegat din senin în minte. Nefericită, fata îşi muşcă buza de jos. Şi am aruncat vraja…

— Credeam că fiara s-a prăvălit din cauza furtunii. Nu am simţit prezenţa înaltei Magii, se încruntă Sir Mowbray, privindu-l pe Rufus.

— Nici eu.

În glasul părintelui ei, Quenelda auzi o notă pe care n-o cunoştea.

Câteva clipe se lăsă o tăcere de plumb, tulburată doar de suspinele fetei, care îşi ştergea lacrimile cu mâneca.

Deci s-a întâmplat deja, cugeta contele, uluit să afle ce putere enormă mânuia fiica lui. *Speram că va avea mulţi ani de trăit înainte să fie împovărată de o asemenea răspundere. Să mai aibă câţiva ani ca să crească, să înveţe cum să stăpânească puterea care se iveşte în ea… Asta schimbă totul… Cum să-i tăinuiesc puterile? Cum să o apăr pe ea şi pe cei ce o înconjoară?*

În cele din urmă, Rufus DeWinter sparse tăcerea, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Quenelda, ceea ce ai făcut tu astăzi a fost un gest de mare putere. Dar, aşa cum ai aflat, e primejdios să ai putere dacă nu ai învăţătură şi înţelepciune ca să o poţi struni. Trebuie să găsim o altă cale mai bună să te învăţăm – căci e musai să primeşti învăţătură –, altfel, tu şi cei ce te înconjoară veţi fi în primejdie. Deocamdată nu îţi poţi stăpâni puterile, aşa cum am văzut astăzi.

— Ce se va alege de mine?

— Mărturisesc că nu ştiu, recunoscu Rufus. Îmblânzitorii Dragonilor din vechime îşi apărau tainele cu străşnicie. Se spune că există o carte în Marea Bibliotecă a Fortăreţei din Văzduh, care n-a mai fost văzută de o mie de ani.

Sir Mowbray îl trase la fereastră şi îşi coborî vocea.

— Domnia Ta, Rufus, dacă se află de harul Queneldei, unii vor dori să o folosească pentru propriile scopuri. Şi dacă Hugo e într-adevăr un Mag Întunecat, şi-ar putea dori să tragă foloase de pe urma acestei puteri. Iar dacă nu-i va fi cu putinţă, atunci va încerca să o ucidă înainte ca forţa ei să devină nemăsurată, înainte de a se putea apăra singură.

— Să-ncerce să mă răpună? De ce?

Cei doi bărbaţi nu băgaseră de seamă că fata se apropiase în linişte de ei.

— Magia Străveche, cea a dragonilor, e mult mai veche şi mai puternică decât Înalta Magie folosită de Stăpânii Dragonilor. Se spune că e opusul Magiei de Maelstrom, însă e la fel de puternică.

— La urma urmei, rosti încet contele, va trebui să te educăm altfel. Nu mai trebuie să te arăţi la curte.

Altădată, Quenelda ar fi chiuit de bucurie la auzul acestei veşti, dar în acea clipă era prea istovită ca să priceapă pe deplin spusele tatălui său.

— Trebuie să te odihneşti. Ţi se vor pregăti haine curate şi o baie fierbinte. Voi trimite felcerul în iatacul tău. Du-te!

Îşi împinse uşor fiica spre uşă.

— Stăpâne conte, rosti Sir Mowbray privind clepsidra, cred că regina abia aşteaptă să afle cum se simte

campionul său.

Rufus aprobă din cap, făcu un pas, dar fu cât pe ce să se prăbuşească, săgetat de durerea arzătoare din coapsă.

— Tată! Quenelda, care se şi repezise să-l apuce de cot, gemu îngrozită la vederea sângelui proaspăt care înflorea prin bandaje. Tati, eşti rănit prea tare!

— Nu, răţuşcă. Trebuie să merg la regină. Avem multe de vorbit.

Ridicându-se ţeapăn, cu stângăcie, contele îşi sărută uşor pe creştet fiica, după care adăugă:

— Regina doreşte să vă vadă pe tine şi pe tânărul tău scutier. O să vă cheme ceva mai târziu.

— Vrea să ne vadă? De ce?

Inima Queneldei i se zbătea în piept.

Pentru o clipă, chipul bărbos al contelui se lumină de un zâmbet vesel, pe care i-l cunoştea prea bine.

— Ca să vă mulţumească. Să vă mulţumească pentru că i-aţi salvat viaţa campionului său.

Capitolul 26
Ostrovul Dragonilor

Noaptea era târzie când Quenelda şi Rădăcină fură în sfârşit chemaţi în odăile reginei.

Coridoarele uriaşului castel erau tăcute. Bârfele şi sporovăiala iscate de faptele zilei se potoliseră, căci curtenii istoviţi îşi pierduseră interesul pentru aşa ceva, iar pivniţele castelului se goliseră de bere şi de mied. Cei care nu găsiseră odăi libere sforăiau prin orice firidă sau jilţ pe care îl putuseră dibui. Nobilii mai mărunţi îşi făcuseră culcuş în fân şi dormeau pe podele, care cum putea.

Lumânările fumegau şi frigul cumplit se strecura prin crăpăturile ferestrelor plumbuite. Zidurile groase de trei metri şi jumătate şi tapiseriile bogate ţineau gerul departe, însă Quenelda tremura.

Rădăcină îi scruta îngrijorat chipul palid.

— Eşti bolnavă. Tot mai ţi-e frig, aşa e? Mă întorc în iatac să-ţi aduc o mantie călduroasă.

— Nu…

Quenelda dădu să vorbească, dar gnomul o luase deja la goană spre odăile contelui.

— Aşteaptă aici, îi strigă el peste umăr, apoi se făcu nevăzut.

Fata strânse din umeri, înfrigurată. Scutierul ei avea dreptate. Nu se putea opri din tremurat şi se simţea sleită de puteri. Paşii lui Rădăcină se auzeau tot mai slab; îşi frecă braţele, încercând să se mai încălzească.

Însă, brusc, coridorul din faţa ei se întunecă, iar perii de pe ceafă i se ridicară prevestitor. Umbra se întinse, stingând lămpile, sorbind căldura din aer, de parcă s-ar fi deschis o poartă spre gerul de afară. Un nor de chiciură o învălui. Peretele de lângă ea se umplu de flori de gheaţă, urmat de dalele de piatră… aerul se făcea tot mai greu.

— Măi să fie, drăguţă!

Marele Maestru se ivi din beznă, întâmpinând-o cu voce

mieroasă.

— Ai ajuns vestită. Eşti eroina zilei?

Ameninţarea şi primejdia atârnau în aer ca o furtună.

Pentru întâia dată, Sir Hugo venise să-i vorbească între patru ochi. Prin venele Queneldei, spaima alerga rece ca gheaţa. Picioarele i se înmuiară. Silindu-se să se poarte firesc, să-şi ascundă bănuielile şi teama, fata îşi ridică ochii pentru a-i întâlni privirea. Chipul vrăjitorului era ascuns în umbrele glugii, dar fata ştia că ochii lui întunecaţi o scrutau.

— Ce talent rar ai, draga mea. Unde ai învăţat să zbori cu un dragon de luptă?

— Ei, a fost doar m-meritul dragonului, minţi Quenelda, furioasă că bâlbâială îi dădea groaza de gol. E un dragon crescut în Domul Dragonilor, continuă, silindu-şi vocea să nu tremure. Cel mai bun din Cele Şapte împărăţii ale Mării! Eu n-am avut niciun merit.

— Mm… Făcu Marele Maestru, dus pe gânduri. Cât de modestă eşti, draga mea, şi cât de mult te asemeni tatălui tău. Sunt însă încredinţat că ai contribuit şi tu puţin…

Vrăjitorul zâmbi, dar surâsul nu îi cuprinse şi ochii.

Alarmată, Quenelda se trase înapoi, până când umerii i se lipiră de piatra rece.

— Ei, haide, drăguţo, n-ai de ce te teme…

Glasul lui Hugo era mieros şi stăruitor. Stătea deasupra ei, cu braţele întinse, precum un liliac, astfel că ajunsese să fie înfăşurată în mantia lui.

Quenelda simţi cum ceva îi apăsa capul. În faţa ochilor îi jucau puncte roşii şi negre. O prezenţă străină o cotropise, ceva se descolăcea în mintea ei şi se târa tot mai în adânc, scormonind… scormonind…

Buzele vrăjitorului abia se mişcau, dar îl auzi limpede în gând:

Spune-mi ce s-a petrecut astăzi, îi poruncea el în minte. *Cum ai chemat dragonul? Spune-mi…*

Acel ceva din mintea ei îşi înteţea strânsoarea. Capul îi bubuia, bătăile inimii îi răsunau în auz. Fata simţea că se îneacă. Trupul nu-i mai dădea ascultare. Scrâşni din dinţi, chinuindu-se să nu se gândească la dragoni sau la

Îmblânzitori ai Dragonilor.

Porunca era din ce în ce mai apăsătoare. Chinul era de neîndurat... Abia mai putea respira...

Spune-mi...

Un vuiet îi izbucni în urechi. Simţea că nu se mai poate stăpâni...

Brusc, vag, Quenelda recunoscu vocea lui Rădăcină. Marele Maestru îl auzi şi el, fără să-şi stăvilească furia. Prezenţa din mintea ei îi dădu drumul şi fata se prăbuşi la pământ.

— Quenelda?

Glasul piţigăiat al lui Rădăcină se apropia din spate. Paşii lui tropăiau grăbiţi pe dalele de piatră.

Departe, în faţă, o lumină pâlpâi pe coridor. Paşi grăbiţi şi zăngănitul unor armuri se auzeau tot mai aproape. Marele Maestru se trase înapoi şi îşi coborî braţele. Prăbuşită la picioarele lui, Quenelda tuşea, chinuindu-se să respire. Trupul îi era groaznic de îngreunat. Deşi straiele îi erau leoarcă de sudoare, se simţea îngheţată până la os.

Cu o mişcare iute, Hugo dispăru. În locul unde stătuse mai înainte, aerul se subţie, apoi totul reveni la normal şi fata putu să respire din nou. Lămpile se aprinseră la loc. Gheaţa de sub tălpile ei se topi, lăsând în urmă doar o amintire. Quenelda clipi, uitându-se în dreapta, apoi în stânga. Marele Maestru părea să se fi mistuit ca şi cum n-ar fi fost.

— Ţi-am adus mantia. Ţi-am spus eu, o mustră băiatul. Eşti bolnavă. Cred că ai leşinat! Îi luă mâinile şi le frecă vajnic. Eşti îngheţată!

Chiar atunci, câţiva Sfărâmători de Oase îşi făcură apariţia de după colţul îndepărtat, urmaţi de silueta înaltă şi deşirată a ofiţerului reginei. Zărind-o pe fetiţa prăbuşită la pământ, Sir Mowbray se repezi spre ea, înconjurându-i ocrotitor umerii cu braţul.

— Domniţă Quenelda? Draga mea, tremuri!

Ochii lui plini de bunătate îi cercetau îngrijoraţi chipul.

— Când am văzut că nu mai vii, ne-am temut pentru sănătatea ta. Domniţă, tot nu te simţi bine? Să chem

spiţerul?

Quenelda înghiţi în sec de câteva ori, îşi drese glasul şi în cele din urmă reuşi să vorbească, respirând încă anevoie.

— Nu, mulţumesc. Sunt doar puţin ameţită.

Îşi scutură capul, iar amintirea întâlnirii cu vrăjitorul îi dispăru din minte ca un vis.

— Mă... Mă simt bine.

Ofiţerul dădu din cap, plin de îndoială, şi îi întinse braţul. El şi Rădăcină o ajutară să se ridice în picioare.

— Regina şi tatăl tău te aşteaptă. Voi fi onorat să te însoţesc.

Strâmbându-se de durere, Quenelda încuviinţă. Se simţea nespus de uşurată de prezenţa bătrânului.

— Haide, draga mea, o îndemnă el. E târziu şi s-ar fi cuvenit să fii în pat la ora asta.

Înăbuşindu-şi un căscat, gnomul se gândea că şi el ar fi trebuit să se culce de mult.

Apoi trecură pragul uşilor de stejar sculptate şi împodobite şi păşiră în odaia reginei.

— Noapte bună, draga mea, îi ură ofiţerul, ţinându-i fetei mâinile în ale sale. Nu te teme pentru tatăl tău, nici pentru viaţa ta: niciun rău nu se va atinge de tine cât timp te afli aici.

Rădăcină şi Quenelda se treziră într-o încăpere mică şi foarte plăcută, cu ferestre alcătuite din bucăţi de sticlă asemenea diamantelor; bârnele erau vopsite, iar lemnăria – întunecată. Singura lumină era cea a unui foc şi a două lumânări pe un prichici, ce răspândeau o lumină blândă şi aurie. De o parte şi de alta a vetrei şedeau două siluete. Regina se ridică şi se îndreptă spre Quenelda; purta o rochie largă, de culoarea lavandei, tivită cu blană. Contele Rufus şedea într-un jilţ înalt. Coapsa bandajată i se rezema de un scăunel, iar braţul legat în atele i se odihnea în poală. Faţa îi era suptă de durere, dar ochii îi sclipiră vii când îşi întâmpină fiica.

Quenelda făcu o reverenţă stângace. Rădăcină puse un genunchi în pământ, aşa cum îi văzuse pe curteni îngenunchind în loja regală.

Regina zâmbi.

— Ridică-te, copilă, îi spuse ea Queneldei, luând-o de mână. Vino să stai lângă mine! Şi tu, flăcăule. Vino şi tu aici! adăugă, bătând cu palma sofaua de lângă foc. Cum o pot răsplăti pe fata campionului meu pentru vitejia de care a dat dovadă?

Apoi îşi coborî privirea către Rădăcină.

— Contele m-a înştiinţat că ţi-ai numit deja răsplata. Tatăl tău ar fi fost tare mândru de tine astăzi.

Regina şovăi o clipă, pe urmă mai adăugă:

— Şi eu ştiu cum e să-ţi pierzi părintele.

Şi, pentru o clipă, femeia îşi aţinti privirea în ochii piticuţului.

— Toată lumea vorbeşte despre turnirul de azi şi zvonurile despre faptele tale vitejeşti s-au răspândit deja în toată Vâlceaua. Chiar în această clipă, bardul regal compune o baladă în cinstea ta.

Regina se întoarse apoi către Quenelda.

— Deci cum te putem răsplăti?

Fata era în culmea uluirii. Fusese luată pe neaşteptate.

— Răsplată?

— De multă vreme am aflat de harul tău; dragonii te veghează, aşa e? Şi acum tatăl tău mi-a spus că ai oblojit un dragon de luptă grav rănit, chiar pe cel cu care ai zburat astăzi. Mai-marii peste dragoni mi-au spus că sunt uluiţi. N-am mai pomenit vreodată un dragon îndrumat în luptă de cineva atât de tânăr.

Quenelda se înroşise de încântare, dar lumina focului îi ascundea îmbujorarea.

Câteva momente domni tăcerea; apoi, regina îi propuse:

— Ai vrea să fii una dintre doamnele din suita mea? E o mare cinste pentru o fată aşa de tânără. Ţi-ar plăcea să trăieşti la curte?

Pentru o clipă se lăsă o linişte de moarte. Fetei îi îngheţă zâmbetul pe buze, iar Rădăcină rămase cu gura căscată. Un buştean se rostogoli în vatră. Tăcerea care se prelungea fu brusc curmată de un sunet straniu. Quenelda o privi pe regină, ai cărei umeri se scuturau; mâna acoperită de

bijuterii îi apăsa gura. Fata se întoarse către conte, care îşi lăsă capul pe spate, izbucnind într-un râs din toată inima. Micul scutier ridică din umeri şi clătină din cap. Nici el nu pricepea nimic.

Quenelda îşi plimba derutată privirea de la regină la părintele ei şi înapoi.

— Ah, nu se cuvine să te necăjesc, spuse în sfârşit regina. Tatăl tău mi-a zis că dorinţa ta cea mai fierbinte este să ajungi în Ostrovul Dragonilor. După cum bine ştii, doar cei meniţi să-şi petreacă viaţa în Garda Dragonilor sau cei cu sânge albastru pot pune piciorul în Ostrov, în căminul Stăpânilor Dragonilor.

Umerii fetei căzură. Pentru o clipă, îndrăznise să creadă…

Un zâmbet blând juca pe buzele reginei.

— Dar astăzi, tu şi Rădăcină v-aţi câştigat acest drept în faţa tuturor. Vă îngădui amândurora să mergeţi în Ostrovul Dragonului, însoţiţi de tatăl tău, la serbările din miezul iernii. E o răsplată pe măsura faptei tale… adăugă regina cu blândeţe.

În ochii ei dansa focul din vatră; faţa îi era luminată de un zâmbet. Încântată la culme, Quenelda îşi încleştă pumnii. Se întoarse către Rădăcină, care zâmbea cu gura până la urechi, şi îi şopti:

— Ostrovul Dragonilor! Mergem în Ostrovul Dragonilor!

– Ce poveste ați vrea să ascultați în seara asta?
– Îmblânzitorul Dragonilor! *strigară cu toții în cor, strângându-se unii în alții, în vreme ce afară vântul sufla vijelios, iar lunile pluteau ca niște corăbii pe norii zdrențuiți.*

Domnița Quenelda a avut dintotdeauna o legătură misterioasă cu dragonii. Visul ei este acela de a zbura pe un dragon de luptă, alături de tatăl său, comandantul Gărzii Dragonilor, în războiul cumplit pe care locuitorii din Împărățiile Celor Șapte Mări îl poartă de sute de ani cu goblinii.

Dorința cea mai mare a micuțului Rădăcină este să se țină cât mai departe de dragonii înspăimântători, cu limbile lor de foc. Când este numit scutier al tinerei Quenelda, încep să sară cu adevărat scântei.

În ciuda tuturor așteptărilor, între cei doi se naște o prietenie adevărată. Când Domul Dragonilor este amenințat de un complot mortal, domnița Quenelda și curajosul ei scutier vor reuși să dejoace planurile unui uneltitor perfid, a cărui identitate îmbracă straie surprinzătoare.

Prima carte din *Cronicile Dragonilor* ne dezvăluie un tărâm de legendă și o poveste magică, despre curaj, loialitate și prietenie.

LITERA

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-600-626-2
9 786066 006262